

МАЙКЪЛ ХАРВИ СВИДЕТЕЛЯТ ОТ ВЛАКА

Част 3 от „Майкъл Кели“

Превод от английски: Боян Дамянов, 2010

chitanka.info

*Всеки има планове... докато не понесе
удари.*

Майк Тайсън

METPOTO

Робълс се бе качил на перона преди не повече от дваайсет секунди. Наведе се над парапета и през снежната завеса огледа каменните фасади на сградите, наредени в шпалир покрай надземната линия на чикагското метро. Редицата прозорци насреща му беше тъмна. Улицата отдолу бе притихнала. Робълс се обърна с лице към тълпата, която чакаше влака. Вляво от него бе застанала жена с вид на секретарка, сгушена в дебело кафяво палто. До нея стоеше младеж, вероятно току-що завършил право, и стискаше в ръка ново кожено куфарче. В главата на Робълс тиктакеше невидим часовник. Още петнайсет секунди и трябваше да действа. Стисна дръжката на пистолета в джоба си и закрачи по обратния път към изхода. До стълбището бе спряла черноока жена, която си слагаше червило. Лош късмет. Той пристъпи към нея и надзърна надолу, в стълбищната клетка. От там не се задаваше никой. Толкова по-зле за жената. Робълс извади пистолета от джоба си и го вдигна с изпъната напред ръка. Прицели се в пулсиращата синкава вена на слепоочието ѝ. Натисна спусъка и жената рухна на пода като кукла с внезапно прерязани конци. Ръцете и краката ѝ се подгънаха във всевъзможни ъгли; от устата ѝ към брадичката се спускаше размазана черта от червилото. Тя изхърка един-два пъти и може би дори успя да зърне лицето му, преди мракът да се спусне пред очите ѝ. След още десет секунди Робълс беше вече на улицата. Затича се едва когато стигна до ъгъла, и то не особено бързо. Не искаше да привлича внимание. И което беше по-важно, не искаше да набира голяма преднина пред мъжа, който се надяваше да е тръгнал по следите му.

Хукнах надолу по стълбите, прескочих въртящата се бариера и излязох от станцията на метрото. Леденият вятър ме зашлеви през лицето; снегът навяваше косо. Затичах се по Саутпорт Авеню. Един дебел младеж и още по-дебелото му гадже стояха с увиснали челюсти на ъгъла на „Саутпорт“ и „Корнилия“; изцъклените им очи сочеха на изток. И да не бях детектив, нямаше да ми е трудно да отгатна накъде е побягнал убиецът. Извадих деветмилиметровия си пистолет от кобура и като го държах отстрани до хълбока си, завих по „Корнилия“. Крайчецът на нечия тъмна дреха изчезна в една пряка стотина метра по-напред. Продължих да тичам, подминавайки старите еднофамилни къщи, вече разделени на апартаменти, които оформяха карето по протежение на Кафявата линия на метрото. Стигнах до пряката, прилепих се до сивата каменна основа на последната сграда и надникнах зад ъгъла. Не се виждаше нищо, ако не се брояха няколко контейнера за боклук и един плъх с размерите на котка, който за щастие изчезна в неизвестна посока. Притаих дъх и се заслушах. Вятърът бе утихнал и навалелият сняг поглъщаше всички звуци, включително стъпките на мъжа, който току-що бе застрелял жената на перона. Приближих се крадешком до първия контейнер. Следите в пресния сняг показваха, че мъжът е свил в следващата пряка, която се падаше успоредна на „Корнилия“. Тръгнах по нея. Там се виждаха още следи, които водеха право на изток. Поставих пистолета обратно в кобура и се затичах. Не бях изминал и десет метра, когато някой ми скочи изотзад и леко отляво. Паднах по лице върху асфалта, покрит с два пръста пухкав сняг. Онзи ме затискаше отгоре, без да прави излишни движения. Опитах се да го отхвърля, но той плъзна ръка направо през тила ми и притисна лицето ми към земята. Отпуснах се за момент, като се надявах и той да направи същото. В следващия миг усетих хладен допир в основата на черепа и застинах неподвижно. Огнестрелното оръжие има такъв ефект върху хората.

— Кротко! — каза мъжът и поохлаби натиска върху тила ми. Дулото на пистолета не помръдна. — Обърни се!

Извърнах глава, колкото да хвърля един поглед. Видях черно палто с черни копчета. По края беше опръскано с някаква течност, която леко лъщеше. Кръв от жената, докато бе падала, покосена от куршума му. Погледнах нагоре. На главата си имаше скиорска маска, която покриваше изцяло лицето му. Мозъкът ми, който обработваше трескаво информацията, накрая регистрира и дебелия дуло на .40-калибров пистолет, насочен от около педя в челото ми.

— Готов ли си да умреш като герой? — В гласа му имаше повече любопитство, отколкото заплахата. Може би искрено се интересуваше от равнището на душевния ми комфорт преди предстоящата среща със смъртта. Помислих си, че каквото и да кажа, просто ще ускоря развързката, а определено не бързах за никъде. Затова си замълчах. Гледах маската и се опитвах да си представя лицето зад нея. Той повдигна леко пистолета нагоре и пръстът му едва-едва натисна спусъка. Сигурно си мислите, че подобно деликатно движение остава незабелязано за страничния наблюдател. Повярвайте ми, когато пистолетът е насочен към теб толкова отблизо, всичко се вижда. Той съвсем леко помръдна показалеца си, упражнявайки може би половинкилограмов натиск. После пръстът му спря, ръката му повдигна пистолета нагоре и след това замахна надолу — рязко и решително. След което чикагският асфалт се вдигна, за да посрещне лицето ми, и ме обгърна мрак.

След половин час Робълс се намираше на три километра от станцията на метрото при Саутпорт Авеню. Беше се преоблякъл в широк суичър с логото на „Найки“. Нахлузил качулката си ниско над лицето, той гледаше през прозореца на автобус № 136, който в този момент излезе на Лейк Шор Драйв по посока към центъра. Снегът бе престанал така внезапно, както бе завалял, и зимното слънце обливаше града със студена светлина. Някаква жена в „Хонда Сивик“ караше близо до автобуса. С рамо притискаше към ухото си мобилен телефон и същевременно се оглеждаше в огледалото за обратно виждане. Робълс видя как предното колело на хондата настъпи осевата линия, а десният ѝ калник едва не се отри в автобуса. Шофьорът наду клаксона. Жената откъсна поглед от отражението си, колкото да изправи волана, и размаха среден пръст по адрес на всички ползватели на градския транспорт. Доволна, тя затвори мобилния телефон и отново се вторачи в огледалото.

Робълс усети как го обзема ярост, но успя да се овладее. Извади от джоба си карта на Чикаго и огледа центъра. Познаваше добре карето, което го интересуваше, но може би за стотен път очерта с пръст маршрута си. Обичаше да обмисля нещата докрай. По този начин, като дойдеше моментът за действие, не губеше време в умуване. Всичко при него се развиваше като на видеозапис: натискаш бутона и филмът започва.

Робълс изчака, докато автобусът зави по „Уекър“, после тръгна към задната врата, придържайки се за перилото над главата си. Някаква старица седеше до вратата, потропваше с крак по пода и ругаеше под носа си. Отначало Робълс си помисли, че ругатните ѝ са предназначени за него, но после осъзна, че е просто поредната луда, пътуваща с градския транспорт.

Докато се усмихваше на бабичката, той си представи как прерязва гръкляна ѝ. Тя вдигна глава, изгледа го, тропна с крак и продължи да ругае. В предната част на автобуса се чу припукване на радиостанция. Шофьорът я вдигна към ухото си, заслуша се и после

каза в микрофона нещо, което Робълс не разбра. Но той така или иначе се досещаше за какво си приказват. Натисна бутона, за да поиска спирка.

Автобусът отби до бордюра, вратата се отвори и Робълс слезе. Тръгна на юг по Стейт Стрийт и след малко зави вляво по „Лейк“. Сградата беше на четири-пет етажа, облицована с грубо издялан варовик от Индиана, почернял от саждения дъх на големия град. Той си сложи ръкавици и влезе във фоайето, където нямаше никой; видя редица метални пощенски кутии и подножието на извитото дървено стълбище. Заизкачва се през стъпало, докато стигна до последния етаж, сви зад ъгъла и закрачи по дълъг тесен коридор, който миришеше на мръсни памперси. В края на коридора имаше малко прозорче и един тъжен слънчев лъч осветяваше дървена врата със сребриста топка. Ключът беше залепен с тиксо под синтетичния оранжев мокет, вляво от вратата. Робълс отключи и влезе.

Апартаментът беше едностаен, с една-единствена лампа в средата на тавана и втора врата, която вероятно водеше към банята. Насреща имаше три прозореца. По-големи от прозорчето в коридора, те гледаха на изток, към един квартал, зад който се простираше езерото. На преден план се виждаше извита конструкция от зеленикави носещи греди и гладък лъскав метал — надземната линия на Централния пръстен, която се извиваше покрай пресечката на „Лейк“ и „Уобаш“.

Робълс отвори единия от прозорците и се надвеси надолу. Откъм улицата появя леден вятър. Един гълъб скочи на перваза и го изгледа ококорено. Робълс се дръпна навътре и спусна щорите на трите прозореца. После се върна в средата на стаята, където беше оставена сивкава метална кутия, покрита с бял чаршаф. В нея се намираще снайперска карабина „Ремингтън 700“ с оптически мерник и кутия .308-калиброви патрони тип „Уинчестър“. Робълс извади карабината и я разглоби на пода. По линията премина влак; прозорците затракаха, подът под коленете му се затресе. Той се усмихна. Още не бяха спрели движението по посока към центъра. Въпреки инцидента на „Саутпорт“. Нямаше нужда. Поне засега.

След двацетина минути Робълс сглоби пушката и постави отдолу пълнител с пет патрона. Постла под прозорците едно килимче, повдигна щората на средния до половина, а стъклото — на около една

педя. Откакто бе влязъл в апартамента, по линията бяха минали четири влака — средно по един на пет минути. На вътрешния перваз пред очите му беше поставено разписанието на метрото. След минута и половина щеше да мине следващият влак. Робълс плъзна цевта на пушката навън и погледна през оптичeskия мерник. Образът беше размазан и той го фокусира върху един билборд, призоваващ гражданите на Чикаго да подкрепят баскетболния си отбор. В зрителното му поле се появи образът на Дерик Роуз, звездата на „Чикаго Булс“, и Робълс донагласи фокуса си върху мъжествените му черти. След малко се чу глух тътен — към завоя приближаваше влак. Робълс постави пръст на спусъка и подпря здраво приклада върху рамото си. След това отметна глава назад и се заслуша.

Почукването по вратата беше тихо, но звукът идваше отблизо и звучеше напълно реално. Той изчака с надеждата, че който и да беше застанал отвън, ще се откаже и ще си иде. Почукването стана по-силно, прерасна в отривисто тропане и Робълс си каза, че така е решила съдбата.

Той постави пушката в кутията и я покри с чаршафа. Дръпна надолу щората на прозореца, свали ръкавиците си и отвори вратата тъкмо когато влакът преминаваше с грохот покрай сградата. Насреща си видя старческо лице, забито между две костеливи прегърбени рамена и изкривено в неподвижна гримаса на гняв и огорчение от несправедливата съдба. В момента на Робълс не му беше до отвратени от живота старци. Това изкривено, злобно лице му пречеше. Трябваше да го разкара.

— Много съжалявам — каза Робълс. — Бях в кенефа. Какво обичате?

— Казвам се Джим Холтър. Аз съм домоуправителят.

Той се усмихна, разкривайки два реда едри зъби, които приличаха на немити лакти. Черните му очички шареха чевръсто, проникваха в стаята, жадни да видят какво има вътре — малолетно момиче, чувал с дрога, може би пачки банкноти. Робълс се изви на една страна, за да даде възможност на домоуправителя да огледа по-добре.

— Приятно ми е, Джим. Ще влезеш ли за минута?

Холтър вдигна костелива длан пред лицето си. Ноктите му бяха деформирани от гъбички, а по ръката му имаше кафяви петна.

— Не, не! — каза той, но пристъпи неуверено през прага. — Искрах само да проверя дали си се настанил удобно.

— Супер даже! — каза Робълс и блъсна вратата, която се затвори шумно.

Като чу затръшването зад гърба си, Холтър се стресна за миг. И тогава забеляза покрития с бял чаршаф предмет на пода. Чевръстите му очички се разшириха, от устата му се подаде пъргаво езиче и овлажни устните с цвят на черен дроб.

— В имейла пишеше, че пристигаш днес — каза той. — Да ти кажа право, леко се притеснявах да ти оставя така ключа. Но виждам, че си се оправил.

— Оправих се екстра — отвърна Робълс, като вдигна ключа нагоре и му го показа.

Холтър кимна и пристъпи още една крачка навътре в стаята. Робълс го следваше по петите. Адамовата ябълка на домоуправителя подскачаше нагоре-надолу в гънките на шията му. Робълс прибра ключа в джоба си.

— Иначе с какво се занимаваш? Ако не възразяваш, че те питам, де.

Докато говореше, Холтър приближаваше педя по педя като една голяма опърпана нощна пеперуда към неустойимо примамливия пламък, който положително трепкаше под този загадъчен бял чаршаф. Робълс го остави да се приближи, стиснал в дланта си ловджийския нож с петнайсетсантиметрово острие, докато усети в гърлото си познатия спазъм. Мокра поръчка, както би казал Нелсън. Робълс пое дълбоко въздух, за да овладее пулса си. Мокра да бъде — щом се налага, помисли си той.

— Питам те — продължаваше да дърдори домоуправителят, — защото имам голям опит и връзки в района.

— Вярно ли?

— Ами да! — Старецът понечи да се извърне към Робълс, готов да се пазари и изгарящ от нетърпение да открие какво се крие под онзи чаршаф.

Успя да направи движението наполовина, когато Робълс го хвана за брадичката и повдигна главата му нагоре. Срезът беше като от опитен хирург. Холтър се свлече на пода; гърлото му изхърка и загъркори като водна помпа, която е засмукала въздух. Робълс се

дръпна крачка назад. Домоуправителят лежеше, облян в кръв; тялото му се тресеше в конвулсии. От прерязаното му гърло се изтръгна глух стон, очите му се превъртяха в орбитите си.

— Ах, мамка му! — Робълс се дръпна още крачка назад. Холтър кървеше обилно, тялото му се гърчеше, съпротивляваше се с последни сили на смъртта. Робълс го покри с чаршафа. След минута и нещо спазмите престанаха, но белият плат бе станал тъмночервен. Робълс избърса ножа с крайчеца на чаршафа и огледа пораженията по себе си. Имаше пръски от кръв по панталона и обувките. Почисти ги, доколкото може, после избърса топката на вратата. Това трябваше да е достатъчно.

Погледна часовника си. Не бяха минали и пет минути. Няма проблем, каза си той. Отново нахлузи ръкавиците, вдигна пушката от пода и се върна до прозореца. Намести килимчето, седна и положи пушката направо в скута си. Затвори очи и изчака пулсът му да се успокои. След минута и половина ги отвори, пое дълбоко дъх и бавно издиша. Почувства се отново във форма. Повдигна щората на средния прозорец и постави пушката на перваза така, че цевта ѝ да се подава половин педя навън. Бе имал смътно предчувствие, че някой като Холтър ще се появи изневиделица, и сега усещаше едва ли не облекчение, че и това изпитание е преминало. Вече можеше да концентрира изцяло вниманието си върху зрителното поле на оптичския мерник. Огледа линията и зачака.

Не бяха минали и двайсетина секунди, когато сребристият влак на метрото се зададе иззад завоя, спря и зачака сигнала на семафора, преди да навлезе в станцията. Робълс напълни наполовина дробовете си с въздух и го задържа. Показалецът му се сгъна около спусъка. През оптичския мерник откри жена на средна възраст с бледа кожа на лицето и воднисти очи, която говореше по мобилен телефон и гледаше през прозореца надолу към улицата. В следващия прозорец видя бял хлапак с мазна уста и дебели пръсти, с които бъркаше в станиолова кесия с чипс и се тъпчеше лакомо. Робълс насочи карабината към предната част на влака и улови на фокус машиниста — чернокож мъж с едри черти на лицето, вперил поглед напред, към още поне две десетилетия, които щеше да прекара в кандилкане по тези релси, преди да излезе в пенсия. За всеки от тримата едно натискане на спусъка би било едва ли не акт на милосърдие. Бог да пази Америка!

Влакът се затресе и потегли отново — бавно, точно както трябваше. Робълс обходи с оптичeskия мерник прозорците на първия вагон, после на втория. Това беше един процес на селекция — кой да живее и кой да умре. Процес, от който мозъкът му понякога изключваше. Изведнъж цевта се спря от само себе си. Загърнат в дебело палто, жената седеше в задната част на втория вагон, зад предпоследния прозорец. Той нагласи фокуса с ръка и я проследи през мерника. Беше млада, с пуерторикански черти, дълга коса и канелен цвят на кожата, навела деликатно глава надолу, сякаш зачетена в нещо — може би в книга, която държеше в скута си. Лицето ѝ сякаш светеше през оптичeskия мерник; около главата си имаше нещо като ореол, който подчертаваше нежния ѝ профил. Тя вдигна очи и погледна приветливо към него; белите ѝ зъби проблеснаха през оптиката.

Перфектно.

Докато показалецът му обираше спусъка, той направи усилие да запечата образа ѝ в съзнанието си, сякаш я снимаше с фотоапарат. Движението му бе плавно, механизмът на пушката беше прецизен и гладък като коприна. Изстреля един куршум, който разби прозореца на вагона, след което дръпна затвора, постави нов патрон в цевта и секунда по-късно стреля втори път — за всеки случай, ако отвъд стъклото бе останало нещо. Не видя как главата на жената експлодира. Нямаше време за това. Пет секунди след втория изстрел цевта на пушката бе вече издърпана навътре, прозорецът затворен, щората спусната. Трийсет секунди и оръжието бе прибрано в кутията. След което Робълс излезе от апартамента, мина по коридора, слезе по стълбите и през вратата на мазето излезе на страничната уличка. Пусна кутията с карабината в контейнера за боклук и закрачи по тротоара. Стигна до ъгъла и се смеси с тълпата по „Уекър“. При търговския център „Мърчъндайз Март“ хвана последния влак по Кафявата линия, преди транспортните власти да бяха спрели движението за деня.

На път за центъра видя през прозореца на вагона дивашкия танц от светлини на полицейски коли, линейки и пожарни, притичващи се на помощ на една жена, която вече не се нуждаеше от нищо. От високата си наблюдателна позиция във влака на метрото различи оператора и тонтехника, които се подготвяха за снимки, докато зад тях се издигаше телескопичната антена на първата подвижна телевизионна станция. За трети път днес, помисли си Робълс и се усмихна. После се

намести удобно на седалката си и зарея поглед над покривите на къщите, докато влакът потракваше равномерно по релсите, отнасяйки го на север.

Тъкмо бях дал показания и си тръгнах, когато до бордюра спря сребрист „Форд Краун Виктория“ и от него излезе Винс Родригес.

— Чух името ти на полицейската честота. Помислих си, че в Чикаго сигурно има поне двеста души, които се казват Майкъл Кели, но...

— ... се оказах аз!

— Но се оказа ти. Свърши ли с тях? — попита той, като посочи с глава към петима-шестима униформени полицаи и криминолози, плъзнали по уличката до „Корнилия“.

— Да. Казах им, че няма да открият кой знае какво. Стъпкови отпечатащи и толкова.

Полицаят направи няколко крачки и си намери местенце за сядане на задното стълбище на една триетажна къща. Вече четвърта година работеше в отдел „Убийства“ и това му личеше по прегърбената Стойка и израза на мирова скръб, който сякаш перманентно бе застинал на лицето му.

— Е, разправяй! — каза той.

— Какво по-конкретно искаш да знаеш?

— Допускам, че не си успял да го огледаш.

Поклатих глава.

— Чаках си влака. Перонът беше претъпкан, имаше трийсет-четирийсет души. Чух изстрела, видях как жената падна и хукнах след него.

— След него?

— Да, беше мъж. С черно палто и черна плетена шапка. Около метър и седемдесет и пет, средно мускулест. Подгоних го по „Корнилия“.

— И го видя, че завива насам?

— Зърнах само гърба на палтото му. Сви в пряката и го проследих по отпечатащите от стъпки.

Родригес се намръщи.

— Колко време беше валяло?

Вдигнах рамене.

— Има-няма десетина минути.

— И това бяха единствените стъпки в снега?

Кимнах.

— Всичко това фигурира ли в показанията ти?

— Да.

— Добре, карай нататък.

— Тръгвам, значи, по следите и свивам зад ъгъла в следващата уличка.

— И?

— Ами следите продължават нататък. От един човек са, вървял е право на изток. Продължавам по тях. И изведнъж той ми скача в гръб, бил е скрит зад един контейнер.

— Следите значи продължават напред, а? — С два пръста Родригес имитира ходещо човече. — Но тоя тип ти изскача иззад контейнера?

— Точно така. Сборичкахме се. Оказа се доста як между другото. И изведнъж извади пистолет. Един такъв черен, приличаше на четирийсети калибър.

— Сериозно оръжие. Каза ли ти нещо?

— Каза ми: „Кротко!“

— Само това?!

— Пита ме готов ли съм да умра като герой.

Родригес се изхили.

— Явно не те познава. Можех да го уверя, че това е смисълът на живота ти.

— Остроумно копеле си ти, няма що.

— И после какво?

— После започва да натиска спусъка. Бавно, сякаш още размисля.

— Сигурно е било вълнуващо.

— Да, бе! И изведнъж спира. Вдига пистолета и ме цапардосва с дръжката по главата. Като се събудих, отгоре ми валеше сняг.

— Това ли е всичко?

— Да, това е. Как е жената?

— Видял си пистолета. Как очакваш да е?

— Мъртва?

— Мъртва, разбира се! Там е тотална бъркотия. Нямам предвид само жертвата.

— Пътниците са се паникьосали?

Родригес кимна.

— Това не ти е Уест Сайд, Кели. Тия хора имат професии, пари, семейства.

— А в Уест Сайд нямат семейства, така ли?

— Разбираш какво искам да кажа. Това са хора с положение. Не са свикнали на такива гадости. По дяволите, на станцията вече цъфнаха три телевизионни екипа. А сега нека да те питам нещо за тази уличка.

В този момент мобилният телефон на Родригес нададе пронизителен писък. Той го отвори, вдигна показалец във въздуха и се дръпна няколко крачки встрани. Някаква жена от медицинските екипи се спря при мен и ми предложи два аспирина. Казах ѝ, че не ща.

— Ако искате, можем да ви откараме в болницата — предложи тя.

— Не, благодаря — отвърнах аз. — Предпочитам да постоя на въздух.

Родригес затвори шумно телефона си и се приближи.

— Мамка му!

— Какво има?

Полицаят потърка лице с едрата си длан и се огледа, сякаш търсеше отговора някъде наоколо.

— Какво, по дяволите, се е случило, Родригес?!

— Още едно.

— Още едно какво?

— Още едно убийство в метрото. Виж, трябва да тръгвам. Ти вече даде показания, нали така?

— Да.

— Е, хубаво тогава. Не си изключвай мобилния, за да те намеря. Има нещо около тая тъмна уличка, което трябва да обмислим заедно.

— А не може ли да дойда с теб?

— Разкарай се, Кели! Като ми потрябваш, ще те намеря.

Родригес се обърна и изчезна. Отидох при жената с аспирина.

— Знаете ли какво? Май наистина ме наболява главата.

— Ей сега ще ви дам две хапченца!

Двамата се запътихме към линейката. Тя се качи отзад, порови малко и извади шепа блистери. В това време аз седнах зад волана, включих полицейската радиостанция и след малко вече имах адреса на поредното убийство.

— Ето, заповядайте, мистър Кели!

Глътнах хапчетата и надрасках адреса върху пликчето, в което ми ги бе подала.

— Благодаря! Вече се чувствам по-добре.

Тя се усмихна. Повървах до следващата пряка и махнах на едно такси. След последните събития градският транспорт не ми се струваше толкова примамлив.

Облегнат на една покрита с ръжда и мръсотия стоманена греда на стотина метра от ъгъла на „Лейк“ и „Уобаш“, аз виждах влака горе на релсите, виждах и екипа от криминолози, наобиколили дупката, която доскоро бе представлявала прозорец на вагон. Улицата долу беше задръстена от полицейски и пожарни коли, както и от тълпи репортери. Повечето подробности вече бяха казани по радиото. Местните жители може би не бяха гении, но едва ли бе нужна гениалност, за да направиш връзката между „Саутпорт“ и Централния пръстен и да сглобиш цялата недотам лицеприятна история. Докато пътувах с таксито, слушах някакво токшоу по радиото, където водещият — казваше се Джейк Хартфорд — приемаше всякакви мнения, догадки и предположения, като се почне от самоличността на серийния убиец и се стигне до причините градските власти да изпуснат нещата от контрол. Всичко това се предлагаше в черно-бели краски и с истеричните крясъци, характерни за такива предавания, без никакви конкретни факти и без видима нужда от аргументи и доказателства. Горе на линията мярнах Родригес, който разговаряше с друг полицай, поглеждайки към тълпите отдолу. От това разстояние не виждах потта му, но я усещах. След минута телефонът му иззвъня и той се отдалечи по перона, за да приеме разговора. Не чувах псувните му, но ги усещах, също както потта. Той затвори гневно телефона и заглежда носещите греди и колони на линията, сякаш търсеше в тях ключа към загадката. После се върна при другия полицай, прошепна нещо в ухото му и заслиза по стълбите към Лейк Стрийт. Аз също тръгнах нататък. Срегнахме се по средата на улицата; между нас имаше половин дузина телевизионни камери и два пъти повече репортери.

— Господин полицай, имате ли работни версии по някое от тези убийства? — Въпросът бе зададен от задъханата блондинка, която се появяваше по Десети канал от месец и нещо. Сигурно я бяха изкопали някъде от Северна Дакота, където местните не бяха виждали метро. Но

поне хващаше окото, рядко срещано достойнство за репортерка в кабеларка.

— Работим и по двата случая, събираме улики, снемаме свидетелски показания. Когато приключим, ще знаем много повече от сега.

Родригес говореше с полицейския си глас — плътен, равен и отмерен, без нито за миг да поглежда в очите ордата репортери насреща си. Погледът му се рееше някъде над прожекторите на камерите; вероятно се питаше защо изобщо е станал от леглото си тази сутрин.

— Съвместно ли работите по двата случая, или провеждате две паралелни разследвания?

Това беше Джон Донован, един от най-дългогодишните криминални репортери в Чикаго. Той беше предводителят на глутницата и останалите кучета знаеха това. Също и Родригес.

— По двата случая работят отделни екипи. Има обаче и известно припокриване.

— Искате да кажете, че вие или някой друг разследващ полицай ще работите и по двата? — настоя да разбере Донован.

Родригес кимна.

— Вероятно.

— Което означава, че подозирате връзка между двете убийства? — попита Донован.

— За момента не знам какво да подозирам — повиши тон Родригес, като усети, че медиите започват да си измислят собствена версия. — Между тези две престъпления има значителни различия. Предвид обстоятелствата и близостта във времето обаче ще търсим и възможни връзки между тях.

— Разполагате ли с конкретни доказателства, че двете са свързани?

Въпросът бе зададен от смугла жена с молив и бележник, застанала най-отзад в тълпата, с гръб към мен. Беше слаба и стройна, около трийсетгодишна, с очила, които се бяха смъкнали на носа ѝ, и с интелигентно изражение, каквото рядко се среща на подобни медийни съборища.

— Не, не разполагаме с никакви данни за връзка между двата случая — отвърна Родригес. — Но, както вече казах, още сме в

първоначалната фаза на разследването.

Неколцина репортери закрещяха въпросите си един през друг. Донован успя да ги надвика:

— Значи ли това, че си имате работа със сериен убиец, който вилнее из обществения транспорт?

Родригес не отговори веднага. Очите му обиколиха тълпата, докато накрая се спряха на мен. Стори ми се, че на устата му за миг потрепна тъжна усмивка. После погледна Донован и каза онова, което всички очакваха да чуят:

— Джон, ще бъда откровен с теб. На този етап не знаем с кого или какво си имаме работа. Бъди сигурен обаче, че целите налични ресурси на чикагската полиция ще бъдат впрегнати за разплитане на тези два случая и че скоро ще разполагаме с някакви отговори.

— Кога ще стане това? — попита Донован.

— Скоро, Джон. Колкото се може по-скоро. Обещавам.

С това Родригес закри пресконференцията. Двама-трима журналисти продължиха да го обстрелват с въпроси, но той се обърна и си тръгна. След няколко минути тълпата се разпръсна. Репортерите от печатните медии тръгнаха към редакциите си, а телевизионните екипи правеха пробни снимки и се гримираха за включване.

Родригес бе дошъл по Лейк Стрийт до ъгъла със „Стейт“ и ме чакаше там.

— Хайде да прием кафе някъде — каза той.

Кимнах. Двамата пресякохме платното.

— Защо ли не съм изненадан да те видя тук? — подхвърли той.

Вдигнах рамене.

— А ти какво очакваше?

— Точно това. Е, какво мислиш?

— За кое? — попитах аз.

— За медиите.

— Че са в истерия, както обикновено. Може би повече от друг път.

— Истинска менажерия.

— Прав си.

Влязохме в един „Старбъкс“ и дадохме поръчките си на бара. После седнахме до прозореца и се загледахме към улицата.

— Стрелецът е един и същ, Винс.

Родригес ме изгледа над ръба на чашата си.

— Сигурен ли си?

— Натам сочи логиката.

Полицаят отпи от кафето си.

— В единия случай имаме близък изстрел с пистолет. В другия — със снайперска карабина.

— И ти смяташ, че не са свързани?

Родригес поклати глава.

— Не съм казал такова нещо. Просто не ми се връзват нещата. Няма ясен почерк.

Вдигнах рамене.

— Убиецът е един и същ.

— Или убийците — каза той. — Да поговорим малко за онази уличка.

Полицаят разгъна една салфетка на масата пред себе си и начерта план на квартала около „Корнилия“.

— Значи, завиваш зад ъгъла и виждаш отпечатъци от стъпки, които продължават напред по пряката. Така ли?

Кимнах.

— Хубаво. Снегът вали, да речем, от десетина минути. Така ли?

— Максимум — отвърнах аз.

— И отпечатъците са от един човек?

— Само от един.

— Но когато тръгваш по тях, той те причаква. Скрит зад контейнер, горе-долу по средата на отсечката.

— Може да се е върнал назад? — предположих аз.

— Тогава щеше да има два чифта отпечатъци.

— Не и ако е стъпвал в собствените си следи.

— Като индианец от комиксите, а? Ти майтап ли си правиш с мен!

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че въпросният тип, стрелецът, е изтичал напред по уличката и е свил зад ъгъла. — Родригес начерта една дълга извита стрелка, за да обозначи маршрута. — Но е имал съучастник, който те е причакал зад контейнера.

— В засада, така ли?

— Точно така.

Поклатих глава.

— Мъжът, който опря пистолета в главата ми, беше убиецът от „Саутпорт“.

— Няма как да си сигурен в това.

— Имаше пръски от кръв по палтото си. Сто на сто е бил той.

Родригес погледна още веднъж чертежа си.

— Хубаво, а какво ще кажеш за този вариант? Съучастникът чака в уличката. В момента, когато нашият убиец свива зад ъгъла, той хуква напред.

— И убиецът заема мястото му зад контейнера — добавих аз. — Положително така е станало. Няма друг начин.

— Може би — каза Родригес. — Но сега идва трудната част.

— Мотивът?

— Именно. Защо му е било нужно на убиеца да остави съучастник в тази уличка, за да причака теб или когото и да било? Освен ако това не е целта на цялото упражнение, причината за стрелбата на станция „Саутпорт“.

— Ако аз съм бил крайната му цел, защо не ми пръсна черепа, когато имаше тази възможност? Защо ме остави жив? Няма логика.

Родригес въздъхна и изхвърли чашата от кафето си в кофата за боклук.

— Ти какво, от такива лайнари логика ли чакаш?

Щях да му отговоря, но телефонът ми звънна. Вдигнах го до ухото си и чух отговора. Беше лайнарят.

Мъжът на име Нелсън държеше телефона плътно до ухото си и гледаше през улицата към витрината на „Старбъкс“.

— Майкъл Кели, как си, приятелю?

— Познаваме ли се? — попита дрезгаво Кели. Гласът му беше уверен, донякъде любопитен, но рязък. Глас на ченге, макар и бивше.

— Питаш дали ме познаваш, а? Тази сутрин допрых пищов до главата ти. Беше доста забавно. След това взех една снайперска карабина „Ремингтън 700“ с оптически мерник и пръснах мозъка на някаква нещастница в един влак. Както виждаш, познаваме се.

Силуетът в „Старбъкс“ леко повдигна глава и направи знак на полицаия, седнал срещу него. Нелсън се усмихна.

— Кажи на полицаей Родригес, че куршумът беше „Нозлър Акюбонд“ с дванайсет грама метателен заряд, поставен върху гилза „Блек Хил“, система „Уинчестър“. Предназначен е специално за стрелба през стъкло. Между другото как е там кафето? За мен „Старбъкс“ е пълен боклук. Но пък чувам, че напоследък били почнали да си пекат и мелят сами зърната. Връщат се към изконните ценности един вид. Не е зле.

Ако беше изненадан, Кели с нищо не го показа. Главата му изобщо не помръдна.

— Дори не погледна встрани! Много добре, Кели. Така или иначе няма да ме видиш. Но не се притеснявай. Аз те държа под око, ама не през оптическия мерник. Него отдавна вече го няма. Кажи на доблестните служители от чикагската полиция да не си губят времето да го търсят.

— Какво искаш?

— Какво искам ли? — Нелсън изпръхтя презрително в мобилния си телефон. — Не ти искам смъртта. Ако я исках, можех да свърша тази работа още днес. Не, най-напред ще те оставя да се помъчиш. Въпрос на чест, не мислиш ли?

— Какво, по дяволите, разбираш ти от чест!

— Честта според великия Омир се завоюва чрез страданията на противника. Колкото повече те накарам да се мъчиш, толкова по-голяма ще е славата ми.

При това позоваване на Омир Кели настръхна.

— Ти ще умреш, мръсно копеле!

— Несъмнено. Въпросът е: колко души ще повлека в гроба след себе си.

Нелсън прекъсна разговора. И зачака. Кели затвори телефона и се надвеси през масата към Родригес. Двамата поговориха известно време. После Нелсън видя как полицаят вдигна радиостанцията и я поднесе към устата си. Той захвърли мобилния си телефон в контейнера, зад който беше приклепнал, и свали латексовите си ръкавици. После избута от сенките металната количка от супермаркет, пълна със стари вестници и празни кутии от бира, и я подкара пред себе си по тясната уличка. Далечна църковна камбана удари дванайсет. Старецът ускори крачките. Ако побързаше, можеше да стигне навреме за службата в 12:30 ч.

Наблюдавах една жена, застанала на три метра от мен. Родригес шепнеше нещо в радиостанцията си, вероятно обясняваше някому някъде, че убиецът или съучастникът му току-що ми е позвънил по телефона. Жената беше малко над трийсет, със светлокестенява коса, вързана на конска опашка, и с голяма смарагдова брошка във формата на котка, забодена на ревера на тъмносиньото ѝ палто. Беше си поръчала ванилено капучино с безмаслено мляко, но това не смути ни най-малко дългия кокалест бариста, който усмихнато плъзна чашата ѝ по барплота. Жената отпи от горещата напитка и се запъти към една ъглова маса с изглед към улицата. Извади от чантата си роман с меки корици, подви крак на седалката и се зачете. Изглеждаше толкова миловидна, толкова по детски невинна, че неистово ми се прищя да седна до нея. Но тогава Родригес, който бе приключил с радиостанцията, ме потупа по рамото.

— Трябва да тръгваме.

Знаех какво следва. Още докато излизахме от „Старбъкс“, четири полицейски коли бяха отцепили пряката. От тях излязоха десетина полицаи и почнаха да претърсват страничните улички, сритвайки дремещите клошари и спирайки минувачите. Твърде късно, помислих си аз.

— Имаш ли кола? — попита Родригес.

— Не.

— Добре — каза той и натисна копчето на дистанционното. Ключалките на неговия сребрист форд щракнаха и той отвори вратата. — Скачай вътре.

След пет минути пресякохме Централния пръстен по посока запад.

— Не отиваме ли в участъка? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Струва ми се, че ФБР поема случая. Опасност от терористична атака.

— Хващам се на бас, че шефовете ти са във възторг.

— Шефовете ми нямат нищо против. Ако всичко мине добре, и те ще изпъчат гърди и ще си припишат колкото могат заслуги. Ако пък още седмица и повече продължат да ваят трупове покрай линията, ще има с кого да си измият ръцете.

— Ти май не си обичаш много работата?

— Не ставай смешен. Само че сега точно ти си звездата на шоуто.

— Страхотно!

— Именно. А сега ми разправи за оня, който ти позвъни по телефона. Дали беше същият, за когото се представя?

— Ти ми кажи.

Родригес сви вляво по Канал Стрийт.

— Полицейски патрул е открил карабина в контейнер за боклук. „Ремингтън 700“ с оптически мерник.

— Оня каза, че никога няма да я намерим.

— Ами излъгал те е! Опитай се да го преживееш някак.

Родригес зави наляво и даде газ.

— Ще знаем повече, като извадим куршума от жертвата. Но в пълнителя има три патрона.

— Е, и?

— „Блек Хил“, система „Уинчестър“. Точно както каза твоят човек.

— Този, който ми се обади, не беше убиецът.

— Откъде знаеш това?

— Каза ми, че ни вижда в „Старбъкс“. Това означава, че е бил наблизо и ни е наблюдавал.

— И какво?

— Какъв човек ще стреля по влак на метрото, после ще остане в района и на всичко отгоре ще ми звъни, за да си направи гъдел на душата?

— Значи е съучастникът му — каза Родригес.

Вдигнах рамене. Бяхме попаднали в задръстване.

— И още нещо. — Родригес ме погледна. — Намерили са още един труп в центъра.

— Във влака ли?

Полицаят поклати глава.

— В една сграда на „Лейк“. Бил домоуправителят, с прерязано гърло. Прозорците на апартамента гледали към линията.

— Значи го е изненадал, докато се е готвел да стреля.

— Или пък му е помагал и в един момент е станал излишен. Така или иначе ще разследваме. Ще започнем с домовата книга.

— Нашият човек едва ли е толкова глупав.

— Сериозно? — Родригес повдигна вежда. — Щом знаеш всичко, позволи ми да те питам нещо. Защо тия гении ти се обаждат на теб?

— Нямам никаква представа.

— Може би си струва да помислиш малко по въпроса, преди да се явиш пред федералните. Започни с това: откъде ти имат номера на телефона? И за десерт се запитай защо не са ти светили маслото тази сутрин.

— Мамка им!

— Именно. Хайде да тръгваме, какво седим!

Родригес включи сирената и светлините. Морето от коли пред нас се раздели, за да ни пропусне, и полицаят настъпи газта.

Нелсън се спря с количката си на кръстовището на „Сюпириър“ и „Стейт“ и погледна нагоре към бялата каменна фасада на катедралата. Засега всичко минаваше дори по-добре, отколкото се бе надявал. Робълс бе успял да привлече вниманието им. Кели беше въввлечен. Време беше да им се обясни целта на занятието.

Нелсън скри количката си в страничната уличка и затътри крака по стълбите на катедралата. Бутна с пръст тежката бронзова врата, която се завъртя на перфектно смазаните си панти, и се шумгуна вътре. Беше 12:30 ч. и службата тъкмо започваше. Обичайните богомолци се бяха събрали и този път. Бяха петдесетина души, повечето чиновници от околните офиси, които използваха обедната си почивка, за да се помолят на Бог. Нелсън седна на една пейка най-отзад и ги огледа. Безлични лицемери, които се сецаха за Бог, падаха ничком и хленчеха, когато имаха нужда от нещо — благоприятна диагноза от лекаря, телефонно обаждане от старо гадже, отрицателен резултат на теста за бременност. Като се замислиш, на барикадите на живота има много малко истински атеисти. Това беше нещо, което Католическата църква бе разбрала преди векове и на което разчиташе за съществуването си.

На една пейка вдясно Нелсън видя още трима клошари като него, само че заспали. Църквата ги търпеше, стига да не хъркаха и да не воняха твърде силно. Службата продължаваше максимум двайсет и пет минути. Свещеникът беше стар. Едва ли можеше да се очакват изненади по тази линия. В момента тъкмо казваше на енорияшите да си отворят органайзерите и да преброят хората, с които са се запознали, местата, на които са били, и делата, които са извършили.

— Как изглежда вашият органайзер? — изграчи старият мошеник, вперил надменен поглед в хората пред себе си. — Издържа ли на морална оценка? Намерили ли сте верния баланс в живота си? Имате ли ценностна система, приоритети? Или допускате през отреденото ви на този свят време да ви купуват и продават, да си пропилявате живота, заровени в дреболии, в гонене на материални блага и личен комфорт? Помислете си!

Свещеникът провлачи с апломб последните думи, като поклати дългнестата си глава и скри ръце под бродирания нагръдник.

Ще ти дам аз на теб едни приоритети, дърто плашило, помисли си Нелсън и вдигна поглед към тавана. Под свода висяха пет *галерос* — широкополи червени шапки, напомнящи за петимата покойни кардинали на Чикаго. Висша църковна аристокрация, всичките до един лицемерни мерзавци, поставени начело на една империя, колкото богата, толкова и прогнила, колкото пресметлива, толкова и претенциозна.

Нелсън бръкна във вътрешния си джоб и напипа малкото кафяво шишенце. Изправи се и се върна назад, към преддверието на катедралата. Там беше застанал на пост полицай с палка и радиостанция, изпотен под неудобната си бронежилетка. Той огледа гнусливо Нелсън и отново насочи вниманието си към богослужението. Нелсън се дотътри до каменния купел със светената вода и зачака. В този момент обявиха причастие и полицаят тръгна напред да си вземе нафората. Нелсън натопи мръсните си пръсти в купела и се прекръсти със светена вода. После измъкна кафявото шишенце и изсипа съдържанието му в купела.

Причастието свърши и богомолците се заизнизваха към изхода. Нелсън се дръпна настрана точно когато майка с малко дете се приближаваше към светената вода. Той ѝ се усмихна. Жената се сепна, но като истинска католички се овладя и продължи пътя си, намирайки сили дори да се усмихне приветливо на опърпания клошар. После потопи пръсти във водата и се прекръсти. Малкото момиченце зад нея протегна ръчички. Преди майката да бе успяла да реагира, Нелсън вдигна детето и го поднесе към купела със светена вода, за да напръска челцето и бузките си. Усмихна се на майката, която посегна да си вземе детето и бързо го повлече навън. Нелсън ги изпрати с поглед. После приклегна в ъгъла, докато останалите богомолци се изнизваха един по един. Поне половината бръкнаха в купела със светената вода. След малко катедралата се изпразни. Нелсън излезе последен и запристъпва, влачейки крака, към количката си в страничната уличка. После стисна зъби срещу ледения вятър и забута количката нагоре по Стейт Стрийт.

Минаваше дванайсет по обед, когато двамата с Родригес влязохме в централата на ФБР. Млада жена с азиатски черти и син костюм записа имената ни, прибра пистолетите ни и в замяна ни даде по един пластмасов пропуск. После ни прекара през една врата и ни поведе по някакъв коридор, където ни предаде на млад бял мъж в кафяв костюм. Той ни вкара в неголям кабинет и ни каза, че след малко някой ще ни приеме. След около час вратата на кабинета се отвори. В рамката ѝ се появи чернокож мъж в сив костюм. Той ни преведе още няколко метра по коридора към заседателна зала, пълна с мъже и жени на всякаква възраст, облечени във всякакви костюми. Когато влязохме, те едновременно млъкнаха и ни загледаха, като особено внимаваха да не се усмихват.

— Това е полицай Винс Родригес, а това, предполагам... е Майкъл Кели? — Мъжът, който произнесе тези думи, беше на около шейсет, но изглеждаше доста енергичен за възрастта си. Беше широкоплещест, почти нямаше бръчки, очите му бяха бистри, прошарената му коса беше подстригана високо с машинка. Беше облечен в елегантен еднореден костюм с три копчета; походката му издаваше естествената грация на бивш атлет. На лявата си китка имаше златен часовник, а на безименния пръст — венчална халка. Докато се приближаваше към нас, ръкавите на ризата му се подадоха изпод сакото — беше с ръкавели с логото на ФБР.

— Дик Рудолф — каза мъжът. — Заместник-директор на ФБР.

Аз се здрависах със заместник-директора и погледнах към Родригес, докато се питах какво ли е довело втория човек на Бюрото в Чикаго точно в този момент и толкова ли си няма какво да прави, че е тръгнал да разговаря с мен. Рудолф сякаш отгатна мислите ми.

— Тук съм по друга работа, днес трябваше да летя обратно, когато се случи това. Седнете, мистър Кели!

Седнах до Родригес. Рудолф зае председателското място на масата и положи големи усилия, за да ми покаже, че съм вторият по важност в помещението.

— Както можете да си представите — започна той, — естеството на извършените престъпления предизвиква загриженост по няколко линии, включително като опасност от терористични актове. Бюрото се намеси, за да помага, и аз реших да взема участие в днешното съвещание.

После той се обърна към останалите в залата:

— Мистър Кели е бивш чикагски полицаи. Понастоящем се занимава с частни разследвания. Както всички знаем, тази сутрин той се е намирал на перона на станция „Саутпорт“ и впоследствие се е натъкнал на заподозрения в една странична улица. Освен това е получил телефонно обаждане от заподозрения. Разполагате с екземпляри от показанията му и подробности за телефонния разговор. Ние помолихме мистър Кели да дойде при нас, за да видим дали не може да ни бъде от полза.

Очевидно изпълнил ролята си, заместник-директорът се облегна назад и зачака. Някаква жена на отсрещната страна на масата се покашля. Беше около трийсет и пет-четирийсетгодишна, с напрегнат поглед и стиснати устни, които биха били донякъде привлекателни, ако не изразяваха перманентно неодобрение. Нищо ново под слънцето. Умора от безброй сблъсъци с мъже в една мъжка професия.

— Мистър Кели, казвам се Катрин Лосън. Аз ръководя разследването.

Лосън имаше дълги, изящни ръце, които държеше сплетени на масата, докато говореше. По пръстите ѝ нямаше никакви украшения освен един златен пръстен с черен камък, също с логото на ФБР. Явно защото не носеше ръкавели.

— Бихте ли ми казали дали случайно не разпознахте мъжа в уличката? — попита тя.

— Както посочих в показанията си, той беше със скиорска маска — отвърнах аз.

— А по гласа?

Поклатих глава.

— Звучеше като на млад мъж. Доста силен физически, видимо в добра форма.

Лосън погледна бележките си.

— Попитал ви е дали сте готов да умрете?

— Точно така.

— Имате ли представа защо го е направил?

Вдигнах рамене.

— Допускам, че просто е искал да завърже разговор.

Лосън повдигна вежди и сякаш неволно потърси погледа на шефа си. Рудолф внимателно следеше разговора, но не се намеси.

— А кое ви кара да допускате това?

Последният въпрос бе зададен от един чернокож мъж с бели кичури от двете страни на плешивото теме и добре поддържана козя брадичка, който седеше в другия край на масата, извърнал стола си така, че да гледа към стената.

— Това е д-р Джеймс Съпъл — каза Лосън. — Работи в Отдела по психологическо профилиране в Куонтико.

Аз кимнах, но д-р Съпъл упорито съзерцаваше стената. Майната му, рекох си. И на него, и на психологическото му профилиране.

— Във всеки случай не ме застреля — казах аз. — Какво друго да допускам?

Съпъл се извърна едва-едва на стола си. По ъгълчето на устните му сякаш пробяга усмивка.

— Значи, заподозреният си е играл с вас?

— Искате да кажете заподозрените — отвърнах аз.

Съпъл се поизправи на стола.

— Моля?

— Множествено число — казах аз. — В уличката бяха двама. Не едновременно, но бяха двама. — След което им изложих теорията, която бяхме разработили с Родригес.

Съпъл поклати шава и погледна към Рудолф.

— Неубедително.

— Защо? — попита заместник-директорът.

— Един такъв убиец почти винаги действа сам. — Докато говореше, Съпъл свали очилата от носа си и започна да ги бърше с кърпичка. — Знаем, ще ми напомните за вашингтонския снайперист. Но тогава фактите бяха съвсем различни. Уникални. Мъж и дете. Учител и ученик. Изключение, а не правило. Казвам ви, че този тип почти сигурно действа без съучастник.

Ако не ми бяха взели пистолета на входа, може би щях да застрелям профайлъра на място, както си седеше. Вместо това отпих от блудкавото кафе в чашата си и се опитах да мисля.

— Приблизително колко време продължи телефонният разговор, който сте провели, мистър Кели?

— По-малко от минута.

— А гласът по телефона същият ли беше като онзи на уличката?

— Гласът по телефона беше преправен. Електронно модулиран. Онзи сигурно е включил някакво устройство към апарата си.

— А защо според вас му е било необходимо това? — Съпъл отново се намеси в разговора, колкото да заложи сиренцето, и сега чакаше капанът да щракне. Майната му, иска да залага капани и да чака да щракнат.

— Нямам представа — отвърнах аз. — Защо ли?

— След като веднъж сте чули гласа му на уличката, той е искал да се подсигури, че няма да го познаете, особено ако сте имали възможност да го запишете.

— Позволете да отгатна — казах аз. — С това подкрепяте теорията си за самотния убиец?

— Фактите говорят сами за себе си, мистър Кели.

— А, така ли? Аз пък се питам: след като ми е позволил веднъж да чуя гласа му, защо ще си прави труда да го преправя втория път? И кое го е карало да си мисли, че телефонът е бил подготвен да записва разговор, който аз изобщо не съм очаквал?

Лосън отново се намеси:

— Какво всъщност искате да кажете, мистър Кели?

— Нещо съвсем просто. Този тип е преправил гласа си, защото се е боял да не го позная. Но не от сутрешната ни среща, а от съвсем различен случай.

— Мислите, че е някой, когото познавате отпреди? — попита тя.

— Както вече ви казах, имаме работа с двама души, които действат заедно. Онзи, когото срещнах в уличката, и когото не познавам отпреди. И другият, който си маскира електронно гласа и се обръща към мен по име. Дори намекна за класическото ми образование.

Лосън пак погледна записките си.

— Имате предвид споменаването на Омир?

— Именно.

В това време Съпъл клатеше глава и се подхилваше недоверчиво.

— Мистър Кели явно не разбира патологията на престъплението. Той смята себе си за обект на внимание от страна на убиеца, докато всъщност е обикновен параван за намеренията му. Да, нашият убиец прави малка справка за миналото на мистър Кели. Не е чак толкова трудно. След което започва да гъделичка егото на частния детектив, подмамва го в една гонитба за отвлечане на вниманието. Същевременно истинският обект, както можем да се убедим от днешните събития, е много по-голям, а намеренията на убиеца много по-рафинирани.

Тъкмо прехвърлях наум многото и твърде разнообразни начини, по които можех да приведа в безсъзнание моя нов приятел профайлъра, когато заместник-директорът се покашля откъм края на масата.

— Нека не изпреварваме събитията, колеги! Още е рано да вадим заключения. Агент Лосън, имате ли още въпроси към мистър Кели?

Лосън схвана намека и вдигна рамене.

— Мисля, че засега привършихме.

Рудолф стана и протегна ръка.

— Мистър Кели, благодаря ви за помощта. Бихте ли ни оставили няколко минути насаме?

След което аз си тръгнах, изхвърлен от тесния им кръг, но затова пък въоръжен с едно ново разбиране защо толкова хора възприемат престъпността като възможност за успешна кариера.

Федералните ме тикнаха в друга малка стаичка, този път с кана изстинало кафе и заключена врата, през която на всеки десет минути някаква жена с жълтеникаво лице подаваше глава, за да провери дали не съм извършил нещо достойно — например да се обеса. Аз, разбира се, нямах намерение да ѝ доставям тази радост. След още два часа киснене в стаята влезе Родригес.

— Да вървим! — каза той.

— Толкова скоро?

Той направи гримаса и ми подаде палтото. Двамата мълчаливо напуснахме сградата и заговорихме едва когато се озовахме на безопасно място в колата му.

— Не са никак радостни — каза Родригес.

— Друго не съм и очаквал — отвърнах аз.

— Не са в състояние да установят каквато и да била закономерност между двете убийства. А и обстоятелството, че оня се е свързал с теб, определено не им харесва.

— На всичко отгоре трупове се увеличават.

Родригес не обърна внимание на думите ми.

— Ще ти дадат нов мобилен телефон със стария номер. Ако се обади отново, ще могат да го проследят. Рудолф обаче се притеснява, че можеш да се разприказваш пред медиите.

— Рудолф е кретен. Не чак като профайлъра, но е доста тъп.

— Хубаво, тъй да бъде. Добрата новина е, че според Лосън ще си държиш устата затворена, а нейната дума явно се чува. Все пак имаш си работа с Бюрото. Тия хора нямат доверие на никого. Особено на човек, който е вътре.

— Кой каза, че съм вътре?

— Не си. А това е още една точка в твоя полза. Или поне беше.

— Какво искаш да кажеш?

Родригес въздъхна и завъртя волана. Тежката кола се вля със свирене на гуми в движението по Холстед Стрийт.

— Рудолф е решил, че ако не хванат убиеца, Бюрото не бива само да опере пешкира.

— Нека да отгатна: сформират работна група?

— Току-що говорих по телефона с кмета и с шефа ми. Правят смесена работна група от полицейски служители на местно, щатско и федерално равнище. Лосън ще я ръководи.

— Не се съмнявам, че кметът е на седмото небе.

— Аз съм изкупителната жертва от градската полиция.

— Още по-добре.

— Майната ти, Кели! В края на разговора се намеси и Лосън: искала да бъдеш привлечен в разследването.

— Като какъв?

Родригес отби и спря колата до бордюра, пред пожарния кран на ъгъла на „Холстед“ и „Адамс“.

— Това я попита и кметът. Хайде, да вървим!

Родригес изскочи от колата и пресече улицата. Намирахме се в сърцето на гръцкия квартал — истински магнит за командировани, дошли да се разтушат на чашка узо с агнешки флейки в компанията на някоя палава танцьорки.

Шмугнахме се в някаква таверна на име „Санторини“. Около бара беше душно от телата на мургави мъже с колосани бели ризи, които не вършеха нищо. Родригес им показва кожения калъф със значката си. Барманът се ухили и кимна към стълбището. Родригес се обърна към мен и каза:

— Той е на една маса на горния етаж.

— Кой?

— Ти кой мислиш? И не му се прави на интересен!

Изкачих се сам по стълбите и се озовах в голяма почти празна банкетна зала. От лявата ми страна се чу цвърчене, избухнаха пламъци. Двама дребнички гърци танцуваха около една маса, пляскаха с ръце и подвикваха: „Ооо-пааа!“, докато трети се опитваше да овладее огъня, който сам бе запалил. Насред цялата тази суматоха намръщено седеше самият кмет — Джон Уилсън. Ястието в чинията пред него се наричаше саганакки — по същество прясно сирене, залято с алкохол и запалено. Когато се приближих, той бе набол на вилицата си голямо

парче и го поднасяше към устата си. В този момент ме видя и ми направи знак да седна на празния стол срещу него.

— Харесва ли ти тая гадост, Кели?

Вдигнах рамене.

— Пържено сирене. Какво му е, та да не ми харесва?

— Дай му и на него една порция — нареди Уилсън.

Келнерът се усмихна и запали още един дебел резен сирене. След като получих своята чиния, Уилсън изгледа момчетата и те изчезнаха надолу по стълбите. Останахме сами: аз, кметът и двете порции саганакки.

— Дразнят ли те федералните, Кели?

— Да, донякъде.

Кметът посочи с вилицата си към мен.

— Как, дявол да го вземе, се нахисна в тая история?

— Не знам.

— По случайност, а?

Вдигнах рамене.

— Може би...

— Лъжеш! — Уилсън си отрязва ново парче от мезето и задъвка усмихнато. — Но в това няма нищо лошо. Всички лъжат.

— Смятате ли?

— Смятам, я! Но по някакъв начин всичките тия тъпанарски лъжи ми помагат да възстановя доверието си в човешката природа.

— Колко успокоително.

— Доколкото схващам, федералните полагат големи усилия, за да ти повярват. Онази агентка... как ѝ беше името?

— Лосън. Катрин Лосън.

— Да, Лосън. Та тя си мисли, че ти си свързан по някакъв начин с тази история. Само дето не знае как. Така или иначе, иска да си ѝ подръка. Да те наглежда. Смяташ ли да дояждаш това?

Поклатих глава. Кметът набоде саганакито ми и го прехвърли в чинията си, без да спира да говори:

— Идвам тук по два-три пъти седмично. Понякога за да обядвам. Или пък просто за да се завра някъде. Да послушам тия смахнати копелета как подвикват: „Ооо-пааа, ооо-пааа!“ и тъй нататък. Да пийна чаша вино. Тук правят хубава риба. Ти ядеш ли риба?

— Разбира се.

— И аз. Чикаго е град на пържолите и аз ги обичам. Нищо обаче не може да се сравни с една хубава риба. Както и да е. И така, от Бюрото искат да си им подръка, но без да им се пречкаш.

— Мисля, че разбирате защо.

— Естествено, че разбирам! Ти си костелив орех. Не ти пука с кого се бързикаш. Или защо. С теб не може да се спори, не ти увира главата и тъй нататък, и тъй нататък. Не ме карай да почвам. Вече и без това имам киселини. Искаш ли да вечеряш?

— Не, благодаря.

— Хубаво, на мен и без това не ми се вечеряше с теб. Виж сега как стоят нещата. Федералните смятат да те ползват като чирак и накрая да си измият ръцете с теб. А това никак не ти харесва. Ама никак! Прав ли съм?

— Поставено по този начин...

— Междувременно някакво нагло копеле убива хора в обществения транспорт. Без причина, ей така, за да си направи кефа. И докъде ще стигнем така?!

Докато кметът говореше, бузите му бяха станали морави — грапавата му кожа беше набраздена с лилави кръвоносни съдове.

— Не знам докъде — отвърнах аз.

— И аз не знам. — Той посочи с широк жест празния ресторант. — Огледай се. Бях тук само преди две вечери и кръчмата беше пълна. А след една седмица кой може да каже какво ще бъде? Хората вече се боят да си подадат носа от прага на къщата.

— Или на хотелската стая.

— Именно. Ти знаеш ли колко може да ни струва тоя педал само като загуби от туризъм? — Уилсън отпи от водата в чашата си и схруска бучка лед.

— Какво точно искате от мен, господин кмете?

Докато дъвчеше леда, Уилсън обходи с поглед празното помещение.

— Я се изправи за момент.

Станах. Кметът заобиколи масата, застана зад мен и ме претърси със завидна сръчност.

— Не си мисли, че си толкова специален. Напоследък претърсвам и жена си за микрофони, преди да си легнем вечер.

— Блазе ви...

— Да, бе! Сядай. — Аз седнах. Уилсън се наведе през масата и за миг провеси челюст така, че видях кътните му зъби. — Искам да работиш по случая за мен, но без да те усетят. Без официални взаимоотношения с кметството.

— Само ние двамата?

— Плюс Родригес. Той ще се оглежда и ще слухти около федералните, които, ако трябва да се обзаложим, няма да постигнат нищо с работната си група.

— Нямате добро отношение към Бюрото, така ли?

Уилсън презрително махна с ръка.

— Майната му на Бюрото. Тъпи чиновници, които само седят и се съвещават с единственото желание час по-скоро да си вдигат чукалата за Вашингтон. А междувременно тия гадове стрелят по хора. По моите граждани. В моя град. В нашия град, дявол да го вземе!

— Знам.

— Като знаеш, действай! Ако си надушил нещо, тръгни по следата. Щом не искаш да ми кажеш какво те свързва с тази история, не настоявам. Ти само действай, а аз ще те прикривам. Родригес ще ми снася всичката информация, която работната група успее да изрови.

— Какво разбирате под „прикривам“, сър?

— Много добре знаеш какво имам предвид.

— Бих желал да го чуя.

Уилсън се надвеси още по-напред; гласът му сякаш пълзеше по масата.

— Искаш да го чуеш, така ли, Кели? Е, добре, слушай. Открий тоя тип, или типове, няма значение. Сипай ги и ги очисти. Никакви арести, никакви съдебни процеси. Няма да те питам нищо.

— И вие не можете да намерите полицаи, които да ви свършат тази работа?

— Това не е операция на градската полиция.

— А с работните групи нещата излишно се усложняват.

— Именно. Позволи ми да ти задам един въпрос. Ще успееш ли да ги откриеш?

— Може би.

— Ти имаш нещо предвид, хитрецо.

— Може би.

— Федералните са пълни некадърници, нали?

Вдигнах рамене.

— Не бих се изразил точно така. Федералните ще използват свои методи, както обикновено. Понякога методите им вършат работа...

— ... но обикновено не вършат. Ако не желаеш да си цапаш ръцете с кръв, няма проблем. Само ми ги посочи кои са, и приключваме. Готов съм дори да ти върна значката, но ти си прекалено нафукан, за да я приемеш, прав ли съм?

— Да.

— Тъй да бъде. Ще ти измислим нещо друго за награда. Само ги открий. А сега ми се разкарай от главата, за да си поръчам вечерята на спокойствие.

Понякога колкото по-малко се каже, толкова по-добре. Инстинктите ми подсказваха, че случаят е точно такъв. Обърнах се и си тръгнах, оставяйки кмета и офертата му да блуждаят в полумрака на гръцката таверна.

Родригес ме чакаше в колата си пред „Санторини“.

— Как мина? — попита той, след като запали двигателя.

— А ти как мислиш?

— И сега какво смяташ да правиш?

— Ще си свърша работата. Всъщност ти го знаеше. Уилсън също го знаеше.

Родригес се вля във вечерната колона автомобили със запалени фарове, които се източваха на север по „Холстед“.

— Но при определени от теб условия, познах ли?

Вдигнах рамене.

— Върху какво се фокусират федералните?

— Както обикновено: върху събиране на веществени доказателства и записване на свидетелски показания. Разработват профил на убиеца, после ще прекарат информацията през всички възможни бази данни...

— А какво става с карабината?

— От предварителната балистична експертиза е установено само, че е същата, с която е извършено убийството. Няма отпечатъци, още издирват притежателя.

— А с апартамента?

— До сутринта трябва да разполагаме с информация. Между другото от утре започва големият цирк: общината щяла да постави униформени полицаи по всички перони и спирки на обществения транспорт. И цивилни в автобусите.

— Сериозно полицейско присъствие...

— И това не е всичко. Бюрото иска да разположи свои екипи снайперисти по покривите на сградите. От „Еванстън“ до Деветдесет и пета. Във всички посоки: на север, на юг, на изток и на запад. Нито километър от надземното трасе няма да остане непокрит.

— Снайперисти, казваш?

— С пълна екипировка. Ски маски, боядисани лица, оптически мерници... всичко от А до Я.

— Ония типове ще се напикаят от страх.

— По-скоро петстотинте хиляди души, които ползват метрото всеки божи ден. Така или иначе, на Уилсън идеята не му допада. Каза, че нямал никакво намерение да превръща града във втори Багдад.

— Ако продължат да ваят трупове, друга песен ще запее — подхвърлих аз.

Родригес промърмори нещо сякаш в знак на съгласие. Пресякохме края на Гуз Айланд, минахме по моста над Клайбърн Авеню и свихме вляво по „Линкълн“.

— Каква е тая история с Лосън? — попитах аз.

Родригес се изсмя гърлено.

— Знаех си, че ще повдигнеш въпроса. Викат й сестра Катрин.

— Защо?

— Помниш ли отец Марк?

— Нищо не ми говори.

— Отец Марк беше пастор в църквата „Сейнт Сесилия“ в югозападната част. За пет години беше успял да източи над милион долара енорийски пари.

— Ти да видиш!

— Сериозно. Крадял от касичките с дарения, ползвал служебни кредитни карти, всичко, което можеш да си представиш. Лосън беше тази, която успя да го разкрие. Шест месеца се е ровила из счетоводните книги на църквата, за да разбере откъде изтичат пари. Накрая се оказало, че отчето има вила в Калифорния и три беемвета. Когато го спипала, тъкмо се канел да продаде един църковен имот и да си купи яхта.

— Това ли е големият й удар? — попитах аз.

— Поне с това е известна.

— Иначе кариеристка ли е?

— Зависи кого ще попиташ. Някои твърдят, че винаги е мечтала за висок пост във Вашингтон. Само дето все са я отхвърляли.

— А останалите какво разправят?

— Един дългогодишен федерален агент ми беше казал тъкмо обратното: жената си била намерила мястото и се чувствала добре там. Освен това имала големи връзки и влияние в кметството, но не разбрах точно с кого и защо. — Родригес ме погледна косо, докато шофираше. — С други думи не се бързай с Катрин. Ще ти го изкара през носа.

— Ще го имам предвид.

Родригес даде мигач, сви вдясно по Саутпорт Авеню и спря на ъгъла с Еди Стрийт.

— До утре — казах аз, докато посягах към дръжката на вратата.

— Чакай малко — рече той и загаси двигателя. Пуснах дръжката и се облегнах назад.

— Какво има? — попитах.

— Ти ми кажи!

Опитах се да прикрия смущението си с пресилена усмивка, която изобщо не подейства на моя приятел полицаия.

— Ел Ей, Кели. Минаха два месеца, откакто беше в Ел Ей. Два месеца не се бяхме виждали. Не бяхме говорили. Никой не те беше виждал освен Рейчъл.

— На човек му се случва и да е зает...

— Да, спор няма, нищо не казвам. Но все пак държа да знам дали още ставаш за тази работа, с която си се захванал.

— Мислиш, че едно ходене до Ел Ей ще ми попречи да се справя ли?

— Не съм казал такова нещо.

— А тогава какво, по дяволите, се опитваш да кажеш?! Усетих как гърлото ми се стегна, гласът ми излизаше с мъка; почувствах познатото пулсиране в слепоочията.

— Баща ти почина. Ти замина за Ел Ей, за да прибереш праха му, и се върна с празни ръце.

— За човек, който уж не знае нищо, си доста добре информиран.

— Не е леко да загубиш баща си, Кели.

— Моят беше голям особняк.

— Аз загубих баща си едва четиринайсетгодишен.

С Родригес се познавахме от години, но това не го знаех. Никога не се бях сетил да го попитам.

— Съжалявам да го чуя — отвърнах аз.

Полицаят потърка замислено върховете на пръстите си по волана.

— Имаше тежък характер. Работеше на смени в металургичен завод. Връщаше се всяка вечер, пребит като куче, и заставаше подпрян на стола в кухнята, докато мама му мажеше с масло изгарянията и

вадеше стружки от гърба му. Рядко обелваше дума. Предполагам, не е имал сили от умора.

— Знам какво се опитваш да ми кажеш, Винс...

Извърнах се настрани, погледнах Родригес — лицето му бе прорязано от дълбоки бръчки като коловози, по които са търкаляха колелата на спомените — и си замълчах.

— Една вечер на излизане от завода — продължи Родригес, — тъкмо бил пъхнал ключа във вратата на колата, когато иззад ъгъла на две колела изхвъркнала патрулка. Гонели някакъв с краден автомобил. Колата на крадеца ударила баща ми и го метнала върху паркиран наблизко бюик. Черепът му се беше пукнал като кокосов орех. Когато стигнах в спешното отделение, докторите вече бяха направили каквото било по силите им, което хич не беше много. Баща ми не можеше да говори заради тръбите в гърлото му, пък и какво ли имаше толкова да ми казва?! Хвана ме за ръката и двамата зачакахме. Не продължи кой знае колко време. Постепенно очите му помръкнаха. Главата му се килна на една страна. Докато разбере какво става, и той си отиде.

Родригес сви рамене и щракна с пръсти — сухият звук изплющя в купето.

— Мамка му, момчетата на четиринайсет рядко се разплакват. Обаче аз плаках, и още как! Седнах на пода в болничната стая и се разревах... Та аз не познавах собствения си баща. Така и не можах да изтръгна думица от него, дори един ритник в задника не успях да си изпрося. Но той ми беше баща и се разревах. Какво друго ми оставаше!

Родригес завърши разказа си; после и двамата се заслушахме във вятъра. Откъм езерото се надигаше буря.

— Все още ставам за тази работа, Родригес — казах аз, докато се вслушвах в собствения си глас, за да доловя нотка на отчаяние.

Родригес кимна.

— Вярвам ти. Но рано или късно ще си поплачеш. Просто защото ти е баща. А сега ми се махай от главата, върви да се напиш!

Слязох бавно от колата на полицаия и я изпратих с поглед, докато се загуби в мрака. После тръгнах пеша по „Еди“ към „Лейкууд“. Сградата, в която живеех, беше на ярки райета от уличното осветление. Вятърът ядно блъскаше дървена табела в стената на близката кръчма, навявайки спомени пред очите ми. Вмъкнах се в един вход и си казах:

за днес стига толкоз! Бях уморен и исках единствено да пропълзя рано в кревата и да спя. Напоследък обаче се бях убедил, че от сън полза няма. Затова се загърнах в палтото си, приведох рамене срещу вятъра и закрачих по „Лейкууд“ към „Алисън“.

* * *

Колата ми беше на половин пряка от „Ритли Фийлд“. Стадионът беше тъмен, ако не се броеше неоновият надпис над главната порта, рекламиращ сезонни абонаментни карти по сто долара. Завих зад ъгъла и поех на запад. На първото кръстовище извадих телефона от джоба си и набрах един номер.

— Мистър Кели?

— Ти никога ли не казваш здрасти, Хюбърт?

— Здрасти, мистър Кели.

— Викай ми Майкъл.

— Бих предпочел мистър Кели, ако не възразявате.

— Е, как я караш?

— Добре.

— Още ли си в общината?

С Хюбърт Ръсел се бяхме запознали в Поземлената служба на окръг Кук. Тогава той ми бе помогнал с архивни справки за Големия пожар в Чикаго. След това този дващсет и няколко годишен професионален хакер бе пребродил заради мен виртуалното пространство, с което ми бе помогнал да заловя сериен убиец.

— Не, напуснах преди няколко месеца.

— Заради мен ли?

— Ами, заради вас! Нали ви бях казал, че искам да се махам от там. Е, магнах се.

— Добре. Слушай сега, ще ми отделиш ли няколко минути да поговорим?

— Сега ли?

— Утре сутрин.

— Нецо във връзка с лайнияния тайфун, който се изви тия дни?

— Как позна!

Хлапакът не отговори веднага.

— Къде да се срещнем?

— Знаеш ли кафе „Филтър“ на Милуоки Авеню? Ако искаш, малко по-рано? В осем сутринта?

— Ще бъда там.

— И... Хюбърт?

— Да?

— Донеси си лаптопа.

— Дадено.

— Заедно с всички останали джаджи.

Хюбърт Ръсел се изсмя. Може би се смееше на мен. Или на нещо друго. След което затвори. Аз прибрах телефона в джоба си и подкарах колата напред в падащата нощ по посока към скоростното шосе, което щеше да ме отведе при свещената ирландска общност в Саут Сайд.

Нелсън затвори червената папка, в която се беше зачел, стана и се загледа във великолепната панорама на Чикаго, разкриваща се от прозореца. Бе открил това място съвсем случайно — бяла призрачна сграда с изпочупени прозорци, засега по чудо оцеляла от поредния напън за „благоустрояване“ на квартала като последна останка от някогашния жилищен комплекс „Кабрини-Грийн“, която с търпеливо смирение очакваше булдозерите на кмета Уилсън. Макар да беше забравен от всички с изключение на плъховете, жилищният блок все още имаше електричество и централно отопление. Беше перфектен за целите им. От Нелсън се искаше единствено да наглежда Робълс, за да е сигурен, че действа предпазливо. Засега всичко минаваше без усложнения.

Той чу изскърцването на дървения под и се обърна. Наемният му стрелец бе застанал в рамката на вратата, подпрян небрежно на една страна.

— И кабел ли имаш? — Нелсън кимна към работещия телевизор с намален звук в ъгъла.

Робълс се усмихна и с котешка стъпка прекоси стаята.

— Споко, старче. Не плащаме ние. — Той се пресегна и усили звука. По Си Ен Ен предаваха обзорен материал за убийствата в града. Надписът с тлъсти букви гласеше: **УБИЕЦ В ЧИКАГСКОТО МЕТРО.**

— Голям цирк! — Робълс приклепна на пода и се загледа в екрана. За миг се появи портрет на младо момиче с пуерторикански черти. Надписът отдолу поясняваше, че е жертвата на снайпериста. Беше усмихната. Дикторът я представи като Тереса Пасилас, последна година в колежа „Уитни“, приета да следва в Станфордския университет. И изведнъж — мъртва. Жителите на „Пилсен“ — най-големия квартал с пуерториканско население в града — вече били провесили черните знамена по къщите си и се канели да излязат на демонстрация. Нелсън намали звука.

— Разправи ми как мина днес — каза той.

— Усили звука и ще можем и двамата да го чуем по новините.

Нелсън изключи телевизора. Те бяха разговаряли веднъж по телефона след второто убийство, но тогава Робълс не му бе дал подробности.

— Не ми спомена за домоуправителя — каза Нелсън.

— Какво за него?

— По новините казаха, че бил намерен в апартамента.

Робълс отпи от бутилка с минерална вода.

— Оня тъпак нахълта вътре и започна да души. Оправих го с ножа.

— Не сте се карали?

Робълс се усмихна.

— Ножът влезе в гърлото му и дъртакът се просна на пода.

— А Кели?

— Какво Кели? Вече ти казах: беше те проследил по стъпките в уличката, аз му скочих и допрях пистолета в главата му.

— Е, и?

— Е, и какво? Нямахме вид на много уплашен. — Робълс извади изпод дрехата си дълъг нож и посочи с острието към една заключена врата в дъното на стаята. — Тя още ли е там?

— Да.

— Може ли да вляза при нея?

— Аз какво ти бях казал?

— Че може.

— Да, но по-късно.

Робълс се начумери.

— Мога да си я взема, когато поискам.

— Можеш, но няма да го направиш.

С едно движение на китката си Робълс запрати ножа, който се заби три пръста в стената. Той за пръв път бе убил за родината — като рейнджър в Осемдесет и втори въздушнопреносим полк — още навремето в Могадишу. След завръщането му в Щатите неговата кръвожадност се бе засилила, навличайки му първите неприятности. Военните бяха надушили, че нещо в главата му не е съвсем наред — в което нямахме нищо лошо, стига да намереха начин да го впрегнат в своя полза. Но беше късно за това, ето защо те се принудиха да го уволнят на общо основание. След което Робълс започна да скита —

или, както той се изразяваше, да „ловува“ — ту по Източното, ту по Западното крайбрежие. По свои пресмятания бе убил около дузина жени, преди да се озове в Чикаго. Оттогава Нелсън бе сложил край на всичко това, замествайки патологията с целенасочено усилие, и в крайна сметка успя там, където армията на САЩ се бе провалила — успя да превърне неуправляемия садист Робълс в свое покорно оръдие, използвайки разрушителната му енергия за лични цели. Някогашният рейнджър се бе оказал опасен, макар и, общо взето, старателен, ученик, който дори бе донесъл специален подарък на учителя си.

— Все още ли пазиш онова куфарче, което ти дадох? — попита сега той.

— Остави го ти куфарчето!

— Явно го пазиш. — Очите на Робълс се вторачиха в папката, която допреди малко бе прелиствал Нелсън. В нея се съдържаше засекретен доклад на Пентагона под заглавие „Терор 2000“. Робълс протегна ръка и лицето му засия в радостно очакване. — Какво си намислил, старче?

Нелсън дръпна папката изпод ръката му.

— Не е твоя работа!

— Майната ти! — Робълс завъртя очи нагоре и за миг Нелсън видя с каква мъка овладя яростта си. После се сети, че в джоба си има пистолет. Не, не сега. Още малко.

— Нямаме време за това — отвърна той.

— Каж ми какво има в папката.

— Няма да ти кажа.

— Сигурно нещо, свързано с куфарчето, което ти дадох. С електрическите крушки.

— Много е сложно.

— Сложно, дръжки! — Робълс издърпа ножа си от стената. Острието проблесна между тях и ръката на Нелсън посегна към пистолета в джоба му.

— Ако смяташ да ползваш това нещо, поне го направи като хората — каза той.

Робълс погледна ножа в ръката си, сякаш го виждаше за пръв път.

— Разбирам, старче.

— Надявам се, че разбираш.

— Папката. Куфарчето. Това са неща, които засягат само теб. Твоята съдба.

— Ами ти?

— Както вече си ми казвал, аз си следвам своя път.

— Гледай да не се спънеш...

— Умирането не е проблем. — Робълс замахна с ножа и повторно го заби в стената. — Само гледай да не те видя.

— Това ли било?

Робълс посочи към заключената врата.

— И ме остави да правя с момичето каквото си искам.

— Всъщност това е другото нещо, за което исках да поговорим.

Двамата мъже отидоха до прозореца, закрит с найлон, и погледнаха надолу, към останките от някогашния легендарен нощен живот на „Кабрини-Грийн“. На един ветровит ъгъл бе застанала самотна фигура с вдигната яка и чакаше някой да отбие колата, за да си купи дрога. На половин пряка по-нататък премръзнала жена потропваше с крака, за да се сгрее, и допушваше цигара, докато колежката ѝ обикаляше вяло в кръг около уличната лампа. След няколко минути двамата се дръпнаха от прозореца и седнаха да преговорят плановете си. После Нелсън си тръгна. Робълс също допуши цигарата си, като поглеждаше нагоре към беззвездното небе. Когато свърши, взе парче буксирно въже, широка ролка тиксо и ножа си, отиде до заключената врата и я отвори с ключ. Момичето запищя, но след минута писъците ѝ утихнаха. След това беше изцяло негова. Поне до завръщането на Нелсън.

Евъргрийн Парк си е все същият, откъдето и да го погледнеш. Ред след ред, каре след каре тухлени къщички се нижат една след друга в безкрайна процесия, всичките на по етаж и половина, всичките с ливадка колкото носна кърпичка, всяка абсолютно еднаква с двете съседни, освен по номера на пощенската кутия, без който пощальонът не би се ориентирал къде какво да остави. Паркирах на ъгъла на „Олбани“ и Деветдесет и четвърта и повървах половин пряка назад, докато открих къщата, която търсех. Завеските на прозорците бяха смъкнати до долу, а когато натиснах звънеца, никой не отвори. Извадих визитната си картичка и я пъгнах под вратата.

Почти се бях върнал при колата, когато завеската на отсрещната къща помръдна, точно както бях очаквал. Така работи системата в ирландския квартал в Саут Сайд: всичко, което си струва да се знае за даден човек — от колата, която кара, и вестника, затъкнат под мишницата му, през кройката на дрехите и стила на прическата, та до овала на лицето му и, разбира се, цвета на кожата, — цялата тази информация се филтрира през завеската, покриваща предния прозорец в дома на чикагския ирландец. По този начин живеещият вътре научава всичко, което му е нужно, за да реши дали си струва изобщо да отваря вратата и да каже едно предпазливо „Здрасти!“ на непознатия натрапник.

Смених курса и тръгнах към къщата с издайническата завеска, като се молах да съм удовлетворил критериите за допустимост. Още не бях посегнал към звънеца, когато вратата се откряна. Отвътре се разнесе миризма на молци и мента. Едно малко розово лице надникна през пролуката и чифт ясносини очи примигнаха насреща ми.

— Здравейте! — казах аз. — Търся вашия съсед, Джим Дохърти.

Пролуката се увеличи с около половин педя и отвътре се подаде побеляла глава.

— Джими ли търсиш? — попита старицата.

Кимнах.

— Стар приятел от полицията. Казах си: я да взема да намина, пък може и да го откроя...

При тази нова информация старицата навлажни устни с език. Сега вече знаеше, че съм полицай — професия, която се котираше високо в този квартал.

— Как се казваш?

— Майкъл Кели.

Вратата се отвори докрай.

— Пег Макнаб. Влизай, де!

Пег зае мястото си на жълтеникавото канапе, покрито с найлон. Аз седнах срещу нея на кресло в същия жълтеникав цвят, и то покрито с найлон. Телевизорът в ъгъла предаваше новинарска емисия с намален звук. На едната стена тиктакаше часовник, а на другата, между две разпятия, беше окачен портрет на Джон Фицджералд Кенеди. Под портрета имаше малка масичка с Библия и светена вода в стъклено шишенце. Върху метален поднос на масата пред Пег беше сложена вечерята ѝ: посивял къс месо с грах и картофено пюре.

— Не си е у дома — каза тя и сдъвка с венците си лъжица грахови зърна.

— Имате ли представа кога може да се върне?

— Не съм сигурна. — Пег си отрязва късче месо и го стри с енергични движения на долната челюст. После надигна чашата си и изрева: — Дени!

В отговор на този вик от полумрака в далечния край на коридора изплуваха две същества. Едното беше старец, върлинест и с кожа, бяла като алабастър, облечен в бяла тениска и синьо долнище на пижама, с клечка за зъби в ъгъла на устата, очила с дебели потъмнени лещи на носа и кутийка евтина бира в ръката. Втората човешка фигура беше почти буквално копие на първата, включително тъмните очила и бирата в ръката, ако не се броеше разликата във възрастта от трийсетина години.

— Това са Дени и Дени-младши — обяви Пег. — Синът ни е само на гости.

Аз кимнах съвместно на двамата.

— Този човек търси Джим. — След като изпълни гражданския си дълг, Пег усили звука на телевизора. Том Скилинг тъкмо обясняваше, че времето ще се задържи топло за сезона, но има вероятност и да

захладнее. Пег измърмори нещо ядовито под носа си. Съпругът приседна до нея на канапето. Синът явно не се интересуваше и полека-лека се изниза към кухнята, където вероятно го чакаше поднесена вечеря.

— Джими търсиш, а? — Старецът въпросително сбърчи и без това набразденото си чело.

— Стар колега ми е, пък и приятел...

— Ти си чикагски полицай, тъй ли?

— Аха. Служихме заедно с Джим, преди да се пенсионира.

— Мен пък що ми се струва, че си малко млад, за да си служил с Джим?

Дени се ухили доволно на собствената си съобразителност и погледна жена си в очакване на овации. Пег не му обърна внимание — петдневната прогноза за времето не беше свършила. Старецът потърси утеха в бирата си и на първо време се задоволи с мен като събеседник.

— Джими ту се вясва, ту пак изчезва. Ние тука си викаме, че е пенсионер, ама знае ли човек? Все е в движение.

Кимнах.

— Имате ли представа кога може да се прибере в града?

— Не съм казвал, че го няма в града.

— А, в града ли е?

— Тая сутрин не го ли мярнахме? — Пег кимна за потвърждение и Дени-старши продължи разказа си: — Даже ни махна за добрутро. После се метна на колата и отпраши. Я гледай, говорим за вълка...

Верен на обичаите в ирландския квартал, Дени не забравяше да поглежда към прозореца от време на време. И наистина, отвън беше самият Джим Дохърти, сякаш изплувал от нощта. Закрачи по пътеката към входната врата. Дени скочи и му отвори още преди Дохърти да бе извървял половината разстояние до малката веранда. Аз излязох да го посрещна. Старият ми приятел се засмя и поклати глава.

— Господи! Майкъл Кели! — Подадох му ръка и той я разтърси здраво. Кожата на дланта му беше груба, а хватката силна както едно време. — Мен ли търсиш?

— Може да се каже — отвърнах аз. — Откъде позна?

— Не съм познал, хрумна ми просто, че може да се отбия и да кажа здрасти на тези двамата. Това твоята кола ли е? — Дохърти посочи с палец през рамо към улицата.

Кимнах.

— Тези хора ме видяха пред вратата на къщата ти и бяха така любезни да ми помогнат да те издирия.

По всичко личеше, че Дени и Пег харесват Джим Дохърти. В негово присъствие те видимо се оживиха, сякаш беше някаква ирландска кралска особа, ако такова нещо изобщо съществува.

— Благодаря ви, че го задържахте — каза Дохърти.

Дени кимна.

— Казахме му само, че скоро ще се прибереш, Джими! — Старицата се дръпна настрана, за да го пусне да влезе.

— Не, Пег, няма нужда. Моят приятел Майкъл е много зает и бърза. — Дохърти ми хвърли многозначителен поглед и аз кимнах. — Така че ще го поканя отсреща на чаша чай да си побъбрим. Утре пак ще намина да си кажем с вас приказката.

Джим намигна на възрастната двойка и ме побутна към портичката. Отдалечавайки се, усещах погледите им върху гърба си. Дохърти размахваше жизнерадостно ръце и се смееше, докато ми казваше:

— Добре че те отървах, Кели! Влезеш ли в тяхната къща, няма излизане. Ето ме, на твое разположение съм.

На алеята за коли пред къщата си бившият полицаи сви настрана и ме поведе към задната врата. В този квартал официалните входи на къщите се ползват при първа визита, а редовните посетители се ориентират направо към задната врата.

— Искаш ли чай? — попита Дохърти, докато закачаше палтото си на една кука в кухнята. Кимнах и той ми направи знак да го последвам към голямата маса. — Е, сядай. В другата стая съм приготвил всичко, което ти трябва.

— Знаеш защо съм дошъл, така ли?

Дохърти драсна клечка кибрит, запали газовата печка и постави чайника.

— Разбира се, че знам за какво си дошъл. А сега сядай, че като стоиш прав, ме изнервяш.

— Изглеждаш добре, Майкъл!

С Джим Дохърти не се бяхме виждали може би пет години, още от деня на пенсионирането му, когато пихме заедно „Гинес“ в една доста приятна ирландска кръчма на име „Емит“. Оттогава много пъти се бях канил да му се обадя. Дори си го бях записвал сред задачите за деня. Но така и не намерих време.

— Благодаря, Джим. Доста време мина. Как я караш?

Дохърти повдигна вежди в престомена изненада. Усмивката, която последва, мигом изтри вътрешните ми съмнения, че ми се сърди.

— Не се оплаквам. Всъщност пенсионерският живот ми се отразява доста добре.

Той посочи с широк жест вътрешността на къщата си — практически идентична с тази на съседите, само дето нямаше разпятие, нито портрет на Кенеди на стената. Всъщност интериорът изглеждаше някак гол — никакви картини, дори репродукции. Всичко необходимо за живеене и нищо излишно. Само няколко прости дървени рафта, натежали от книги.

— Знам — продължи той, — изглежда доста потискащо. Малко тенджери и тигани и едно старо ченге, което чака да умре.

Поклатих глава. Дохърти обаче не беше от ония, които си спестяват истината.

— Глупости! Точно така изглежда, но знаеш ли какво? Никак не ми е зле тук.

Моят стар приятел гледаше с ясните си сини очи в бъдещето, за което повечето предпочитаме да забравим. Чертите на лицето му бяха някак по-фини, отколкото ги бях запомнил. Кожата му, тънка като пергамент, беше изпъната върху гладкия череп.

— Само че ти не си дошъл, за да слушаш тъжната ми история, нали, Майкъл? — Дохърти погледна няколкото дебели кафяви папки, които междувременно бе поставил на масата между нас.

— Мислиш, че съм луд, а? — казах аз.

Той вдигна рамене.

— Какво е лудостта? Тази игра се играе с нюх. Да ти кажа право, и аз си помислих кажи-речи същото.

— Айде, бе!

— Ами да. Това беше първото, което ми дойде наум, когато прочетох за стрелбите в центъра. Същата дата. Същото място. — Дохърти се наведе напред; от мястото си чувах ясно как въздухът свири в трахеята му. — Пък и аз бях там, Майкъл. Не забравяй това!

Той се поизпъчи и пусна две бучки захар в чая си.

— Имаш ли и други улики в тази посока?

— Всъщност имам.

Дохърти поприсви очи. Той така и не бе стигнал по-нагоре от сержант. Най-вече защото никога не се бе подмазвал на хората, от които зависеше кариерата му. Ала въпреки ниския си чин старият ирландец притежаваше завидна интелигентност. Такава, че понякога враговете му се питаха дали не играят шашки срещу съперник, който тихомълком ги бие на шах.

— Знаех си, че има още нещо! — възкликна той. — Казах си го още в мига, когато видях лицето ти да се подава от съседната къща. Казах си: „Тоя проклетник Кели пак е тръгнал да обикаля старите улици!“

Докато говореше, Дохърти повдигна корицата на една от папките и запрехвърля купчина снимки. Пръстите на ръцете му бяха все още пъргави и силни. Ръце на полицаи. Макар и пенсионирани.

— Та какво още си надушил, синко?

— Тази сутрин бях на перона на „Саутпорт“ — казах аз.

— При първата стрелба?

Кимнах.

— Хукнах след мъжа и го гоних няколко преки.

— Но не си го хванал, доколкото разбирам.

— Той ме причака в една странична уличка. Опря ми пистолет в главата, но не ме гръмна.

Дохърти остави старите снимки и прекара показалец по долната си устна.

— И сега предполагаш, че ти е заложил въдица?

— Не предполагам, знам го. След второто убийство ми се обади.

— Убиецът ти е позвънил по телефона?

— Мисля, че са двама, но... да, единият ми се обади. Намери ме на мобилния.

Дохърти се изсмя гърлено.

— Не му липсва наглост. И какво ти каза?

— Похвали ми се с убийствата. Наприказва ми всякакви идиотщини. Но се обръщаше към мен по име и знаеше това-онова за миналото ми. Спомена Омир.

— Онзи с „Илиадата“ и „Одисеята“?

— Същият.

Ирландецът пристъпи към мивката и започна да изучава отражението си в огледалото.

— И сега се питаш дали няма някаква връзка със стария случай?

— Затова съм тук, Джим.

Дохърти доля гореща вода в чашата си и отново седна на масата при папките.

— Аз нито за миг не съм престанал да се интересувам от случая, Майкъл.

— Знаем. Държиш ли връзка с някого от тях?

— Някои измряха. Други са стари и немощни. А пък синовете и дъщерите им... — Дохърти повдигна рамене, отписвайки цяло едно поколение. — Те просто не смятат, че си струва. Разбираш ли какво искам да ти кажа?

Кимнах. Тези неща не ставаха задочно.

— Значи смяташ, че няма връзка?

— Не съм казал такова нещо. Може и да има. А може и да е само съвпадение. Или пък тези типове те използват за отвличане на вниманието.

— И федералните така мислят.

— ФБР?

— Те водят случая. Днес се запознах с тях.

— А чикагската полиция?

— Има и техен човек в играта, но федералните поръчват музиката.

— Стъпвай внимателно, Майкъл.

— Разбирам. Какво ти казва вътрешното чувство, има ли връзка?

— Честно? — Дохърти погали папките с върховете на пръстите си. — Мисля, че това тук занимава вниманието ти повече, отколкото ти

се иска да признаеш. И винаги е било така.

— Значи, виждам призраци.

— Възможно е. Бюрото подава ли ти информация?

— Оттук-оттам по нещо, но като цяло не много.

— И ти искаш да си проведеш собствено разследване, сам?

— Още един чифт очи биха ми свършили добра работа, ако това намекваш.

— Нищо не намеквам. Освен това моите очи вече не са във върхова форма. Да не говорим, че никога не съм бил детектив.

— Достатъчно способен си за детектив, пък и целия си живот си посветил на този случай.

Смехът затихна в гърлото му, преди да бе изскочил навън.

— Можеш да ползваш всичко, с което разполагам. Ако ти хрумне нещо свежо и искаш да се допиташ до някого, тук съм.

— Но иначе?

— Но иначе съм твърде стар. Знам, че това звучи неубедително, но повярвай ми, един ден и ти ще се докараш дотук и тогава ще разбереш какво имам предвид. Освен това разчитам на теб да свършиш и моята работа.

— Както кажеш, Джим.

Той се усмихна.

— Е, добре тогава. А сега дай да ти покажа какво имам и после ми се разкарай от главата.

С тези думи Дохърти отвори една от папките. Беше пълна с хартии и снимки. В нея се намираше моето бъдеще, което ме гледаше втренчено през миналото ми.

Бях на девет години и седях на последната седалка в предпоследния вагон на влака по чикагската Кафява линия, заслушан в равномерното скърцане на стомана и дърво, докато влакът се полюляваше и потракваше на завоя, а сивите сгради покрай Централния пръстен прелитаха една по една отстрани. На съседната седалка през пътеката седеше непознат мъж. Имаше изпито лице, постоянно наведено към обувките му; беше облечен с дълъг черен балтон и ръцете му бяха пъхнати дълбоко в джобовете. През три седалки от него се бяха сгушили двойка влюбени, допрели глави; жената беше увита в плътен зелен шал и от време на време поглеждаше към картата с маршрута на стената.

Влакът спря със скърцане и придръпване на ъгъла на „Рандолф“ и „Уелс“. Аз извърнах очи назад и видях как кондукторът мина през вратата между вагоните, натисна едно копче и промърмори нещо в интеркома. Гласът му прозвуча тенекиено по евтината уредба. Нещо за Лилавата линия и Еванстън. Зачервените му очи ме регистрираха, без да трепнат. После подаде глава през прозореца, огледа перона и затръшна вратите на вагона. Когато влакът отново потегли, кондукторът изчезна в следващия вагон, а мършавият мъж от съседната седалка се премести при мен.

— Здравсти, малкият!

Не отговорих. Само свих юмруци и усетих как гърлото ми пресъхна.

— Чуваш ли, момче?

Ръката ми стисна дръжката на чука, който носех в джоба си; цялото ми съзнание се фиксира в парчето кост, чрез което долната му челюст беше свързана с черепа.

— Къде слизаш? — Мършавият мъж се премести още по-близо до мен, пръстите му заопипваха ръкава на якето ми, тялото му ме притискаше в ъгъла. За миг зъбите му проблеснаха, очите му се извиха към предната част на вагона, за да видят дали някой не ни гледа. Яката на ризата му беше разхлабена, по бузите и шията му

беше набола синкавочерна брада. Под острите косми кожата му имаше болнав вид.

— Я се разкарай от тук! — Издърпах ръкава си и понечих да извадя чука от джоба на якето. Не беше най-доброто решение, но със сигурност щеше да свърши работа. А това ми беше достатъчно.

— Всичко наред ли е, младежо? — Жената със зеления шал се беше приближила безшумно и сега стоеше на пътеката до нас, оглеждайки внимателно мършавия мъж, който ѝ се захили угоднически.

— Нищо ми няма, госпожо! — Ръката ми пусна чука, който си остана в джоба. — Просто смятам да се преместя на друга седалка.

Лицето ѝ беше широко и ъгловато, със сплеснат нос. Некрасиво, но открито и честно лице. Може би дори мъдро. Когато чу отговора ми, тя засия и в този миг усетих топлина, която би ми доставила радост, ако тогава можех да предположа колко ще ми липсва тя през остатъка от детството ми.

За момента се задоволих да заобиколя мършавия мъж, без да се допирам в него, и да се преместя през две седалки напред. Така се озовах до жената и приятеля ѝ, чието лице беше сгушено в гънките на балтона. В това време кондукторът се бе върнал на мястото си в задната част на вагона и се взе, подпрян на прозореца със затворени очи, полюшвайки се леко в ритъма на колелата. Така си пътувахме мирно и тихо, когато влакът навлезе в острия завой при ъгъла на „Лейк“ и „Уобаш“.

В продължение на час, ако не и повече, двамата с Джим Дохърти възстановявахме парче по парче миналото. Тръгнах си към десет, стиснал под мишница папките, които ми бе заел моят приятел.

Пъхнах ключа в бравата и полека отворих вратата на апартамента, като внимавах да не вдигам шум. Не че това имаше някакво значение. Тя ме чакаше от другата страна на вратата, мятайки цялото си тяло заедно с опашката в приветствен спазъм. Аз коленичих и я грабнах от пода. Маги, женският ми спрингер шпаньол, беше на година, но сякаш нямаше собствено телесно тегло. Облиза лицето ми навсякъде, където можа да достигне с език, след което се изскубна от ръцете ми и тупна на пода. Дръпнах се крачка назад и се загледах във вихрушката от кафяво, златисто и бяло, която се мяташе бясно из дневната — един път, два, три, докато накрая скочи на канапето и застана на едно място, вперила поглед в мен, с изплезен език, останала без дъх, но неспираща да мята опашка. Приклекнах, докато очите ми дойдоха наравно с нейните, и се престорих, че се хвърлям върху нея. Тя финтира с глава наляво и в следващия миг побягна надясно, право към кухнята. Чух стърженето на ноктите ѝ по теракотата и после глух удар, вероятно в хладилника. Миг по-късно Маги беше отново в дневната и се носеше стремително към мен. Застанах на едно коляно и както бе подскочила, я сграбчих във въздуха. Тя се сви на кълбо върху гърдите ми и застина неподвижно. Намерих си място за сядане върху канапето. След пет минути палето вече спеше. Поседях така около половин час — най-приятната част от денонощието ми. После леко смених позата. Маги моментално отвори очи и се протегна. Скочи на пода, разтръска козината си и размаха опашка, като ме гледаше въпросително: какво има за вечеря?

За мен лично вечерята се състоеше от чийзбургер и една студена бира. Запарих си и малко спанак — по-скоро за собствено успокоение, но повечето го сипах на Маги. На нея също не ѝ хареса. После набрах

номера на Рейчъл Суенсън, но попаднах на гласова поща и ѝ оставих съобщение. Любимата ми съдийка си имаше собствен дом на Златния бряг в Северно Чикаго, но няколко дни в седмицата живееше при мен. Беше ми приятно да усещам присъствието ѝ, да виждам дрехите ѝ, разпилени из спалнята; банята ми да е перманентно задръстена от всевъзможни тубички, флакончета и бурканчета с парфюми и лосиони, епиланти и хидратанти, маски за лице и лакове за нокти. Честно казано, дори не знаех какво съдържат повечето от тези неща, а още по-малко как се ползват, но това нямаше никакво значение. С Рейчъл и палето апартаментът беше пълен, а празнотата в живота ми, за която дори не бях и убеден, че съществува, изчезваше. Или поне се отлагаше за известно време.

Настаних се на бюрото и включих компютъра си. Новинарската страница на Гугъл беше почти изцяло запълнена със стрелбите в обществения транспорт. Потърсих името си, но то не фигурираше никъде. Това беше добре.

Затворих линка и поседях малко в тъмното, докато вятърът блъскаше прозорците ми. Отвън нощта беше разперила мастиленосин екран, върху който съзнанието ми да прожектира събитията от деня: някаква жена падаше върху коравите дъски на перона на станция „Саутпорт“ с изкривено от изненада лице; някаква уличка се виеше в сенките между сградите, докато отгоре се сипеше сняг; криволичеща диря от човешки стъпки и после дебелото дуло на .40-калибров пистолет, опряно в челото ми. През всичко това се процеждаше мъркането на електронно модулирания глас в мобилния ми телефон — същия, който ме бе нарекъл по име, а пък аз не се сецах чий е. Затворих очи и оставих образите да се нижат един сред друг. Скоро усетих как главата ми клюма, а палето само това чакаше — гушна се в мен и заспа първо.

На десетина километра по на юг Нелсън отби от главното шосе и закара по инерция ръждясалия „Шевролет Импала“ под бетонния надлез. Вятърът ръсна шепя сняг върху предния капак на колата; над главата му боботеше трафикът по Дан Райън Експресуей, виеха двигатели и гуми шляпаха по асфалта. Нелсън погледна кафявия плик върху таблото на колата, адресиран до любимата му репортерка, после си сложи ръкавиците и откряна вратата.

Карето в края на сляпата улица се състоеше от пет сгради — четири от тях бяха фабрики, затворени за през нощта, а последната, изтърбушена отвътре, със заковани прозорци, беше празна и изоставена. Едва ли някой наоколо се интересуваше какво е намислил мъжът с шевролета, но той въпреки това обиколи карето, преди да се върне доволен при надлеза и да открие зелената врата, на която с бели букви бяха изписани с шаблон инициалите на Чикагското управление на обществения транспорт.

Нелсън се извърна с гръб към вятъра и извади от джоба си шперцове, които си бе направил сам. Третият пасна на ключалката и вратата се отвори. Той влезе в задушния, миришещ на грес полумрак. Напипа електрическия ключ и го щракна. Вляво вита стълба водеше надолу, към търбуха на чикагското метро.

Нелсън се върна при колата, отключи багажника и очите му срещнаха стъкления поглед на Мария Джаксън, която му се усмихваше в червено през найлоновия чувал. Робълс си бе дал труда да я опакова добре, след като бе приключил с нея, и кръвта не бе изтекла навън. Нелсън се огледа още веднъж, повдигна трупа и го внесе вътре. След това подкара колата, измина две преки и я паркира на една пуста улица. Пресегна се и взе от задната седалка сак, в който се намираше карабината с оптически мерник, а също и черното куфарче, което бе взел от Робълс. После се върна до зелената врата и отново я отключи с шперца. Мария си беше там — къде да ходи? Той я вдигна на рамо, стисна сака в дясната си ръка и заслиза надолу по витото стълбище.

Нелсън не бързаше за никъде и често спираше да си почива. Две вити стълбища и една дълга наклонена рампа го изведоха обратно към Централния пръстен и ниските нива на метрото. Следващата метална врата водеше направо към релсите на аварийното отклонение, в което понякога вкарваха влакове за спешен ремонт. Нелсън прехвърли Мария Джаксън на другото си рамо, измина още стотина крачки и я пусна на земята. Тя падна върху баластрата с глух, жален звук. Нелсън продължи пътя си, като поклащаше небрежно сака в ръка.

След близо километър се спря. Аварийното отклонение се разделяше на две. Той пое по левия коловоз. На двајсетина крачки по-нататък стигна до още стрелки. Това беше връзката на Синята линия с Централния пръстен.

Нелсън прекрачи плетеницата от релси и предпазливо излезе на главната линия. От мястото, където бе застанал, щеше да чуе влака още преди да бе взел завоя, който се виждаше на стотина метра по-нататък. Освен това не очакваше задачата да му отнеме много време. Тази линия беше най-старият използваем участък от цялата железопътна мрежа на чикагския обществен транспорт. По план трябваше да бъде обновена още през 2004 г. Ремонтните работи бяха отлагани на два пъти, като дори до ден-днешен, през 2010 година, още не бяха започнали. Кое то беше основната причина Нелсън да е тук сега. За разлика от останалите близо 500 километра железен път този участък не се осветяваше с херметически затворени луминесцентни тръби. Нелсън погледна голите електрически крушки над главата си. Бяха с повишена издръжливост наистина, частично защитени с метални решетки, но си оставаха прости крушки.

Той откри сгъваемата стълба — знаеше, че работниците по поддръжката я държат в металната барака с инструменти — и я закрепил под една крушка. После извади черното куфарче на Робълс от сака, качи се на стълбата и разви крушката от порцелановата ѝ фасонка. Познаваше добре тази фасонка. Беше си купил половин дузина точно такива от някакъв човек, който колекционираше вехтории от обществения транспорт. Ето защо знаеше, че крушката се завърта седем пъти, за да влезе докрай във фасонката. С четири завъртания още се държеше стабилно. Но при три завъртания вибрациите от минаващите влакове постепенно разхлабواха резбата и

накрая я отвиваха. При повече вибрации — или по-малко завъртания — крушката се отвиваше по-бързо. Не можеше да се каже колко по-бързо — все пак това не беше точна наука, — но резултатът беше неизбежен.

Нелсън отвори куфарчето и извади едната от двете крушки, които се намираха вътре. Внимателно я зави във фасонката. Само едно и половина завъртания. Крушката беше бомба с часовников механизъм. В зависимост от броя на влаковете, които щяха да профучават с грохот покрай нея, тя щеше да се саморазвие някъде за една-две седмици. След което щеше да падне и да се разбие върху стоманените релси. Нелсън повдигна отново ръка нагоре, усети с върховете на пръстите си мазния вятър в тунела и погледна към огромните вентилационни отвори, свързващи този подземен участък с останалата железопътна мрежа. После слезе от стълбата и погледна часовника си. Робълс трябваше да достави пакета в 2:00 ч. сутринта. Имаше много време. Още една крушка малко по-нататък по линията, и после Нелсън щеше да си потърси удобно скривалище, откъдето да дебне.

Отворих очи и се огледах наоколо — бях заспал в дневната. Шумът беше слаб, но в никакъв случая не беше халюцинация. Натиснах един клавиш на спящия компютър и екранът светна в тъмното — 2:06 ч. сутринта. Взех си пистолета, понеже това ми се стори разумно, отидох до входната врата на апартамента и погледът ми регистрира тънката ивица светлина, която се процеждаше отдолу. Отворих вратата. По средата на коридора беше сложен обикновен кафяв плик без надпис, завързан с канап. Както бях бос, отидох до малкото прозорче в дъното, което гледаше към „Лейкууд“. Улицата долу беше пуста. Слязох тихо по стълбите, но не открих никого нито във вестибюла, нито в мазето. Върнах се обратно в апартамента, като пътьом огледах всички етажи на сградата. Който и да беше неизвестният вестносец, явно си бе отишъл.

Бях оставил входната врата отворена. Маги беше излязла в коридора и душеше пакета.

— Нещо за ядене ли си намери, мойто момиче?

Тя ме погледна с надежда и си влезе вътре. Аз я последвах. На пипане пакетът приличаше на книга. Срязях канапа и вътре се оказа точно това. „Илиада“. Разтворих я. Встъпителните строфи бяха подчертани и заградени в кръг:

Музо, възпей оня гибелен гняв на Ахила Пелеее,
който донесе безбройни беди на войските ахейски...

Бръкнах в плика и напипах още два предмета. Първият беше картонена изрезка на черен влак върху черни релси на жълт фон, а вторият — карта на метрото, върху която с тиксо беше залепен ключ, а към него бе завързано картонче с адрес. Огледах картата и седнах пред компютъра. След двайсет минути вече шофирах по пустите нощни улици на Чикаго с кафявия плик на седалката до мен.

В едната си ръка държах фенерче, в другата — пистолет. Адресът, вързан с конец за ключа, ме бе отвел до ъгъла на „Полк“ и „Десплейнс“. Отключих аварийната врата на метрото, закътана под бетонния надлез на скоростното шосе. По две вити стълби и една дълга наклонена рампа стигнах до втора врата, която водеше към някакви коловози дълбоко в недрата на чикагското метро. Подземието изглеждаше безкрайно, във всички посоки се разклоняваха стоманени релси. Низ от електрически крушки придържаха мрака като черен балдахин над главата ми.

Стигнах до някаква стена и тръгнах покрай нея, докато открих малка ниша между две бетонни колони. Влязох вътре и коленичих, като разгънах картата на земята пред себе си. Доколкото можех да се ориентирам, вратата, през която току-що бях минал, бе отбелязана със звездичка. На стотина метра по-нататък по линията със син флумастер беше поставен друг знак — малко кръстче, — а отдолу пишеше „труп“.

Прибрах картата, извадих отново пистолета и закрачих предпазливо напред. Бях очаквал наоколо да отеква грохот на влакове, дори се бях приготвил да залягам и да се крия при нужда, но подземието беше учудващо тихо. Сякаш за да подчертае пълната тишина, някъде в далечината се чу слаб тътен. Аз се придържах плътно до стената, а фенерчето ми хвърляше метални отблясъци върху релсите вдясно. Влаковете на чикагското метро се захранват от трета релса с 600 волта прав ток, та се опитвах да спазвам здравословна дистанция.

След като изминах още трийсетина метра, видях трупа. Беше захвърлен на една от линиите, в междурелсовото пространство. Прекрачих внимателно коловозите и приклегнах отстрани. Беше на жена, увита в найлон, по джинси и тениска. Ръцете ѝ бяха пристегнати с тиксо на гърба, гърлото ѝ имаше вид на прерязано. Без пипане не можех да свърша много нещо, затова се дръпнах крачка назад, като внимавах да не стъпя в локвата кръв, която се беше събрала под нея. Осветих с фенерчето си линията напред-назад, като се чудех защо съм повикан на това място. Миг по-късно, докато пресичах коловозите по обратния път, разбрах защо.

Червената точка пробяга по стената на метър-два пред мен, премина през торса ми и се спря зад гърба ми. Аз се хвърлих към една пролука в стената тъкмо в мига, когато куршумът изплющя в бетона някъде над главата ми. Притиснат към земята, повдигнах лице на два пръста и се огледах. Червената точка танцуваше във въздуха пред очите ми, сякаш ме подканваше да се позабавляваме. После, без да бърза, обходи цялото ми тяло. Секундите се нижеха, разтегнати в безкрайността. Стрелецът ползваше мерник за нощно виждане с лазер, знаеше точно местонахождението ми и можеше да ме гръмне, когато си поиска. Заповядах си да не мърдам, да използвам всяко минимално укритие от релефа на подземията, но тялото не ме слушаше и започна да се надига. Който и да беше той, едва ли имах голяма полза да се крия от куршумите му зад вдигнати длани. Поне имах власт върху движенията си. Затова се изправих. След което направих крачка напред. Усещах как коленете ми треперят, но направих втора крачка.

Следващият куршум вдигна дребни камъчета на две педи вляво от мен. Аз се хвърлих инстинктивно към измамното укритие на стената. Страхът ме бе сграбчил за гърлото, но аз го превърнах в отчаяна решителност. Оттласнах се от стената и закрачих към вратата, през която бях влязъл. Този път някъде встрани от мен се чу остър вой и се посипаха искри. Куршумът бе рикоширал от метална повърхност.

В съзнанието ми неканено изплува лицето на едно единайсетгодишно момиче. Беше си скачала на въже пред жилищния блок в гетото „Робърт Тейлър“, когато куршум, рикоширал от плочника, я бе ударил в главата. Тогава бях новобранец в полицията и се случих в първата кола, която се яви на местопроизшествието. Спомням си как майката ме налагаше с юмруци по раменете, лицето, гърдите, полицейската значка, а кръвта на детето обливаше и двама ни, докато издъхна в ръцете ми.

Прогоних образа от съзнанието си и продължих да крача напред покрай линията, по протежение на дългия извит тунел. Казах си, че оня вероятно няма да ме убие, освен ако не бе решил да си поиграе с мен на котка и мишка. Или ако не се окажех твърде близо до него. Тъй или иначе, вървах, без да спирам. Съзнанието ми отчиташе всяко вдишване и издишване, всяко повдигане и спускане на гръдния кош, допира на въздуха по кожата ми, скърцането на камъчета под подметките ми. Накрая стигнах до вратата, отворих я и я затворих зад

гърба си. Поех с пълни гърди въздух, който изпълни дробовете ми; сърцето ми първо спря, после заблъска в гърдите. Облегнах се на стената и се заслушах. Някъде високо над главата ми се отвори и затвори друга врата. Беше аварийната — онази, която водеше към улицата. Стрелецът току-що си бе тръгнал, след като посланието му бе предадено и прието.

ЛЕЙК ШОР ДРАЙВ

Робълс стана още преди зазоряване, пи кафе и огледа екипировката си. Тази нощ бе спал едва два часа, но трябваше да се задоволи с толкова. Трийсет минути по-късно вече пресичаше футболното игрище, вцепенен от сутрешния мраз. Повдигна сака, повесен през рамото му, и изръмжа. Небето над езерото се развиделяваше, вече се виждаха облаците пара, излизащи от устата му. Изневиделица, на двајсетина метра пред него се появи жена с куче, която тичаше с широки бавни крачки по едната дълги страна на игрището. Робълс наведе глава, докато се размина с нея. Жената сви встрани и след малко изчезна под надлеза, който се изкачваше към Лейк Шор Драйв. Робълс изчака пет минути. Жената не се появи повече — игрището остана пусто. Той се изкачи на едно малко хълмче и слезе от другата страна, където се озова в закътано отвсякъде пространство, обрасло с храсти. Между стъблата им се виждаха осемте платна на скоростното шосе, които в този участък се простираха в посока север-юг. Четирийсет и пет минути преди сутрешния час пик Лейк Шор Драйв беше тъмен и притихнал.

Робълс разкопча сака и измъкна триножник. По шосето по посока към центъра минаха две-три коли, все още със запалени фарове. Той извади от сака фотоапарат „Никои D300“, закрепил го върху триножника и му постави мощен вариообектив. Закопча сака и го скри зад дърветата. Погледна пред визьора и фокусира апарата. В зрителното му поле се появи жена с малко дете. Робълс вдигна глава. Идваха право към него с новичък джип по дългото право, равно шосе. Той погледна пак през визьора и започна да отброява наум секундите. Едно, две, три... Жената се усмихваше и разсеяно барабанеше с пръсти по волана. Четири, пет, шест... Главичката на детето едва се подаваше над арматурното табло. Седем, осем... Робълс отново вдигна глава от фотоапарата. Джипът профуча покрай него, въздушната му струя разпръскваше утринната мъгла. Той се усмихна. Перфектно. Улови в обектива още няколко коли. Засече времето и по осемте платна, но най-много го интересуваха онези, които идваха право срещу

него. Когато приключи, изщрака напосоки няколко снимки, в случай че на някого му хрумнеше да го пита какво прави тук. Работа върху фоторепортаж, щеше да бъде готовият отговор. След това Робълс се намести между дърветата и зачака две неща: сутрешният трафик да се усили и телефонът в джоба му да иззвъни.

Събудих се и ми замириса на кафе. При това буквално. В апартамента ми имаше някой, който правеше кафе. Който и да беше, поне бе съобразил да използва личните ми запаси от „Ел Диабло“. Сега, ако се сетеше да ми донесе горе и една чаша...

При следващото ми събуждане ароматът на кафе се бе засилил, а въпросният някой се намираше значително по-близо — всъщност беше надвесен над леглото ми с чаша в ръка и с усмивка. Помечтай, и ще ти се въздаде.

— Ти си тук! — казах аз.

— Отключих си и влязох. — Рейчъл Суенсън постави чашата на нощното шкафче, наведе се и ме целуна. Бях се прибрал малко след четири. Погледнах часовника на нощното шкафче. Беше седем без десет.

— Ще поостанеш ли, или си тръгваш? — попитах аз.

— Тръгвам си. Имам рано съвещание.

— Защо ли си мисля, че ще се оправят и без теб? Само днес, по изключение?

Усмивката на Рейчъл беше лъчезарна, а тялото ѝ излъчваше божествен аромат дори когато поклати глава. Прекарах ръка по бедрото ѝ и за миг ми се стори, че нейното „не“ клони към „може би“. Точно този момент избра Родригес, за да позвъни.

— Ало! — казах аз.

— Звучиш като умряла лисица.

— Майната ти! Току-що се събудих.

Полицаят се изсмя гърлено.

— Готов ли си да вървим?

— Да вървим ли? Къде?

— Лосън иска да се срещнем тази сутрин на станцията на метрото при „Саутпорт“. Вече били приключили с огледа на местопроизшествието, но тя си била намислила да хвърли още един поглед.

— Казах на Хюбърт Ръсел, че ще пия кафе с него.

— Смяташ да го поставиш в течение ли?

— Може би. Защо не дойдеш с нас? Ще ми спестиш труда да ти обяснявам всичко още веднъж.

— Какво да ми обясняваш?

— Кафе „Филтър“ на Милуоки Стрийт знаеш ли го?

— Разбира се.

— Точно в осем. Тогава ще говорим.

Затворих телефона. Рейчъл приседна до мен на леглото и трийсет секунди я прегръщах. Ако си знаех интереса, изобщо нямаше да я пусна.

— Струва ми се, че и двамата ни чака тежък ден — каза тя.

Вчера ѝ се бях обадил по телефона само колкото да ѝ кажа, че съм привлечен по случая „Саутпорт“ и че ще ѝ обясня всичко по-късно. Въпросното „по-късно“, доколкото можех да преценя, беше сега.

— Какво искаш да знаеш? — попитах аз, като отпуснах глава на възглавницата.

— Ами за начало допускам, че ти си свидетелят, за когото споменава полицията във връзка със стрелбата на „Саутпорт“?

— Нещата са малко по-сложни.

— Направо съм в шок!

— Не се съмнявам.

— Искам да знам какво става.

— Засега мога да ти кажа, че съм прикрепен към работната група, която разследва случая.

Тя се намръщи.

— И двете убийства?

Повдигнах се на лакът.

— Да, те са свързани помежду си. Я чакай да те питам, ти познаваш ли Катрин Лосън?

Рейчъл Суенсън беше може би най-интелигентната жена, когото познавах, и със сигурност най-красивата. Освен това беше действащ съдия към Северния съдебен окръг на щата Илиной, което означаваше, че познава федералните. Не всички, разбира се, но достатъчно.

— Естествено. Катрин е изгряващата звезда на Бюрото. Заедно с нея ли работиш по случая?

— Поне така изглежда. Аз и Родригес.

— Звучи интересно.

Много ми се щеше да я попитам защо намира агент Лосън за толкова интересна. Искях също толкова, ако не и още повече, да подмамня нейна светлост в леглото. За съжаление и двамата закъснявахме.

— Да се видим по-късно — предложих аз.

— За вечеря?

— Да, за вечеря. Каквото и да става.

— Ти ли ще готвиш?

— Ако не те е страх да пробваш...

— Точно в седем, Кели!

— Искам те прегладняла!

Допих си кафето и спуснах крака от леглото. Рейчъл ме докосна по рамото.

— Колко дълбоко си се накиснал в тази история?

Долових в гласа ѝ същата притеснена нотка, както и предишната вечер. Сигурно беше свързана с главната роля, която ми бе отредена — на мишена в панаирджийско стрелбище.

— Става въпрос за работна група, Рейчъл. Най-вероятно ще седя в някоя тясна съвещателна зала и ще се наливам с изветряло кафе.

Тръгнах припряно към банята. Рейчъл ме следваше по петите.

— Не е нужно да лъжеш, Майкъл.

Тя каза това, облепната на рамката на вратата. Част от съзнанието ми регистрира краката ѝ, които бяха великолепни. Целият ми останал мозък беше зает да отрича.

— Какво очакваш да чуеш? — казах аз и пуснах водата в мивката.

— Сериозно ли питаш?

— Да. Казвай, слушам те! — Наведох се над мивката и понаписках криво-ляво лицето си, колкото да върша нещо.

— Защо не запишеш право, Майкъл? В Нортуетърн или може би в Чикагския университет? Ще ти хареса. Докато се усетиш, ще си завършил, а после от теб може да излезе страхотен адвокат по наказателни дела.

Това беше стара мечта на Рейчъл Суенсън: да заменя пистолета с кожено куфарче. Майкъл Кели да се превърне в Кларънс Дароу. Избърсах лицето си и потърсих убежище в спалнята.

— Моята професия си ми харесва, Рейч. — Обух си джинсите и завързах връзките на новите си маратонки. — Макар да не съм кой знае колко добър в нея.

— Напротив, много си добър. И изобщо не е там въпросът.

Посегнах към пистолета си в горното чекмедже на скрина. Тя пресрецна ръката ми и я задържа в своята.

— А къде е въпросът? — попитах със стиснати зъби.

— Време ти е да пораснеш.

Издърпах ръката си, бръкнах в чекмеджето и намерих пистолета.

— Ако не бях пораснал, щях ли да се занимавам с това тук? — Закрепих кобура за колана си.

— Нямах това предвид.

Седнах на леглото. Този път тя не седна до мен.

— Моята работа е различна.

— Твоята работа е опасна. — Рейчъл беше майстор на логичната, подредена мисъл. И сега, докато говореше, тя заизрежда смъртните ми грехове на пръстите на ръката си. — Работиш сам. Не, не бих казала, че работиш. Ловуваш. Това е, което вършиш. Ти си ловец на хора. А пък някои от тези хора на свой ред също са ловци на хора. Носиш пистолет и най-редовно го ползваш. Нямах партньор, не искаш подкрепления, дори не знам дали имаш здравна застраховка. И което е най-лошото, всичко това ти харесва.

— Е, и? — Когато се чувствах притиснат в ъгъла, винаги прибягвах до безглаголни изречения.

— Докъде ще те изведе това? Каква кариера очакваш да направиш?

— Искаш да кажеш дали като награда за усилията си няма един ден да получа куршум в тила?

— Именно, Майкъл. Това би било добре да се знае отрано. Пък и вече не си сам, ако случайно си забравил.

Сякаш по даден знак палето доприпка в стаята, скочи в скута на Рейчъл и ме загледа неодобрително.

— Нищо от онова, което върша, няма да ти навреди. — Посочих с жест стаята наоколо. — Да *ни* навреди.

— Това няма как да го знаеш.

— Но го знам.

— Откъде?

— Откъде какво?

— Откъде си толкова уверен? Как можеш да ми обещаващ такива неща? Как изобщо можеш да го кажеш и да не се досещаш, че е лъжа?

Наведох поглед, потърсих часовника си и го намерих.

— Виж, Рейч, трябва да тръгвам. Хюбърт Ръсел ще ме чака, а Винс може направо да гръмне някого.

Сепнах се леко от последните си думи, но Рейчъл сякаш не забеляза. Целунах я по челото, взех папките на Джим Дохърти под мишница и си излязох.

Както обикновено, съдийката бе задала уместни въпроси. И както обикновено, аз ѝ бях предложил плоски шегички вместо отговори.

Кафе „Филтър“ се намираше в квартала „Бъктаун“, известен в миналото с козите, които полските имигранти са отглеждали в дворовете си. Козите отдавна ги няма, а на тяхно място днес са се появили хипстъри и почитатели на емо стила и готиката с тежък лилав грим и вечно насълзени очи — повечето наскоро завършили колеж и живеещи в преустроени фабрични цехове. Бяха отдадени на себепознание и се вземаха много на сериозно. Юпита с татуировки и без чувство за хумор.

Седнах на една маса край витрината. Сервитьорката се заклатушка към мен на черните си обувки на високи платформи. Беше облечена с артистично окъсани дънки, изпънати до спукване, и тениска с надпис: „Ние никога не спим“. Докато слагаше чашата ми с кафе на масата, с другата ръка пишеше някакъв есемес на мобилния си телефон.

— Мога ли да си поръчам и пирогои?

Жената кимна и понечи да се отдалечи, но изведнъж вдигна глава от телефона и сбърчи нос.

— Какво? — попита тя с онзи равен, висок и стряскащ глас, заради който американците са толкова обичани навсякъде по света.

— Пирогои. Като понички, но полски.

— Не предлагаме такива. Ако искате, има кексчета с канела.

Мислех да се впусна в разсъждения за историята на полската общност в Чикаго и по-конкретно за мястото на пирогите в нея, когато мобилният телефон на келнерката иззвъня с мелодията от сериала „Санфорд и син“. Тя засия, сякаш чуваше гукането на бебето си, но в следващия миг се сети, че е на смяна и — което беше още по-лошо — че ѝ се налага да се занимава с мен.

— Вижте, господине, имам работа. Искате ли нещо друго?

В този миг в полезрението ми се появи Хюбърт Ръсел. С торбести джинси, червени маратонки и раница с множество ципове на гърба той се вписваше идеално в клиентелата на „Филтър“ и в кварталната общност.

— Моят приятел зад вас може би желае нещо?

Сервитърката завъртя очи нагоре и отвори със замах все още пеещия телефон.

— Ще ти звънна след малко! — изрева тя и затвори, без да дочака отговор. След това прие поръчката на Хюбърт за черен руски чай и изчезна.

— Какво сте й казали, че е толкова сърдита? — попита Хюбърт, като се настани на стола срещу мен и свали червената си скиорска шапка. Гъстата му черна коса беше вързана на малка конска опашчица на тила.

— Нищо. Как я караш?

— Добре — каза той, докато вадеше лаптопа си. Беше страховита машина и не бих се учудил, ако работеше с ядрено гориво. Забелязах, че Хюбърт седи извит на една страна, а главата му е някак сгъшена между раменете. Явно имаше проблем. В този момент светлината през прозореца се смени и видях какъв е проблемът.

— Какво ти е на лицето?

Той стисна гневно челюсти. Извърна се към мен и примигна с едно око. Другото беше затворено от огромен ток и това беше добрата новина. От подутия му горен клепач започваше назъбен шев и продължаваше нагоре по челото. Шев имаше и по левия ъгъл на долната му устна; при това положение много бих се учудил, ако всичките му зъби си бяха на мястото.

— С юмруци ли те биха, или и с нещо друго? — попитах аз.

— Не ми се сърдете, мистър Кели, но не желая да засягаме тази тема.

Знаех много добре какво желае Хюбърт. И защо. Или поне ми се струваше, че знам.

— Стига, Хюбърт! Появяваш ми се насреща с подуто око, целият в шевове и очакваш да не те питам нищо?! Не става така тая работа. Човек трябва да се грижи за приятелите си. Както и приятелите му за него.

— Може пък да нямам нужда от грижи.

— А, така ли? Сам ще се оправиш с камиона, дето се е блъснал в лицето ти?

Хюбърт се опита да се усмихне, но от усилието още повече го заболя.

— Позволи ми да ти задам един въпрос — продължих аз. — Целия си живот ли смяташ да прекараш така?

— Как?

— Уплашен, засрамен от себе си. Да се преструваш, че каквото и да те сполети, не е голяма работа, че няма страшно?

— Не сега, мистър Кели! — Към упоритото отричане се добави умолителна нотка.

— Трябва да поговорим — настоях аз. — Може и друг път, щом не искаш сега.

Хюбърт отпи от чая си.

— Давайте да действаме по случая — каза той.

Поклатих глава и му изложих накратко историята. Повечето и без това вече го знаеше от новините.

— Разполагаме с поне една следа — казах аз. — След стрелбата в центъра убиецът е захвърлил пушката си в сляпа уличка.

— Той никога не би го направил, ако оръжието е могло да бъде идентифицирано, не мислите ли?

— Няма да повярваш колко небрежни могат да бъдат тия двамата — отвърнах аз.

— Дватамата ли?

— Според нас са поне двама, работят в тандем.

— Бихте ли ми казали какво знаете за пушката?

Вдигнах рамене.

— Засега нищо. Няма отпечатъци. Федералните се опитват да я проследят до източника.

Хюбърт повдигна здравата си вежда.

— Като стана дума за федералните, според вас какво бих могъл аз да свърша, което ФБР не го може?

— Познавам добре Бюрото — казах аз. — Те отработват всякакви версии, съставят профил на извършителя, сравняват подробности от престъплението с други подобни случаи. Всичко, което се очаква от тях.

— Звучи ми логично — каза Хюбърт. — Използва се наличната база данни, за да се изведе закономерност.

— Да, но на мен ми се струва, че убийците не работят закономерно и действията им не се вписват в никакви известни схеми. Освен това Бюрото не може да свърши нищо, без да е обсъждано поне

ден и половина. Докато междувременно тия ще продължават да убиват хора.

Хюбърт сякаш не приемаше изцяло логиката ми, но се заинтригува.

— Те знаят ли за мен?

— Ще поговоря с шефовете. Може да ти издействам никаква консултантска роля.

— А ако не успеете?

— Живеем в свободна страна, нали така?

Хюбърт се ухили. Може би си въобразявах, но от усмивката като че ли устата не го болеше толкова.

— Ще получа ли значка?

— Не, Хюбърт. От теб се иска да мислиш нестандартно. Да разработиш анализ, основан на фактори, за които никой друг не се е сетил.

— Мислите, че действат нестандартно, така ли?

— Мисля, че си струва да опитаме. Да издирим например къде са се подвизавали преди... — Вдигнах рамене. — Кой знае, може да са оставили следи.

— Звучи ми разумно — каза Хюбърт. — Хайде, да почваме!

— И още нещо. Последния път, когато се обърнах към теб за помощ, нямаше реална опасност. Сега случаят е различен. Тия типове обичат да убиват и го правят твърде успешно.

Хюбърт не изглеждаше особено впечатлен. Аз му разправих останалата част от историята: за кафявия плик, за „Илиада“, както и за среднощното си пътешествие из подземния свят.

— Заложил ви е капан, така ли? — попита той.

Кимнах.

— И е стрелял по вас?

— Поне аз останах с такова впечатление.

— Виж ти! Смятате ли да се обадите в полицията за трупа?

— Ако не го открият междувременно, ще звънна.

— Но засега предпочитате да задържите пакета за себе си?

Усмихнах се.

— Пакетът беше изпратен до мен. Бих желал да разбера какво означава. Така че, да, това си остава между нас двамата.

Извадих картонената изрезка с черния влак на жълт фон.

— Това беше вътре заедно с книгата и картата на метрото. Прилича ми на някакво лого, но не мога да се сетя чие е.

Хюбърт вдигна картончето от масата и го разгледа замислено.

— Имате ли нещо против да го задържа за малко?

Поклатих глава.

— Значи, още имаш желание да се включиш?

— Вече ви казах, че имам. — Хюбърт подритна с крак купчината документи, които бях натрупал под масата. — А кога ще ме поставите в течение на всичко това?

Вдигнах папките, които Дохърти ми бе дал.

— Ти си умен младеж.

Хюбърт не отделяше поглед от папките.

— Да бе, да. И така, какви изненади има вътре?

Тъкмо бях отворил една от папките на масата, когато видях Родригес да влиза в заведението. Помахвах му да дойде при нас.

— Бях го поканил да се видим — обясних на Хюбърт.

— Няма проблем — вдигна рамене той.

Родригес седна до него в сепарето.

— Как я караш, момче? Ай, какво ти е на лицето?

За момент си помислих, че Хюбърт ще стане и ще си тръгне, но той се усмихна и каза:

— Здравейте, инспекторе! Как сте?

Родригес погледна към мен, после обратно към Хюбърт. Едва тогава забеляза старите папки на масата.

— Какво е това?

Хюбърт намести очилата си и зачука по клавиатурата на лаптопа.

— Това е допълнителната информация по случая, предоставена от мистър Кели, и причината да сме тук тази сутрин. Готов ли сте да я чуете, или първо искате кафе?

Родригес получи кафето си от келнерката, която не беше много по-мила с него, отколкото с нас, въпреки значката. След това той насочи вниманието си към мен.

— Нищо от това, което ще чуеш, не бива да достигне до работната група — казах аз. — Поне докато не решим дали в него има нещо, което си струва да бъде разследвано.

Родригес махна с ръка. Докато говорех, отворих една от папките.

— Преди трийсет години влак на метрото катастрофира в района на Централния пръстен. Четири вагона дерайлират и падат от моста на улицата. Единайсет загинали.

Хвърлих на масата купчина изрезки от тогавашните вестници.

— Годишнината от катастрофата беше вчера, четвърти февруари — продължих аз. — Инцидентът е станал на ъгъла на „Лейк“ и „Уобаш“, точно където вчера нанесе удара си снайперистът.

Родригес вдигна глава и ме погледна.

— И ти пазиш всичко това оттогава?

— Имам приятел, пенсиониран полицай на име Джим Дохърти. Познаваш ли го?

Родригес поклати глава.

— През хиляда деветстотин и осемдесета Джим е бил новобранец в полицията. Участвал е в операцията по изваждане на трупове от влака. Всеки полицай има по един случай, който помни до края на дните си. За Джим случаят е този. До ден-дневен се чува със семействата на загиналите. Редовно отбелязва годишнината. Всичко, както си му е редът. Когато самият аз бях в полицията, неведнъж сме обсъждали случая.

— Няма никаква логика — каза Родригес. — Защо му е на някого да стреля по влака трийсет години след инцидента! Каква е връзката със станция „Саутпорт“? И още нещо: защо да те нарочва теб? — Полицаят отпи от кафето си. — Твърде много неясноти.

— Това не е всичко — казах аз и измъкнах от папката още една изрезка от вестник.

Беше снимка на надземната линия при Лейк Стрийт минути след катастрофата. Отдолу се виждаше обичайното за такива случаи стълпотворение от пожарни коли, линейки и полиция, струпани около четирите дерайлирани вагона: единият полегнал настрана на уличното платно, вторият сплескал под себе си две паркирани коли; останалите два увиснали сякаш в безвъздушното пространство, между моста и улицата.

— Така и не казах нищо на Дохърти. — Вдигнах рамене. — И аз не знам защо, но май на никого не съм го казвал.

— Какво не си казвал? — попита Родригес.

Почуках с пръст върху избелялата снимка.

— Аз бях в ей този вагон.

Влакът влезе в завоя и в този миг усетих как стомахът ми се сви. Никога преди не бях изпитвал подобно чувство, не и на този завой: моят деветгодишен мозък ми казваше, че нещо не е наред. Колелата потракваха равномерно върху стоманените релси, докато вагонът се напрягаше от усилието да следва кривата към Лейк Стрийт. Една възрастна жена залитна и падна на пътеката между

седалките; чух как нещо изпука — може би китката ѝ. Тя изпищя и веднага след нея, като ехо, се чу още един писък. Някакъв мъж пристъпи по пътеката към старицата, за да ѝ помогне. Видях го как я сграбчи за ръката между лакътя и рамото и в този момент и двамата едновременно вдигнаха поглед напред. Аз също погледнах натам точно в мига, когато влакът ни се вряза в друг, застанал неподвижно точно по средата на завоя.

Шумът продължи сякаш цяла вечност — остър, пронизителен звук от триене и огъване на метал в метал. Значи, казах си аз, така звучало сблъскването между два влака за онези вътре! Ударих главата си в една от вертикалните стоманени дръжки и се проснах на пода. Примигвайки от кръвта, която се стичаше в очите ми, вдигнах ръка и напипах раната на челото си. Болеше ме цялото тяло, но въпреки това успях да се изправя на крака и пропълзях обратно до седалката си. Повечето пътници бяха на пода. Сигурен бях, че са ранени, но нямах много време да мисля, понеже нашият влак продължаваше да се качва на гърба на предния. Изведнъж шумът престана. В смразяващата тишина се разнесе плах шепот на болка. Погледнах към мършавия мъж. Беше в безсъзнание — на слепоочието му зееше рана; прозорецът на вагона до него беше изцапан с кръв. Усмихнах се с облекчение. Макар и деветгодишен, вече разбирах, че всяко зло е за добро. Стъпих на пътеката точно в момента, когато нов мощен тласък запрати вагона напред — вибрациите се предадоха по подметките на маратонките ми към цялото ми тяло. Веднъж, втори път... общо още пет пъти нашият влак, движен сякаш от зла сила, се хвърли върху предния, и без това вече смазан под тежестта му. И всеки път вагонът, в който се намирахме, се деформираше и огъваше все повече от чудовищния натиск, докато заприлича на хармоника. На петия път се случи чудото: нашият вагон подскочи от релсите, наклони се наляво и падна на една страна, към улицата, която се намираше на осем метра под нас.

— Бил си вътре?! — Родригес ме загледа очаквателно.

— Бях дете — казах аз. — Влакът беше пълен с хора. Много загинаха, но повечето се отървахме невредими.

— Познаваш ли някого от пътниците в твоя вагон? — попита Родригес. — Някой, който да ти има зъб оттогава?

Вдигнах показалец нагоре.

— Да. Познавах един човек, но той вече не е между живите.

— Сигурен ли си? — попита полицаят.

Кимнах с тъжна усмивка.

— Да. Баща ми. Той беше кондукторът във вагона същата вечер.

Събудих се в тъмнина, пред очите ми се белееше една ивица от пешеходната пътека през Лейк Стрийт, пресечена от черните силуети на носещите греди на метрото. Опитах се да се изправа, но усетих, че няма да е лесно. Краката ми бяха над главата, която беше притисната в ъгъла до задната врата. Оттласнах се полека с ръце от цепнатината, която се бе образувала в пода, и запълзях нагоре по пътеката, към задния край на вагона. През два реда от мен лежеше неподвижно мършавият мъж; главата му се очертаваше в лъча светлина, който се процеждаше отгоре, откъм линията. Пропълзях малко по-близо. Челото му беше хлътнало навътре в черепа, дългият му нос бе разцепен до костта. Седалката пред него беше оплискана с кръв и мозък; челюстта му висеше безжизнено надолу. Хвърлих поглед към задницата на вагона. Там нямаше никого; свързващата врата зееше отворена, а седалката на кондуктора беше празна. Тръгнах към вратата, търсейки изход. Може би бях направил рязко движение, понеже вагонът се разлюля. Замръзнах на място и влакът се успокои. В далечината се чуха сирени. Някъде наблизо, зад гърба ми, се обади човешки глас: „Помощ!“

Вдигнах рамене и отпих от кафето си.

— Извадиха ме от вагона и ме качиха на една линейка. Никога не съм говорил за това с баща ми. Може сега да ти звучи странно, но ако

го познаваше, щеше да ме разбереш. Никога оттогава не съм виждал когото и да било от пътниците във влака, нито веднъж.

Родригес се почеса по брадичката и запрелиства старите папки.

— И ти смяташ, че съвпаденията са прекалено много, за да са случайни?

— Откакто убиецът ме намеси в тази история, си мисля точно това.

— Но не си свързан по никакъв начин със станалото вчера? Искам да кажа, чрез жив човек?

Погледнах към Хюбърт, който ни наблюдаваше внимателно.

— Нашият млад компютърен гений ще ни помогне да разберем това. Той ще разработи програма, която изхожда от допускането, че аз съм обектът на престъплението, и ще анализира данните по съответния начин.

Полицаят ме изгледа сепнато.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Означава — отвърна Хюбърт, — че ще взема всичката информация в тези папки плюс всички актуални данни по делото, които сте в състояние да ми предоставите, и ще видя дали някаква част от тях не е свързана с мистър Кели. Ще сравня имена, случаи, дела, по които е работил. Такива неща.

Родригес въздъхна.

— Ще търсиш игла в копа сено.

— Не пречи да поразровим сеното — отвърнах аз. — Имам интуиция, че ще излезе нещо.

Родригес допи кафето си с пристигането на сметката.

— Колко време ще ти трябва, за да задействаш нещата?

— Вече съм ги задействал. — Хюбърт се усмихна доволно. — Още снощи хакнах базата данни на работната група и изтеглих основната част от информацията. Полицейски доклади, такива неща.

— Ама ти си бил много печен!

— Благодаря, инспекторе. А сега ме оставете и до днес следобед може би ще съм в състояние да ви предложа конкретни идеи.

— Да вървим — казах аз. — И пази папките, Хюбърт!

Той си поръча още един руски чай и докато ние се отдалечавахме към изхода, вече чукаше по клавишите.

— Наистина ли смяташ, че той хлапак ще изрови нещо? — попита Родригес.

— Мисля, че си струва да пробваме.

Той включи на скорост и се вля в сутрешния трафик.

— Какво толкова има в тия стари папки?

— На теб май не ти се вярва, че ще излезе нещо от цялата работа.

— Не, просто си мисля, че едва ли разчиташ само на своята интуиция.

Вдигнах рамене.

— Не се навивай твърде много. Както ти казах, онези от Бюрото работят по всички обичайни следи.

— Докато ти просто хвърляш въдицата напосоки?

— От разговора ми с кмета долових, че очаква от мен именно това.

Родригес спря на червено.

— Това, което кметът очаква, Кели, е да няма повече трупове по влаковете, а онзи, който стои зад убийствата, да получи куршум в главата.

Светофарът превключи на зелено и Родригес даде газ през кръстовището.

— Значи, баща ти е бил във влака с теб?

— Беше.

— Не желаяш ли да поговорим за това?

— На психоаналитик ли ще ми се правиш?

Родригес поклати глава.

— Понякога наистина се притеснявам за теб.

На „Ашланд“ свихме вляво и изминахме в мълчание следващите няколко преки.

— Къде отиваме? — попитах аз.

— Казах ти вече. Лосън иска да се срещнем на станция „Саутпорт“.

— Да не би да е отворена вече?

— Да, по изрично настояване на Уилсън. Трябвало да си даваме вид, че нищо не се е случило. Животът продължавал.

Включих радиото. Първите думи, които чух, бяха: „... снайперистът в градския транспорт...“ Превключих на друга станция, където женски глас описваше чикагското метро като „бойно поле“. Превключих отново. Там пък течеше реклама на специално документално предаване по Си Ен Ен под наслов: „Един град под обсада“. Улф Блицър щял да излъчва на живо от мястото на покушението. Загасих радиото.

— Нищо не се е случило, а?

— Знаеш правилата. Ако кметът каже, че небето е лилаво, а земята плоска, нека се опитаме да го обърнем в своя полза. Между другото какво му е на лицето на тоя хлапак?

— Набили са го.

Родригес ми хвърли поглед, докато шофираше.

— Искаш ли да направя справка?

— А ти как мислиш?

— Мога да питам хората от звеното за престъпления, мотивирани от омраза.

— Допускам, че им е само до това.

— Да, тук си прав. Все пак ще прегледам текущите им разследвания. Може пък нещо да ми се стори познато. — Родригес зави вдясно по „Белмонт“ и после веднага свърна вляво, за да излезе на „Саутпорт“. Линията на метрото се извисяваше над главите ни. — Стигнахме.

Той паркира своя форд под ъгъл спрямо бордюра, така че прегради половината улица. Докато слизах от колата, забелязах зад нас някакъв мъж с лъскаво беемве, който май се канеше да свали прозореца и да ни изругае, но полицаят му примигна със сините си лампи и той предпочете да си спести дъха. Родригес не му обърна повече внимание и го остави да се чуди откъде да ни заобиколи.

— Хайде — каза той, — да вървим.

Полицаят закрачи към станцията. Аз го последвах. Животът си има своите добри страни дори в Чикаго, особено ако носиш значка и пистолет.

Станция „Саутпорт“ представляваше дървена барака с две въртящи се бариери, няколко билетни автомата и една будка за контролорите пред пенсия, усъвършенствали типичната си дейност: да се прозяват и да гледат отегчено. Служителката, която беше на смяна тази сутрин, не правеше изключение.

— Извинете, госпожо — каза Родригес, като разтвори калъфа със значката си. Жената в будката вдигна очи от сутрешния брой на „Чикаго Сън Таймс“.

— В последно време съм се нагледала на такива, миличък. — Тя се усмихна и ми намигна, може би защото не се опитвах да я впечатля с някаква тенекийка. После се пресегна и натисна копчето за малката железна портичка до въртящата се бариера. Родригес се шмугна пръв и се заизкачва по стълбите за перона.

— Ей сега идвам! — подвикнах след него. Родригес изръмжа нещо и тръгна нагоре. Аз се обърнах към жената, която в този момент тъкмо плюнчеше пръст, за да обърне на криминалната хроника. — Днес май е доста спокойно, а? — Беше девет, тъкмо сутрешният час пик, а на станцията не се виждаше жива душа.

Жената изпръхтя презрително, но не си даде труд да вдигне очи.

— Тук съм от три часа, гълъбче. Обикновено до това време минават поне хиляда души. Още петстотин до обяд. Но днес...

Жената погледна екрана на компютъра пред себе си и натисна няколко клавиша.

— Сто трийсет и пет дотук. Ако не броим полицаите... — Тя погледна в посоката, където бе изчезнал Родригес. — Ами да, при нас полицаите са повече от пътниците! Това поне мога да ти кажа със сигурност.

— Бяхте ли тук вчера?

— Вече казах на колегите ви. Не видях нищо. Само чух единичен гръм и после писъци.

— Страшничко е било, а?

Жената вдигна рамене.

— Аз живея в Саут Сайд, душичко. При нас се стреля всеки ден, от сутрин до вечер.

Тя изви поглед леко встрани. За пръв път видях, че в будката пред нея имаше малък телевизор. На екрана вървяха сутрешните новини по „Фокс“, но звукът беше намален.

— Моята съседка има момиченце — продължи жената. — Миналото лято я улучил куршум, както си седяла на пода в хола и си нареждала пъзел, ей богу! Сега е на десет и ще прекара остатъка от живота си, прикована на легло. Да си чул нещо за това по телевизията?

Поклатих глава. Жената се беше разсънила напълно. Може би повече, отколкото би ми се искало, но нищо не можех да направя по въпроса.

— Не си. А защо не си? Защото това не са го давали по телевизията. Не че, и да го бяха давали, щеше да обърнеш внимание. Виж, мъчно ми е за горката жена, която загина вчера, и за онова момиче в центъра. Моля се за тях и за близките им. Но, дявол да го вземе, заради тях пратиха цяла армия полицаи да патрулират по линиите!

Жената отново обърна очи към екранчето на телевизора. И аз се загледах в него. Някакъв репортер с перука и насилена усмивка беше застанал на ъгъла на Осемнайсета улица и „Холстед“, в сърцето на „Пилсен“. Скупчените зад гърба му хлапета правеха знаци с ръце и се блещеха срещу камерата.

— Тази сутрин само за това говорят. Латиносите настояват за официална реакция.

— Латиносите ли?

— Ами да. Жената на перона вчера се оказала латиноамериканка. Също и момичето в центъра. Латиносите твърдят, че било заговор. Градските власти пет пари не давали за тях.

Жената в будката се изсмя гръмогласно. Смехът ѝ беше дрезгав и неблагоприятен. Смях със стиснато гърло. Изпълнен с гняв. И с жажда за мъст.

— Градските власти пет пари не давали за латиносите, моля ви се! Да ги питам аз тях какво щяха да приказват, ако бяха черни! Когато простреляха онова чернокожо момиченце в моя квартал, изпратиха ли цяла армия полицаи?! Изпратиха, дръжки.

Жената беше права, поне от своя гледна точка. Но аз нищо не можех да направя по въпроса, както и двамата прекрасно знаехме. Накрая тя поклати глава.

— За какво ли ти ги разправям тия работи, дяволите да ме вземат?! Ти си ченге, знаеш как е.

— Няма нищо — казах аз.

— Да, бе, за теб може и да няма. Горест ли отиваш?

Кимнах. Тя отвори автоматично портичката за втори път и аз влязох. Жената се върна към вестника си, като плюнчеше пръсти и си тананикаше нещо под носа.

Перонът беше пуст, ако не се брояха дузината полицаи, заели позиции от двете страни на линията. Когато се качих, един униформен ме спря.

— Ще трябва да ви претърся, господине.

— Сериозно?

— Да, господине.

— И ще го правите с всеки, който ползва днес метрото?

В погледа му проблесна стаен гняв, ноздрите му потрепнаха. Повечето полицаи не обичат да им се задават излишни въпроси, особено ако наоколо вилнее убиец, който безпричинно стреля по хора.

— Да, господине — отвърна полицаят. — Докато не ни доставят металотърсачи, ще претърсваме ръчно всеки, който иска да се вози на влака.

Запитах се на кого ли най-напред е хрумнала тази блестяща идея, но реших да запазя въпроса за себе си. Вместо това казах:

— Тук съм с инспектор Родригес. Имам деветмилиметров пистолет в кобур на хълбока. Разрешителното е в задния джоб на панталона ми.

При споменаването на оръжие полицаят направи половин крачка назад; ръката му посегна към микрофона на рамото. Посочих с пръст към Родригес, който беше на двайсетина метра по-нататък, с гръб към мен.

— Това там е инспектор Родригес. Защо не го извикате?

— Добре, господине, но ви моля да държите ръцете си така, че да ги виждам.

Полицаят още не бе извадил пистолета си, за да ме гръмне, но предполагах, че е въпрос на време. За мой късмет точно в този момент

Родригес се обърна.

— Той е с мен, сержант! — Родригес му направи знак да ме пусне. Полицаят се облещи насреща му, може би преценяваше шансовете си да ни гръмне и двамата. Но се дръпна встрани и аз тръгнах по перона.

— Доста е ведра атмосферата днес — подхвърлих.

— Ти какво очакваше?

— Не знам, но идването ни тук е безполезно.

— Още нищо не си видял. — Родригес ме заведе до парапета. Трасето на метрото продължаваше право на изток, като се виеше над дворове и тъмни улички, докато направеше широкия завой на юг, към Централния пръстен.

— Виждаш ли ги?

Родригес посочи с широк замах към покривите на отсрещните сгради. Видях ги — малки точки, поне по една върху няколко последователни покрива по протежение на линията.

— Значи, наистина са ги поставили?

— Да, това са снайперисти на Бюрото, разпръснати са по цялата линия, особено около конкретни гари. Дислокацията още не е приключила, но, както виждаш, започнали са от тук.

— Медиите ще се побъркат от радост. — Хвърлих поглед и в двете посоки по улицата. — Между другото къде е четвъртата власт?

Родригес се ухили.

— Тук Уилсън успя да се наложи. Разпореди се тия досадници да бъдат изтикани на две преки разстояние и изобщо да не се мяркат край станцията. Кварталът е отцепен. Никакви журналисти, никакви снимки, преки включвания и тъй нататък.

Поклатих глава.

— Накрая хем ще си направят снимките, хем ще разпердушинят градската управа, че не ги е допуснала по-наблизо.

Родригес се извърна с гръб към улицата.

— В момента никой не мисли за това. Единственото желание на кмета е да замръкнем без повече трупове.

— И смяташ, че това ще помогне?

Полицаят вдигна рамене.

— Питаш дали ще му попречим да удари отново? Може би не. Но ако реши да стреля някъде от тук, е мъртъв. Това поне мога да ти го

гарантирам.

— Радвам се да го чуя, инспектор Родригес! — И двамата се обърнахме едновременно и видяхме Катрин Лосън, която идваше към нас, провесила значката си на врата, с бледо и изпито лице. — Кели, имаш ли една минута да поговорим?

Лосън ни подмина и продължи към пустия край на перона. Аз я последвах.

— Искаш ли да теглиш куршума на тоя тип?

Погледнах я — докато говореше, беше вперила очи право напред.

— Добро утро и на вас, агент Лосън.

— Отговори на въпроса, Кели.

— Предполагам, че доста хора биха желали да го направят.

Лосън пъкна ръце дълбоко в джобовете си.

— Ясно ми е, че за вашия кмет това е предпочитаното решение — каза тя. — Освен това, доколкото знам, и моят шеф няма да се възпротиви особено. Проблемът е...

— Проблемът е, че аз не съм наемен убиец. Дори и да бях, нямам представа кой е той, къде се намира, нито пък какво още ни готви. Освен това бих се обзаложил, че си имаме работа с двама души.

— Може би. Сега ще ти кажа нещо, което Родригес вече знае, но бих желала да го чуеш от мен.

— И какво е то?

— Повечето от екипа искат да бъдеш отстранен от разследването.

— А има и такива, които биха желали да ми нарисуват мишена на гърба и да ме използват като примамка.

— Да, има и такава фракция, но преобладаващото настроение в групата е, че ти си за отвлечение на вниманието. Че оня тип те използва, за да ги тласне по погрешна следа.

— Е, и?

— И поради това трябва да бъдеш отстранен.

— Добре поне, че не се изкиска, докато го казваше.

— Не го приемай лично. Всъщност защо пък не? Ако това те интересува, аз не приемам тяхната оценка.

— А, тъй ли? И защо?

— Понякога Бюрото изопачава фактите, за да ги нагоди към работната хипотеза.

— И ти смяташ, че и в този случай постъпват така?

— Възможно е. Този тип положи големи усилия, за да те въвлече в играта. А моят инстинкт ми казва, че това е нещо, което не бива да се подценява.

— С какво мога да помогна?

— Вчерашният телефонен разговор. Казваш, че е споменал нещо за Омир?

— Имаш предвид за честта и страданието? За връзката, която съществува между тях?

— Именно. Би ли ми казал за какво всъщност става дума?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Щом те питам...

— Ставаше дума за „Илиада“ и тогавашните представи за чест. Според древните гърци честта се завоювала само във война, като победиш противника си. Като мерилото за чест е било колко страдания си му причинил.

— Страдания? — попита Лосън.

— Именно.

— Следователно този тип възнамерява да причини колкото се може повече болка.

— Ако бяхме в Гърция през осми век преди новата ера, точно такива щяха да са намеренията му.

— Страхотно. Допускам, че нямаш никаква представа по какъв начин това се свързва със ставащото в момента.

— Ако беше толкова просто, щях да ви кажа още вчера.

— Не съм сигурна, че ти вярвам. — Лосън се подпря на парапета и зарея поглед над покривите на Чикаго. Федералният снайперист отвърна на погледа ѝ през оптичeskия мерник на карабината си. — Хората ще изкрейзят, като видят всичко това — каза тя.

— Да, права си.

— Поразрових малко около теб, приказвах с хора, с които си работил на терена.

— Е, и?

— Някои казват, че имаш добри инстинкти. Според други просто вадиш късмет. И това са само приятелите ти.

— А ти какво казваш?

— Аз казвам, че малко късмет не би ни навредил. — Лосън се обърна с гръб към улицата и скръсти ръце на гърдите си. Заговори, без да вдига очи от дървените дъски на перона. — Всичко трябва да се върши полека и тихомълком. Ти ще работиш по случая като неофициален консултант. Ще контактуваш само с Родригес и с мен. И най-вече ще стоиш настрана от основното разследване.

— Усещам приятен гъдел отвътре.

— Съгласен ли си или не?

Исках да ѝ съобщя, че кметът вече ме е вкарал в кошарата като „официалния“ неофициален консултант на градската управа, но после си казах, че двойните игри са си в реда на нещата в Чикаго.

— Как смятате да ми плащате: на ден или кръгла сума?

— Това ще го уговориш с Родригес. Ако стигнеш до следа... — Лосън замълча и се огледа. — Имам предвид, ако надушиш нещо важно, каквото и да било, докладваш на мен. И то незабавно. След което заедно решаваме какво да правим. Ясно ли е?

— Още един въпрос. Защо ти е да рискуваш?

— С теб ли?

Кимнах.

— От опит знам, че федералните агенти предпочитат да играят по правилата. Дори когато не са съгласни с шефа си.

— А с колко жени агенти си работил?

— Ти си първата.

— Именно! Бюрото не е много по-благосклонно към жените от Католическата църква. Една жена трябва да работи два пъти по-здравно и да е три пъти по-умна само за да се задържи на повърхността.

— И трябва да рискува, така ли?

— След време си казваш: „Защо пък не?!“ Особено когато си струва. И така, от какво имаш нужда?

Вдигнах показалец нагоре.

— От едно нещо. — Написах на листче хартия името и номера на Хюбърт Ръсел. — Искам да наема този младеж. Малко е нестандартен и всъщност дори не е следовател, но разбира от компютри и е дискретен.

Лосън погледна листчето.

— Трябва ли да се запозная с него?

— Не виждам причина.

— С какво ще се занимава?

— Какво имаме досега? Една жена, застреляна от упор с пистолет, една със снайперска карабина и едно убийство с нож. Никаква закономерност, никакво обединяващо начало, освен че и трите убийства ангажират града и в по-голяма или по-малка степен управлението на обществения транспорт. Какво още?

— Лошият се свързва с теб по телефона.

— Именно. От което заключаваме, че човекът има силно его. Голяма работа! Но къде е фокусът? Кое е обединяващото начало?

— Може пък да няма такова — каза Лосън.

— Може. Във всеки случай моят човек ще състави профил.

— В момента цял екип в Куонтико се занимава точно с това.

— Не и като Хюбърт. Виж, може и нищо да не излезе, но все пак мисля, че си струва да опитаме.

— Кога може да започне?

— Той вече действа.

— Е, благодаря ти, че ме попита предварително, мошенико. Дръж ме в течение.

Моята нова любима федерална агентка ми обърна гръб и си тръгна. В този момент телефонът ми избръмча. Посегнах към него и половин дузина полицейски радиостанции се задействаха едновременно.

Беше 9:45 ч., когато Нелсън изпрати есемеса. Робълс го прочете, после изключи телефона и го пъкна във вътрешния си джоб. Сутрешният трафик по Лейк Шор Драйв все още беше натоварен — четири непрекъснати колони коли пълзяха на юг с петдесет километра в час. Робълс се премести малко напред, под надвисналата корона на едно дърво, и оттам погледа колите през вариообектива на своя „Никон“. След това извади малък бинокъл и повторно огледа шосето. Не знаеше какво точно търси — лице, жест, нещо, което да привлече вниманието му, за да реши кой ще живее и кой ще умре.

В 9:51 ч. прибра фотоапарата си в сака и измъкна пушка с оптически мерник. Вече й беше свикнал и се чувстваше уверен с нея. Под прикритието на дърветата я прегледа набързо. Бе я проверил още преди да тръгне сутринта, но искаше да е сигурен. После я зареди и я подпря на едно дърво. Измъкна от сака сгъваем статив на две крачета и го разгъна на място, откъдето имаше отлична видимост към шосето. Подложи на метър зад него възглавничка, легна на земята и остана в тази поза минута-две, за да огледа за последно с бинокъла.

В 9:55 ч. прибра бинокъла и се върна пълзешком назад, за да си вземе подпряната на дървото пушка. Преметна ремъка й през рамо и запълзя обратно към огневата позиция. Внимателно положи цевта на пушката върху статива, а приклада подпря на възглавничката. Утринното слънце се отразяваше от повърхността на езерото, като частично заслепяваше шофьорите по южното направление и осигуряваше още по-добро прикритие на стрелеца. Въпреки това Нелсън му бе дал изрични указания: да ограничи времето за стрелба до не повече от минута.

Робълс издиша бавно въздуха от дробовете си и прилепи око към оптическия мерник.

Първото лице, което видя, бе на двайсет и три годишната Джесика Морган зад волана на един „Форд Фокус“. Джесика беше самотна майка, работеше като секретарка в една адвокатска кантора в центъра на града и следваше вечерно. На нея така и не й бе писано да

получи диплома от Чикагския университет, нито да стажува при някой федерален съдия, а още по-малко да се издигне до Върховния съд на щата Илиной. Тя се усмихна на Робълс през оптичския му мерник и отметна един непокорен кичур от лицето си. В следващия момент получи нагледен урок по екзекуция. Куршумът пръсна предното стъкло на колата, закачи леко волана и се заби под брадичката ѝ, убивайки я на място. Робълс обаче не изчака да види плодовете на труда си. Часовникът неумолимо отброяваше секундите и пушката му търсеше нова жертва.

През две коли по-назад Питър Рубенстайн шофираше чисто нов „Кадилак Севил“. Питър беше вдовец на шейсет и две години. Съпругата му Марси бе починала преди година и половина при падане по стълбите в къщата им. Рубенстайн плака на погребението и три месеца след като спусна своята Марси в земята, продаде семейния дом. Благодарение на застраховката ѝ сега живееше на висок етаж в луксозна жилищна кооперация с изглед към езерото. Питър си свирукаше безгрижно и се наслаждаваше на отблясъците от утринното слънце по езерната повърхност. Той така и нямаше да узнае, че изплащането на сумата по полицата е привлякло вниманието на следствените власти, нито пък, че това ще доведе до прокурорска заповед за ексхумация и повторна аутопсия на тялото, при която щеше да бъде установено, че причината за смъртта е убийство: няколко удара с тъп предмет по главата, „като клинична картина несъответстващи на падане по стълбите“. Нямаше да чуе предявените му обвинения в убийство, нито да усети щракването на белезниците около китките си. Не, той нямаше да изпита нищо от това; съдбата му бе отредила да се яви при своята Марси много по-скоро, отколкото бе очаквал. Вторият куршум на Робълс прекъсна безгрижното му свирукане. Заби се под лявото му око и отнесе половината от главата му, с което неимоверно много затрудни живота на погребалния агент, когато роднините му настояха за открит ковчег.

С третия куршум Робълс не улучи нищо. Четвъртият се заби в гръдния кош и пръсна сърцето на четирийсет и седем годишния Мичъл Кейс — скромен счетоводител, който така и не научи за нескромните изневери на съпругата си, нито за злокачествения тумор, който метастазираше в мозъка му. Неговата „Тойота Корола“, която се движеше с петдесет и пет километра в час, се удари в мантинелата,

прескочи я и се заби челно в един ван от насрещното движение. Шофьорът на вана, осемнайсетгодишният Малкълм Андерсън, никога нямаше да види дъщеря си Джанин, понеже тя нямаше да се роди. Единственият пътник във вана — тринайсетгодишният Рандъл Блейк — щеше да се отърве с раздробен ляв крак, да изтърпи четиричасова операция в спешното отделение на болницата „Нортуестърн Мемориъл“ и да се смята за един от големите късметлии в този съдбовен ден на Лейк Шор Драйв. Разбира се, Рандъл нямаше никакви шансове да стане полузащитник на футболния отбор към Мичиганския университет, нито пък да направи блестяща кариера в „Чикаго Булс“, в течение на която да изкара сто и тринайсет милиона долара. Нямаше да се ожени и да дочака дълбока старост до вярната си съпруга, радвайки се на палави внуци от петте си дъщери. Той щеше да прекара остатъка от живота си с патерици и да умре само на четирийсет и шест от хепатит С — болестта на наркоманите, понеже така му беше писано.

Три коли зад тойотата на Мичъл Кейс последният куршум на Робълс одраска покрива на едно черно ауди, произведено 2009 г., и отхвъркна във въздуха, без да причини повече вреди. Жената зад волана изобщо не чу металното издрънчаване по ламарината; съзнанието ѝ бе изцяло погълнато от сцените на ужас, които сякаш в забавен кадър се разиграваха пред очите ѝ. Рейчъл Суенсън натисна докрай спирачката миг преди да чуе хрущенето на огъващи се ламарини, когато аудито ѝ се заби в предната кола. Секунда по-късно следващата кола в нейната лента я връхлетя отзад. В същото време въздушната ѝ възглавница се задейства със страшна сила, като отметна тялото ѝ назад, преди да се бе набучило върху кормилната колона. Рейчъл вдигна ръка към лицето си и наведе огледалото за обратно виждане. На челото си имаше кървяща рана, чувстваше се леко зашеметена, но беше жива и в съзнание. Някаква кола се бе врязала в мантизелата; чернокож юноша висеше от вратата на катастрофирал ван и стенеше. Тя натисна с рамо вратата на аудито, която се бе заклешила от деформацията на купето, и я отвори. След това се надигна от седалката и слезе. Във въздуха се носеше миризма на бензин. На метър-два от нея някакъв човек крещеше, че е повикал полиция. Наистина, в далечината се чува сирени. Рейчъл тръгна покрай колоната от смачкани коли. В една от тях видя мъж с липсваща горна половина на главата; наблизо млада жена бе клекнала на пътя и

повръщаше. През живота си Рейчъл не бе виждала на живо кой знае колко кървави престъпления, но един поглед ѝ бе достатъчен, за да разбере, че това наоколо не е обикновена верижна катастрофа. Чернокожият до вана изстена отново. Рейчъл прекрачи мантизелата и тръгна напред в насрещното платно, заобикаляйки отломките от разбити коли, решена да направи всичко по силите си. Докато вървеше, напипа телефона в джоба си. Извади го, набра един номер и зачака да ѝ отговорят. В този миг забеляза през три ленти на шосето самотната фигура, която вдигна черен сак от земята и изчезна с него между дърветата.

Родригес навлезе в кръстовището на „Белмонт“ и „Расин“ с включени полицейски светлини и сирена, настъпил докрай газта. Докато шофираше, пръстите на едната му ръка тракаха по клавишите на компютъра, вграден в конзолата между седалките. Аз тъкмо бях затворил телефона на Рейчъл и си записах всичко, което ми бе казала. Родригес приключи с компютъра и погледна към мен.

— Какво ти каза?

— Че бил облечен с тъмен суичър и нещо като долнище на анцуг. Скрит бил на малко тревисто хълмче край Лейк Шор Драйв.

Родригес беше вдигнал сто и се носеше на изток по „Белмонт“.

— И тя смята, че това е нашият човек?

— Бил с черен сак и се отдалечавал тичешком.

— Чакай малко.

Родригес натрака още няколко реда на компютъра си. После отново вдигна поглед към мен.

— Нямах нищо против, нали?

Рейчъл ми бе казала, че е добре. Във всеки случай не звучеше зле по телефона. Освен това ми бе дала да разговарям с един от хората наоколо, който също ме бе уверил, че й няма нищо. Затова я бях оставил да ми разкаже за мъжа на хълмчето. Да ме убеди да го гоня.

— Нищо против.

— Отцепили сме района на изток от Холстед Стрийт и по протежение на брега, от „Адисън“ до Норт Авеню. Включват се няколко хеликоптера, разпратено е описание. Ако не се е качил на кола, все още имаме шанс да го хванем.

— Колко души е убил?

Родригес вдигна рамене.

— Не знам. Но нещата не звучат никак добре.

Със свирене на гуми полицаят сви наляво от „Шеридън“ и даде газ по „Дайвърси“, която в тази посока беше затворена за транзитно движение и свършваше в заграден паркинг за коли. Бяха минали по-малко от пет минути след последния изстрел. На паркинга имаше

общо три автомобила. Всичките бяха празни. Двамата с Родригес извадихме pistolетите си и се отправихме към футболните игрища от другата страна.

— Участъкът, който тя описва, е веднага зад онзи хълм — каза Родригес. — Аз ще тръгна напред. Ти заобиколи откъм южната страна. Ако е още пеша, не е изключено да е тръгнал нататък.

Родригес беше прав. Ако стрелецът бе тръгнал на север или запад, щеше да му се наложи да измине близо осемстотин метра по открит терен. Паркингът се падаше на юг. Зад него имаше прикритие — виещи се алеи, дървета, няколко подлеза.

— Съобщи за мен на полицията, че да не ме гръмне някой — казах аз.

Родригес кимна.

— Съобщил съм. Само не се преобличай в други дрехи. Ето ти и радио.

Той ми хвърли една портативна радиостанция и пое към хълма. Намалих докрай силата на звука и тръгнах със забързана крачка на юг по алеята, която заобикаляше покрай яхтеното пристанище и лагуната на Линкълн Парк. След две минути, през които бях изминал двеста метра, видях едно куче, застанало на върха на хълмче, което махаше с опашка без видима причина. Разбрах малко от кучета. Съвсем малко, но достатъчно. Например моето никога не махаше безпричинно с опашка; обикновено правеше това, когато видеше нещо или някого. Тръгнах нагоре по склона.

— Какво има, приятелю? — Наведох се и почесах кучето зад ушите. То замаха още по-усърдно с опашка. Пътеката се спускаше наляво и завиваше под моста на Фулъртън Авеню. Аз запристъпвах предпазливо към черната дупка под моста. Кучето остана на мястото си. Умно куче.

Робълс беше облечен с тъмносино долнище на анцуг, суичър със синя качулка, ръкавици и шапка. В единия джоб на суичъра си носеше револвер с къса цев, в другия — връзка ключове. Над главата му Фулъртън Авеню беше притихнало. Някъде в далечината се чуваше ритмичното пулсиране на хеликоптерен ротор. Беше стигнал на двайсетина метра след моста, когато някой зад гърба му подвижна на куче. Нямаше много време. Нелсън изрично му бе казал, че разполага с десет минути след последния изстрел, за да стигне до уреченото място. Оттогава бяха изминали седем. Робълс можеше да се затича, но не го направи. Вместо това се отклони от пътеката, навлезе в храсталаците до лагуната и зачака. Чу стържене на чакъл под нечий стъпки, блисък на вода и глухо дрънчене на кофа за боклук, на която някой бе вдигнал капака. Изпод моста надникна глава, подаде се ръка с оръжие. Робълс даде два бързи изстрела. Нечие тяло се строполи назад в тъмнината. Робълс се огледа. На километър и половина-два на север суматохата продължаваше, всички се суетяха край мястото на трагедията, но никой не се сещаше да се огледа наоколо. Точно както бе предвидил Нелсън. Робълс се изправи, изтупа пръстта от анцуга си и затича напред. След още петдесетина метра откри постройката, която търсеше, пхна ключ в бравата и изчезна вътре.

Първият куршум одраска плочника на две педи вляво от мен. Вторият ме събори на земята. Знаех, че съм улучен, и видях пистолета си в локва вода на метър от главата ми. Изправих се с мъка на крака и се вмъкнах в тясното пространство между една от стоманените опори на моста и кофа за боклук. Дясната ръка не ме слушаше, затова се пресегнах с лявата да вдигна пистолета. После зачах да попремине болката. Въздухът под моста беше влажен и студен. По стените се стичаше вода и се събираше на локви върху напукания цимент под краката ми. Пъхнах ръка под жилетката. Когато я извадих, дланта ми беше червена, но раната не изглеждаше особено сериозна. Изчаках десетина секунди и отново се подадох полека навън. Пътеката беше пуста. Който и да бе стрелял по мен, вече го нямаше.

Отидох до самия бряг на езерото, приклекнах в буренаците и се загледах напред към лагуната. Две патици отвърнаха на погледа ми. После разпериха криле и отлетяха. Високо в небето се рееше друга птица. Полицейски хеликоптер, който оглеждаше всеки метър от бреговата ивица. Махнах му с ръка, но той не ме видя и си продължи по пътя. Водата беше спокойна, тук-там плуваха едри късове лед. Иззад една извивка на брега внезапно изскочи лодка — едноместен каяк, вероятно излязъл от навеса в Линкълн Парк — и се насочи към вътрешността на езерото. Гребецът беше със скиорска шапка, ръкавици и тъмен суичър. Струваше ми се леко странно като облекло за гребане, но пък аз самият никога не бях излизал да гребя в чикагската зима.

Навлязох малко по-навътре в храсталаците и продължих да наблюдавам. Мъжът в лодката едва се оправяше с греблото, лявата и дясната му ръка си пречеха. След още двайсетина метра сякаш му хвана цаката и загребва по-равномерно. Аз се проснах по корем и се притиснах към земята. Мъжът сякаш усети движението ми, защото спря да гребе и се наведе напред. За момент видях силуета на револвер, ясно очертан на фона на зимната сивота. После оръжието изчезна на дъното на лодката.

Вдигнах деветмилиметровия пистолет с двете си ръце, изпънати докрай напред. От раната отстрани на тялото ми течеше кръв, но болката беше поутихнала и главата ми бе започнала да се прояснява. Каякът пак се движеше; беше на петдесетина метра от мен. Знаех, че това е пределната дистанция за пистолета ми, затова лежах неподвижно и го наблюдавах, примижал над мерника. С приближаването на лодката ставаше все по-лесно да стрелям. Преместих мерника си от слепоочието върху долната челюст и после върху торса на гребца. В съзнанието ми изплува лицето на кмета. До него бе застанал федерален агент, със значка и многозначителна усмивка. Пръстът ми обра мекия спусък. После издишах въздуха от дробовете си и се дръпнах назад в буренаците.

Устата ми сякаш беше пълна с пясък, когато се обадих по радиото, за да съобщя на Родригес за лодката. За момент ритмичното пулсиране на ротора над главата ми сякаш отслабна, но после се засили. Хеликоптерът се беше отклонил малко на север, но пилотите разполагаха с достатъчно време, за да се върнат и да преградят пътя на каяка. Междувременно той продължаваше да пълзи бавно през лагуната. Отново вдигнах пистолета и го взех на мушка. Този път само на шега. Мъжът се беше привел напред и гребеше с всички сили — още малко несръчно, но все по-равномерно. Веднъж обърна лице настрани, сякаш бе усетил нечие присъствие, и профилът му се очерта на фона на отблясъците от водата. Свалих оръжието. В този момент се чу сух пукот и гърдният кош на гребца избухна в облак от кървави пръски и парчета тъкан.

Робълс чу изстрела и усети как нещо го сграбчи за гърлото. Изведнъж се озова на дъното на лодката с очи, изцъклени към небето, потънал в локва от собствената си кръв. Сети се за младата жена от предната нощ. Бе му доставило удоволствие да я убие. Тази сутрин на Лейк Шор Драйв насладата му беше още по-пълна. Припомни си и останалите: уплашени жени, които се съпротивляваха на тъмнината... деца, приели съдбата си... малките им гробчета в гората. Това бяха личните му богатства. Съкровенията му тайни. Докато днес бе денят, в който щеше да се прослави.

Картината в съзнанието му избледня и на нейно място изгря летен ден. Той беше дете, излязло да лови риба. Слънцето галеше, лодката се полюшваше под тежестта на мъжа, който се наместваше на носа с цигара в едната ръка и въдица в другата. Робълс си спомни пъстървата, която мъжът бе хванал този ден — сребристорозова върху мръсното, очукано дъно на лодката. Мъжът я хвана за хрилете, с корема надолу, и два пъти я халоса със заоблената дръжка на ножа. После я метна в ръждясалия трюм, пълнен с вода. Робълс се видя отново, наведен над люка; отдолу го гледаше кръгло черно око. Мъжът се върна при носа и скоро задряма. Момчето остана на мястото си, дишайки тихо, загледано в спокойната вода, която се движеше полека покрай лодката.

Това си мислеше Робълс, докато гледаше небето над себе си, а дробовете му се пълнеха с кръв. Стори му се, че чува шум от полицейски хеликоптер, но накрая всичко утихна.

— Нищо ми няма — казах аз за четвърти път през последната минута и половина. Устата ми сякаш беше пълна с опърлена козина. Пресегнах се за пластмасовата чашка с вода и с движението си обтегнах системата, поставена във вената ми. Водата се плъзна в гърлото ми, без да утоли жаждата.

— Даваш ли си сметка колко близо беше до смъртта?

Рейчъл бе застанала отстрани до линейката, приведена напред, със скръстени на гърдите ръце. Главата ѝ беше бинтована. Когато се обадох по радиостанцията на Родригес, двамата разговаряли по средата на Лейк Шор Драйв. Малко след това постъпил и рапорт, че съм ранен. Тя се метнала в една от патрулните коли и през цялото време навиквала полицаите. Поне това беше тяхната версия впоследствие.

— Куршумът се е закачил в жилетката ми — казах аз, като ѝ посочих с пръст четирите шева отстрани. — Драскотина, нищо сериозно.

— Въобще не е нищо, мистър Кели — обади се сестрата от екипа за бърза помощ. С намесата си тя никак не ми помагаше, затова реших да не ѝ обръщам внимание.

— Как ти е главата? — попитах.

Рейчъл попипа белия бинт на слепоочието си.

— Главата ми си е добре.

Рейчъл се бе оказала на неподходящо място в неподходящ момент. Дали бе изтеглила лош късмет или невероятно добър, зависеше от гледната точка. Във всеки случай вината не беше моя, както и да изглеждаше отстрани.

— Някой ще те заведе ли да те снимат на рентген? — попитах аз. Тя кимна.

— Родригес обеща да ме закара.

— Добре ли си?

По лицето ѝ пробяга горчива усмивка.

— Просто съм уморена, Майкъл.

Взех ръката ѝ в своята.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Хайде по-добре утре.

— Сигурна ли си?

— Няма да ти е до мен днес, пък и аз имам нужда да се наспя.

Целунах я по бузата, после я изпратих с поглед, докато се отдалечаваше. Родригес, който чакаше до колата си, улови погледа ми. Пресегна се и докосна Рейчъл по рамото. Тя се качи в колата и се облегна назад върху опората за глава. Родригес седна зад волана и потегли.

Извадих системата от вената си и се надигнах. Два полицейски хеликоптера все още кръжаха над лагуната, най-вече за да прогонват летящите телевизионни екипи. До каяка имаше полицейска моторница. Аз тръгнах към брега на езерото.

— Мистър Кели, не може така да си тръгвате! — Сестрата от екипа за бърза помощ подтичваше след мен. — Може да изпаднете в шок, да не говорим за риска от инфекция.

— Какво, не слуша ли?

Катрин Лосън се изкачваше уморено по склона насреща ми. Още трима агенти вървяха по петите ѝ. Лосън свали латексовите си ръкавици и ги пусна в плик с надпис „Опасно“.

— Какво открихте? — попитах аз.

Лосън вдигна пръст и няколко минути двете със сестрата си говориха тихо, но оживено. После тя се върна при мен.

— Можеш да ми благодариш, Кели. Току-що ти издействах да не ходиш в болница.

— Наистина ли?

— Наистина, я. — Тя ми подаде флакон с таблетки. — Вземи четири веднага и после по две на ден, докато свършат. Това е против инфекция.

— Четири още сега?

— Така каза сестрата. Как е раната ти?

— Жилетките ви нищо не струват.

Лосън хвърли поглед към полицейската бронезилетка, сгъната и поставена на пода на линейката.

— Тази не е наша. На чикагската полиция е.

— Ами ако бях с една от вашите?

— Сега сигурно щях да помагам на Рейчъл Суенсън да си избира черна рокля. Между другото как е тя?

— Току-що си тръгна. Леко е контузена в главата от въздушната възглавница, но иначе й няма нищо.

— Тя ми харесва.

— И на мен — казах аз. — Позволи ми да те попитам нещо. Има ли основания да се смята, че може да е била обект на покушението?

— Искаш да кажеш: дали са се целили в Рейчъл, за да уязвят теб?

— Нещо такова.

Лосън поклати глава.

— Малко е вероятно. Ако целта е била да гръмнат нея, за какво им е трябвало да си хабят патроните с всички останали? А тя е единствената, която стрелецът не е успял да улучи.

Лосън се наведе и извади пистолета ми от чантата до краката си.

— Благодаря — казах аз и го затъкнах в колана си. — Значи смяташ, че става дума за чиста случайност?

Тя кимна. Обикновено не обичах да съм на едно мнение с федералните. Този път нямах нищо против. Дватама повървахме малко, докато стигнахме края на заградения периметър. Отвъд полицейската лента се бе събрала доста голяма тълпа.

— Предполагам, че би желал да се махнеш от тук.

— И ти си дошла да ми помогнеш, така ли?

— Да идем някъде и да поговорим.

Тя ме закара с колата си до един бар през три преки. Допреди двайсетина години той беше популярен като място за запознанства между емоционално необвързани мъже и жени, населяващи района около Линкълн Парк. Някогашните посетители бяха поостарели, в което нямаше нищо лошо, само дето бяха забравили да си тръгнат. Сега атмосферата в заведението се оживяваше главно от прашасали спомени за доброто старо време — една тема, която се превърташе до втръсване в монолозите на постоянните клиенти, преди да се унесяха в дрямка след третото питие.

В пет часа следобед имаше шестима посетители. Всичките бяха скупчени около големия телевизор с плосък екран, гледаха новините и обсъждаха стрелбата на Лейк Шор Драйв. Намерихме си маса в ъгъла. Лосън ме предупреди да не пия алкохол с лекарствата, които ми бяха дали. Благодарих ѝ за съвета и си взех една наливна белгийска бира. Тя поклати неодобрително глава и поръча за себе си „Абсолют“ с капка лимон. Отпих голяма глътка от половинлитровата чаша и няколко мига се наслаждавах на приятното усещане, че съм жив.

— Какво намерихте в каяка? — попитах.

— Трийсет и осем калибров револвер с къса цев, с който току-що бе стреляно.

— Ами карабината?

— Засега липсва, но ще я открием. Онзи е имал ключ от навеса за лодки край лагуната. Предполагаме, че е стрелял по теб, след което си е отключил и е задигнал лодката.

— И какво? Щеше да ви се измъкне под носа...

Лосън вдигна рамене.

— Възможно е. Честно да ти кажа, не сме се оглеждали за човек с каяк.

— Идентифицирахте ли трупа?

— В момента проверяваме пръстовите му отпечатащи.

— И смятате, че с това историята приключва?

— А ти как смяташ?

— Кой го застреля, агент Лосън?

Тя повдигна вежди.

— Допусках, че ти имаш известни предположения по въпроса.

— Мислиш, че бях аз? Господи! — В този момент телефонът ми иззвъня и аз го отворих: — Да?

— Браво, Кели! Страхотно изпълнение!

Вдигнах предупредително пръст пред лицето на Лосън и през задната врата излязох на Кливланд Стрийт. Някакъв пияница спеше отвън на студа. Докато кметът ме поздравяваше за куража да вляза едновременно в ролята на съдия, съдебни заседатели и ексекUTOR, пияният се чешеше по корема и сумтеше насън.

— Ти се погрижи да доведеш работата докрай. Без излишни увъртания. Помогна на своя град.

— Господин кмете...

— Това са неща, които не забравям, Кели. Можеш да бъдеш сигурен.

— Господин кмете, аз изобщо не съм стрелял.

— Разбирам, синко.

— Прицелих се, но не дръпнах спусъка.

— Не казвай нищо повече. Говорим по открита линия. Нямах проблем, приятелю. Каквото и да става оттук нататък, теб не те засяга. Никой няма да ти сложи примка на шията. Нали ме разбираш? Между другото къде си сега?

— В един бар.

— Сам? Искаш ли да ти пратя някого за компания?

— Не, с агент Лосън съм.

— Онази от ФБР ли?

От разстояние усетих как либидото на кмета се събуди и изпълзя с изплезен език от тъмната си, задушна бърлога. Образът не беше никак приятен на фона на и без това неприятния разговор. Но не можех да направя нищо по въпроса.

— Същата, господин кмете.

— Майчице, как ми се ще да я опъна! Ти смяташ ли да я изчукаш?

Не отговорих. Разбира се, за кмета това беше потвърждение.

— Ах ти, палавнико! Супер, заслужи си я. Наистина си я заслужи. Няма как да го кажа публично заради трагедията на Лейк

Шор Драйв, но нещата можеха да са и много по-зле. Много, много по-зле, майка му стара! И ти го казвам с всичкото дължимо уважение и с болка в сърцето. Ти си герой, Кели. Истински герой! Хайде, трябва да бягам. Довечера правим пресконференция. Виж какво, отпусни се, удари едно-две питиета за сметка на кметството. Отпразнувай смъртта на тоя боклук. И... Кели?

— Да, господин кмете?

— Заври й го веднъж отзад и заради мен.

В ухото ми кметът избухна в гръмогласен смях, после се задави и го пресече на налудничаво, пискливо кикотене. Прекъснах връзката и се върнах в бара.

— Много поздрави от кмета.

— Наистина ли? — попита Лосън.

— Да. Кметът е истински джентълмен.

— Той е един гнусен боклук.

— Да, и това също.

— Дръпна ли ти една бащинска реч? Нещо в смисъл: и не забравяй да изчукаш оная чанта от ФБР?

— Трябва ли за говорим за това?

— Прав си. Няма да позволим на една сексистка свиня да ни развали празничното настроение. — Лосън вдигна чашата си. — Е, да прием за Кели. Героят, който не прощава на лошите.

Поклатих глава.

— С моя пистолет изобщо не е произведен изстрел, Катрин. И ти прекрасно го знаеш. С какво съм го застрелял според теб?

Тя вдигна рамене.

— Знам ли? Но ако не си ти, тогава кой го е застрелял?

— Именно това се опитвам да кажа. Ако не е и някой от твоите агенти, трябва да е трето лице.

— Смяташ, че е имал съучастник?

— Да, точно това смятам.

— Съучастникът, за когото никой не вярва, че съществува...

— Сега това ли разправят?

Лосън се наведе напред и почука с пръст по опакоето на ръката ми.

— Те го разправят още от самото начало, Кели. Виж, няма нищо страшно в това да гръмнеш един такъв тип. Та той уби четирима души

и рани пети, който е в критично състояние. И то само днес на Лейк Шор Драйв. Между нас да си остане, но смъртта му е дар от Бога.

— Не съм го застрелял аз, Катрин!

Тя се облегна назад и въздъхна.

— Не ми изпортвай случая. Така всичко е чисто и изпипано. Да го забравим и да гледаме напред.

— Не и ако е имал съучастник.

— Да, ама няма.

— А кой тогава го гръмна?

— Искаш ли да чуеш моята хипотеза?

— Да, много бих искал.

— Ти си го застрелял, после си хвърлил оръжието в езерото. Защо, това не знам. Всъщност знам: той не е представлявал непосредствена заплаха за теб, при това така или иначе е щял да бъде арестуван, следователно ти по никой начин не би могъл да оправдаеш пред съда убийството му.

— Значи съм използвал друго оръжие и после съм се отървал от него.

— Това ти дава възможност да отричаш в случай на разговор като сегашния. Дори е нещо като застраховка.

— Като преди това елиминирам някого, когото и ти, и кметът искате да е мъртъв.

— И аз, и кметът, и всички останали от тук до Вашингтон. За бога, Кели, този разговор вече го водихме!

— Ти насочи разговора натам, но нещата не стоят така. Траекторията на куршума и ъгълът на раната ще потвърдят думите ми.

— При условие, че такива тестове изобщо бъдат проведени.

Лосън загриза една солета в очакване реотанът ми да загрее: действителността е нещо относително и нещата са се случили така, както е изгодно на Бюрото.

— Довечера ще присъствам на пресконференцията на кмета — каза тя. — Утре ще излезем с прессъобщение, в което ще потвърдим, че убитият мъж е стрелецът от влака. Загинал е от куршум на неидентифициран служител на реда, докато се е съпротивлявал на арестуването си.

— Ти самата не го вярваш — казах аз.

— Това, което вярвам, е, че някой иска всичко да свърши, и самата аз нямам нищо против. Ако по-нататък отнякъде се появи съучастник, вече ще се занимавам с нещо друго и проблемът няма да е мой.

— Ти ще си се отчела, нали така, Катрин?

— Бил си полицай в този град и знаеш как стават нещата.

Вдигнах чашата до устните си и я пресуших на един дъх. Студената бира мина като балсам през гърлото ми и аз стоварих празната чаша със звън върху масата.

— Още по едно? — попитах Лосън.

Тя поклати глава.

— Не. Снощи изпих две.

— Е, и?

— Три питиета седмично, толкова ми е лимитът. — Лосън измъкна смачкан пакет цигари от джоба си и запали една.

— На бармана това няма да му хареса — отбелязах аз. Лосън вдигна рамене и плъзна полицейската си значка по масата.

— Аз не съм алкохоличка, Кели.

— Не съм казал, че си.

Тя издиша дима в равномерна синкава струя над главата ми.

— Нямам дори наченки на проблем с пиенето.

— Разбира се.

— Майната ти!

Един от редовните клиенти направи знак на бармана и той тръгна към нас. После видя значката на масата и се оттегли обратно при кранчетата за бира.

— Защо не ми разправиш историята си? — казах аз.

— Каква история?

Разперих ръце с дланите нагоре. Лосън неохотно се усмихна.

— Всяко ченге си има история, така ли?

— За себе си знам, че имам — отвърнах аз. — Чакай да си взема още една бира.

Отидох до бара. Шестимата пред телевизора вече знаеха кои сме и се досещаха какво правим в квартала им. Докато барманът точеше бирата ми, усещах погледите им върху себе си. Накрая някакъв дядка, седнал на ъгъла на извития бар, заговори:

— Ти участваше ли в оная история долу край езерото?

Гласът му беше на дългогодишен пушач и алкохолик, жива реклама на емфизем. На мен този глас ми подейства успокояващо.

— Участвах — отвърнах аз.

Старецът изкашля малко хрчка в гърлото си и почука с кокалчета по дървения плот. После отново натопи нос в питието си. Казах на бармана да му налее още едно от мен и понесох пълната си чаша към ъгловата маса.

— Местните са влюбени в нас — подхвърлих аз, като седнах.

— Мислиш ли? — отвърна тя.

— Мисля. — Отпих малка глътка от втората си бира. — А сега ще ми разкажеш ли историята си?

— Няма нищо за разказване — въздъхна тя, вперила втренчен поглед в останките от питието на дъното на чашата си. — Близо петнайсет години съм агент, последните пет от които съм разведена. Главно по моя вина. Оставих се работата да ме погълне изцяло и на Кевин му писна да е женен за себе си. Един ден си вдигна багажа и си отиде. Взе ми и дъщеричката.

— Родителските права са дадени на него, така ли?

Тя вдигна колебливо поглед и срещна моя.

— Връзката ни се провали изцяло по моя вина, но разводът си беше негово дело отначало докрай. Когато вече бяхме разделени, Кевин знаеше, че съм затънала до гуша в едно разследване, имах и две углавни дела на главата. Работех по петнайсет часа, а нощем размишлявах какво трябва да свърша на другия ден.

— Освен това пиеше.

— Нали знаеш как става? Цяла вечер се съвещаваме, обсъждаме стратегии, после с колегите се отбиваме в някой бар. Това си е пак един вид работа, но... да, прибирах се посред нощ. Докато един ден Кевин наел частен детектив да ме проследи.

Подсвирих. Лосън кимна.

— Без майтап. Оня ме заснел на видео в няколко бара по Ръш Стрийт. Докопал се до копия от сметките. Такива ми ти работи. Една вечер адвокатът му ми изпрати целия пакет. Каза, че Кевин бил подал молба за отнемане на родителски права. Двамата щели да ме обрисуват пред съда като алкохоличка, независимо дали съм такава или не.

— И ти клекна?

— Нямах избор. Ако се стигнеше до публично изслушване, от Бюрото щяха да ми бият шута. Особено след като съм жена. Така че аз му дадох всичко, което искаше.

— А дъщеричката?

— Казва се Мелани. — Лосън сви устни, около очите ѝ се образуваха ситни бръчици. Страшно ѝ се пиеше още, но държеше да се покаже волева. — Първите две години я виждах по веднъж в месеца. После Кевин се ожени повторно. Родиха си свое дете. Сега вече не я виждам толкова често. И знаеш ли кое е най-тъжното? Че все по-малко ми пука.

— За последното не ти вярвам.

Лосън почука леко с пръсти по масата.

— Благодаря ти.

— Запитвала ли си се някога дали си струва?

— А ти запитвал ли си се, докато още носеше значка?

Поклатих глава.

— Разбира се, че не си. Никой не се запитва. Работата си е работа и така ще бъде винаги. Важното е да не правиш тъпи грешки. — Лосън вдигна рамене. — Аз допуснах да изпадна в уязвима позиция. И си платих за това.

— Но нямаш намерение да повтаряш грешката си?

За миг очите ѝ проблеснаха, после пак станаха сиви. Поклати глава и превъртя празната чаша между дланите си.

— Ще ми направиш ли една услуга? — попитах аз.

— Каква?

— Задръж вратата отворена. Само за ден-два.

Тя вдигна поглед.

— Защо?

— Ти сама каза, че убиецът може да е имал и друга причини да ме въвлече в този случай. Някаква друга връзка.

— Слушам те...

Разказах за катастрофата на метрото при „Лейк“ и „Уобаш“. На същото място по линията, на същата дата точно преди трийсет години.

— Съвпадение, Майкъл. И каква е връзката с теб?

— Бях във влака, когато дерайлира.

По лицето ѝ пробяга изненада.

— Та ти си бил дете!

— На девет. Както виждаш, съвпадението не е само в календара.

— И все пак... не разбирам. — Пръстите й късаха замислено крайчеца на салфетката. — Всъщност разбирам какво ми казваш, просто не виждам връзката.

— Изчакай моят човек да завърши с проверката си.

— Хърбърт ли?

— Хюбърт. Хюбърт Ръсел. Дадох му ден-два. Ако нищо не излезе, приключваме случая и караме нататък към по-важни и добри дела.

— Кога имаш среща с него?

— Утре.

— Ти, Хюбърт и Родригес, така ли?

— Вероятно.

— А между другото какво става с Родригес?

— В смисъл?

— Всъщност няма значение. — Лосън се оттласна с ръце от масата и стана. — Благодаря ти, че ме изслуша, Майкъл.

— Както сама каза, всеки от нас си има история.

— Трябва да се връщам в центъра. А ти си върви и се наспи. Имаш нужда.

— А това, за което те помолих?

— Давам ти един ден. Ако нищо не стане, подписваш рапорта и приключваме случая.

Лосън си тръгна, без да каже дума повече. Погледнах към стареца, който все така си седеше на ъгъла на бара. Вдигнах рамене. Наместих се на столчето до него и поръчах и за двама ни по едно „Уайлд Търки“. Дядката ми каза, че Лосън била хубава жена. Отвърнах му, че и така да е, аз си имам по-хубава. И че не става дума само за външен вид. Старецът ме попита в такъв случай защо си губя времето да пия с него. Казах си, че това е уместен въпрос, и си тръгнах от бара в малко по-добро настроение, решен да открия моето момиче.

Открих Рейчъл в манипулационната на болницата „Нортуестърн Мемориал“. Лежеше по гръб на една количка и гледаше към тавана, докато някаква друга жена светеше с фенерче в очите ѝ.

— Зелени са и са прекрасни! — обадих се аз зад гърба ѝ.

Жената се стресна, угаси фенерчето и може би се канеше да повика охраната, когато Рейчъл се намеси:

— Не му обръщайте внимание. Това е приятелят ми.

В последното изречение не долових особена гордост и тържество; казах си, че може би щеше да е по-добре да си бях останал при стария пияница в бара.

— Тук не се допускат близки и приятели — обяви жената с фенерчето. Погледнах табелката с името на престилката ѝ: „Д-р Джейми Сингър“.

— Извинете — казах аз. — Колко време ще ви отнеме прегледът?

Извинението ми като че ли свърши работа. Джейми дори се поусмихна, когато Рейчъл се надигна до седнало положение.

— Всъщност ние тъкмо приключвахме — каза тя и се обърна към пациентката. — На рентгеновите снимки не се виждат никакви увреждания, няма данни и за сътресение на мозъка. Раната на главата ви не е достатъчно дълбока, за да я шием; ще ѝ сложим само една-две скоби. Още ли имате главоболие?

Рейчъл вдигна рамене.

— Започна да ми минава.

Джейми извади от джоба си кочан рецепти и надраска нещо.

— Ще ви предпиша нещо за болката. След което вашият доблестен рицар може би ще ви откара вкъщи.

Джейми и Рейчъл ме погледнаха и се засмяха. Не разбрах какво им е толкова смешно, но вероятно нямаше значение. След това Джейми се изнесе. Двамата с Рейчъл останахме сами.

— Добре ли си? — попитах аз.

— Леко ме наболява, малко ми се вие свят, но, общо взето, съм добре. А ти какво правиш тук?

Вдигнах рамене.

— Дойдох да те взема.

Тя въздъхна и протегна ръце. Аз я притеглих към себе си.

— Какво стана на брега?

— Ще поговорим, но не сега.

Докато главата ѝ беше на рамото ми, по-скоро усетих, отколкото я видях, да кима.

— Съжалявам, Рейч.

Тя вдигна глава и ме погледна.

— За какво?

— За това. И за което говорихме тази сутрин. За всичко.

Тя поклати глава.

— Случилото се с мен тази сутрин можеше да се случи на всеки.

Не пострадах само аз, а много хора. При това някои в много по-тежка форма. А никой от тях дори не те познава.

Беше права, но това по никакъв начин не облекчаваше болката ми и страха, който ме хващаше за гърлото всеки път когато видех празнотата в очите на Катрин Лосън. Запитах се дали същата тази празнота няма отново да ме сполети. Обвих ръце около Рейчъл, сякаш се мъчех да обхвана всичко онова, което ни събираше, да го запазя от злото.

— Обичам те, Рейч.

Тя придърпа главата ми към себе си и ме целуна страстно.

— Силно се надявам, скъпи! А сега ме заведи у дома. От тия болници ме побиват тръпки.

Изпълнихме рецептата ѝ в болничната аптека и си хванахме такси. По пътя към дома тя притисна лице до шията ми и моментално заспа. Аз седях тихо, слушах как шофьорът говори по мобилния си телефон, наблюдавах реката от фарове в обратната посока и си мислех за жената до себе си, като се питах дали всичко това ще свърши добре.

Нелсън седеше в черния шевролет с работещ двигател и наблюдаваше входа на облицованата с камък жилищна сграда. Беше изхвърлил в езерото карабината, с която застреля Робълс. След това се бе смесил за малко с навалищата от смаяни, кървящи хора и пресни трупове по Лейк Шор Драйв, докато накрая се бе скрил в квартала.

Сега измъкна дългия нож от хавлиената кърпа в скута си и зачака съдийката. Спомените го върнаха назад към деня, когато Робълс за пръв път му бе казал за черното куфарче и електрическите крушки. Неговият мъртъв приятел ги бе задигнал, защото годината беше 1989-а и всичко беше толкова лесно. И без това се канеха да го изритат от армията, защо да не ги поизпоти малко? Робълс не знаеше какво има в крушките; знаеше само, че неговата задача е да ги охранява по четири часа на ден в течение на три месеца в лабораторията за биологични оръжия при Форт Детрик, Мериленд. Това беше достатъчно за Нелсън. Той взе куфарчето от приятеля си. После се поразрови малко, докато попадна на „Тероризъм 2000“.

Съставен през 1998 г., този класифициран доклад на Пентагона очертаваше потенциалните терористични заплахи за Съединените щати. Между тях изпъкваше нещо, наречено Сценарий „Метро“: терористична атака, при които да се използват електрически крушки, напълнени с антракс, в някоя от системите на обществения транспорт в големите американски градове.

Нелсън се опитваше да си представи атаката. В съзнанието си виждаше дългите, притъмнели перони на метрото в участъците, където то минаваше под земята — перони, натъпкани с човешка плът. Една електрическа крушка, паднала в полумрака, щеше да издаде едва забележим пукот, когато се разбиеше върху релсите. Облаче фин бял пращец щеше да се издигне грациозно нагоре от въздушното течение, осветено от прожектора на приближаващия влак. Някой щеше да се закашля, хрчката щеше да е примесена с капки кръв. След това нещата щяха да се случат много бързо: земята ври, от изходите на гарите клокочат човешки тълпи, отчаяно устремени нагоре към

светлината; хора падат като покосени под сводовете, изцъклените им очи гледат уплашено към дървените перони и ръждясалите носещи греди; опитват се да избягат, но краката не ги държат...

Пентагонът дотолкова се бе изплашил от подобен сценарий, че бе възложил на лабораторията при Форт Детрик да проведе серия от експерименти за доказване на практическата приложимост на електрическите крушки като оръжие на терора. Тестовите бяха продължили пет години, от 1993-та до 1997-а. Според доклада „Тероризъм 2000“ някои от учените бяха използвали в експериментите си генетично модифициран антракс, напълно безвреден. Други обаче настоявали на истински антракс за по-голяма автентичност. Нелсън не знаеше от кой вид са крушките, задигнати от приятеля му — надяваше се да са от втория, но в крайна сметка му беше все едно. Те бяха заложени. Когато им дойдеше времето, щяха да паднат. И градските власти в Чикаго трябваше да се оправят с последствията.

Междувременно имаше още решения за вземане и поредица от малки, лични отмъщения за привеждане в изпълнение. Едно такси в зелено и бяло спря пред каменната сграда и от него слезе съдийката на Кели. Главата ѝ беше превързана; докато вървеше към входа, гледаше в краката си. Нелсън изчака таксито да потегли. После пъкна ножа под якето си и излезе от шевролета.

Казах на таксито да кара на север. Рейчъл ме бе поканила да остана при нея, но знаех, че след като влезе в дома си, ще се почувства смазана от преживения ужас. Затова ѝ заръчах да се наспи и да ми се обади утре. И аз май имах нужда от сън. Освен това кучето ми сигурно беше гладно. Или пък аз. Във всеки случай едно малко питие преди лягане щеше да постави нещата на местата им.

Наближаваше девет, когато се шмугнах в една ирландска кръчма, проврях се през неголяма групичка посетители, застанали до входа, и се отправих към бара. Няколко маси бяха заети от редовни клиенти, а четири-пет души се изтягаха по канапетата около камината, подредени така, че да създават усещане за домашна обстановка. Аз предпочетох бара, защото, когато съм решил да пия, държа да седя на висок и неудобен стол с права облегалка, заобиколен от себеподобни в същата поза. Ако исках да се изтягам на канапе, щях да си ида право къщи.

Към мен с танцова стъпка се приближи барман, когото не бях виждал преди, и плъзна под носа ми подложка за бирена чаша.

— Какво ще обичаш, приятел?

Беше ирландец. Това си личеше от пръв поглед. Рижата му коса беше намазана с гел и стърчеше нагоре на остри кичури с белезникави връхчета. На едната си ръка имаше татуирана мълния и леко се полюляваше, докато се опитваше да стои изправен.

— „Букърс“, чисто.

— Едно „Букърс“, чисто, веднага го получаваш! — Той се пресегна, грабна празна чаша от рафта зад гърба си и отново се извърна към бара. — Е, как е хавата? Какво те води насам? Компания ли си търсиш?

Големите му сини и леко кръвясали очи се извъртяха наляво по посока на двете жени, заели позиции върху високи столчета в края на бара.

— Познавам ги. Майчице! — Той изцвили възторжено като Ал Пачино в „Усещане за жена“, капна малко бърбън в чашата и я побутна към мен. — Ако ще се возиш, по-добре си купи билет, мой човек.

Отпих от бърбъна, докато наблюдавах физиономията си в огледалото. Очевидно ирландецът не очакваше отговор, защото продължи да дърдори:

— Аз съм Дез. Почитаемият Дезмънд Уолш.

Представих му се.

— Цял следобед всички само за оная гадост приказват — каза Дез, като вдигна крак и го постави върху рафта с по-евтините бутилки пред коленете си.

— На Лейк Шор Драйв ли?

Той кимна.

— По едно време дойдоха двама пожарникари. Разправят, че там било мазало.

Отпих от питието си и не казах нищо.

— Чух, че били гръмнали оня педал — каза Дез.

— Наистина ли?

— Ченгетата му пръснали главата. Леко е минал, ако питаш мен.

— Откъде знаеш, че те са го гръмнали?

Дез посочи с глава редицата телевизионни екрани, по които в момента течеше мач на „Чикаго Булс“.

— Кметът щял да се яви по телевизията тази вечер. Да разправи всичко, както е било.

— Бог да пази кмета Уилсън, а?

— Абе, Бог да пази ченгетата. Оня тип никога нямаше да види килия, не и в нашия град.

В този момент го повика една келнерка и Дез се заклатушка към другия край на бара. Ирландецът беше прав. Чикаго искаше кръв, и то веднага. Кметът Уилсън го бе разбрал. Лосън го бе разбрала. Медиите също. И всички заедно бяха дали на народа онова, което той настояваше да получи: малко цирк по местните новини и една глава, побита на кол. Ако аз не желяех да участвам, това си беше мое право. Ала шоуто трябваше да продължи.

Отпих от бърбъна и за пореден път насочих цялото си внимание към огледалото зад бара. От едната страна имаше скица с въглен на Брендън Бийън и илюстрация към негова стихосбирка, на която неизвестен ирландски патриот висеше на бесилка, издигната от англичаните. От другата страна имаше плакат на „Блус Брадърс“ и

нещо, което ми заприлича на едновременно железопътно разписание в евтина кафява рамка.

— Дез!

Вместо да налее поръчаното питие, барманът открито флиртуваше с келнерката. На връщане той грабна бутилката „Букърс“ и доля чашата ми. Това беше третото питие, което го видях да налива гратис през последните десетина минути, и не за пръв път се запитах как ли ирландската кръчма все още не е спуснала кепенците.

— Ей онова там в кафявата рамка — посочих с пръст към железопътното разписание, — може ли да го разгледам?

Дез го свали от стената.

— Железопътна компания „Уобаш“, 1923-та — каза той. Да пукна, ако знам какво е това.

Той се изхили като смахнат и отново се отправи към келнерката, цъкайки с език на глупостите, които тия задръстени янки окачват по стените си. Разгледах отблизо старото разписание. Вниманието ми привлече логото *Железопътна компания „Уобаш“* със старинни букви на жълт фон и отдолу черен влак, който бълваше дим. Сцената не беше идентична с изрязаната от картон фигурка, която някой бе оставил на прага ми, но не беше и толкова различна. Извадих телефона от джоба си и набрах един номер.

— Как сте, мистър Кели?

— Добре съм, Хюбърт. Нещо ново?

— По новините казаха, че тази сутрин някой е стрелял на Лейк Шор Драйв. След което полицията го гръмнала.

— И ти смяташ, че случаят е приключен?

— А не е ли?

— Продължавай да търсиш, Хюбърт. Лошите са поне двама и от тях само единият е мъртъв.

— Сигурен ли сте?

— Да. Как върви иначе?

— Бавно. Обработвам някои данни във връзка със сегашното разследване. Всичко се проверява за връзка с персоналната ви биография.

— А папките на Джим Дохърти?

— Преди няколко часа приключих с тях. Тук-там изскочи по нещо.

— Какво по-точно?

— Нищо особено.

— Казвай какво си изровил, Хюбърт!

— Най-вече обща информация. Някои неща сякаш по странен начин са свързани с вашия случай. Например знаехте ли, че навремето е имало още две железопътни катастрофи, почти идентични с вашата? Едната в Демойн през 1978-ма. Другата близо до Сейнт Луис, само три месеца преди чикагската?

— С пътнически влакове ли?

— Не, и в двата случая са били товарни. Няма пострадали, но обстоятелствата са много подобни. Влакът се връзва в друг и след първоначалния сблъсък се ускорява.

— Доста произволна асоциация.

— Това не е всичко. И двата случая са били разследвани от Националната агенция за железопътна безопасност. Установило се е, че блокиращото устройство на локомотива, произведено от някаква стара фирма на име „Транско“, било излязло от строя, при което влакът внезапно ускорил от само себе си в аварийната ситуация. И при двата случая дребен инцидент е довел до сериозна катастрофа.

— Така и не виждам връзката с чикагския случай.

— Изчакайте малко — каза Хюбърт. — Прегледах чертежите на влака, в който сте пътували. Намерих ги в една от папките, които ви е дал Дохърти. Абсолютно същото блокиращо устройство е било поставено на него.

— Произведено от „Транско“?

— Абсолютно същото, едно към едно.

— И никой не е направил връзката с чикагския случай?

— Така изглежда.

Отпих глътка бърбън и си спомних за смачкания като хармоника вагон онази нощ и за странните тласъци, които се предаваха от пода по маратонките на едно деветгодишно дете.

— А „Транско“ я няма вече, така ли?

— Фирмата отдавна не съществува.

— Чия собственост е била навремето?

— Историята е доста мътна.

— Не се съмнявам. Продължавай да търсиш и не забравяй какво ти казах. Мисли нестандартно. — Завъртях с ръка рамкираното

железопътно разписание върху плота на бара. — Между другото изникна още нещо, което искам да провериш. Спомняш ли си жълто-черното лого, което ти бях дал?

— Пуснах търсачка в няколко бази данни, но досега не съм открил съвпадение.

— Добре, момче. Сега искам да провериш една стара железопътна компания на име „Уобаш“.

— „Уобаш“ ли?

— Да, като улицата. Според рекламните им материали през 20-те години притежавали най-дългата електрифицирана железопътна линия в света, която свързвала Питсбърг и Толидо с река Мисисипи, минавайки през Чикаго.

— И какво да търся?

— Тяхното лого много прилича на онова, което ти бях дал. Какво пък, и оттам може да излезе нещо.

След кратко мълчание Хюбърт каза в слушалката:

— Ретро надпис на английски и черен влак на жълт фон, това ли е?

— Свалил си го от нета?

— Да, на екрана пред очите ми е. Прав сте. Много прилича.

— Поразрови се малко около тази компания „Уобаш“. Провери какво са вършили, с кого са работили. Може и „Транско“ да се появи отнякъде.

— Дадено, мистър Кели. — След кратка пауза: — Може ли да ви задам един въпрос?

— Казвай!

— Всичко това има ли някаква връзка с убийствата през последните дни?

Усмихнах се и пресуших бърбъна в чашата си.

— Още не знам със сигурност, Хюбърт. Но запомни, че винаги може да изскочи още нещо.

— Значи, да продължавам да ровя?

— Да. Продължавай.

Изключих телефона и хвърлих няколко банкноти върху бара. В този момент Шести канал прекъсна предаването си и на екрана се появи надпис: **„Пресконференция на кмета на живо от сградата на общината“**. Оркестърът свири туш. Влизат клоуните. Вдигнах якето

си от облегалката на стола и излязох. Имах по-смислени неща за вършене. Например да си нахраня кучето и да се наспя като човек.

Чайникът закъкри, отначало кротко, после все по-силно, докато накрая нададе гневен писък. Рейчъл Суенсън влезе в кухнята, спря котлона на газовата печка и плъзна ръце по плота към кутийките с чай. Не искаше да взема хапчетата, които ѝ бяха предписали, освен в случай на крайна нужда. Чаша билков чай и едно ранно лягане биха ѝ свършили същата работа. Тя се пресегна към чашите в шкафа и си спомни за Майкъл Кели — небръснат, със скръстени на гърдите ръце и пистолет на хълбока, облегат наперено на вратата на манипулационната, сякаш болницата беше негова. Майкъл беше може би леко недодялан, но излъчваше топлина, беше истински. Тя обичаше усещането за сигурност в прегръдките му, като същевременно ненавиждаше заплахата, която пораждаше у нея такава нужда от защита. Рейчъл въздъхна, грабна една чаша и се върна при печката. Прохладен ветрец погъделичка тила ѝ. Изведнъж си представи отворен прозорец някъде в къщата; ужасно предчувствие пропълзя по гръбнака ѝ. Тя се извърна и го видя насреща си, в собствения ѝ дом, усети ръката му върху устата си и иглата, която се заби под кожата ѝ.

Някъде далеч чашата ѝ се претърколи върху плота и се разби на пода. Очите ѝ погледнаха нагоре и го видяха, надвесен над нея. Видяха и острието на ножа. Рейчъл се опита да каже нещо, но думите излизаха завалени. После ѝ се яви лицето на Майкъл и ѝ стана ужасно тъжно, защото ѝ се стори, че е умрял. Накрая и той се отдалечи някъде в пространството, докато тя остана сама, скрита в ослепителната бяла светлина.

КОМПЛЕКСЪТ „КАБРИНИ-ГРИЙН“

Рейчъл Суенсън се събуди в тъмното, седнала на студения под. Едната ѝ китка беше прикована с белезници към нещо, което можеше да бъде само водопроводна тръба. Вдигна ръка пред лицето си, но не я видя. После се заслуша. Отнякъде идваше шум от улично движение, може би бяха автомобилни клаксони, но звучаха далечни, приглушени. По-близо до себе си чу звук на капеща вода. И накрая — едва доловимо стържене на подметки по пода. Стъпки. Една, после втора.

Тя опипа около себе си за нещо, което да ползва като оръжие, но не намери нищо. Сви свободната си ръка в юмрук и зачака. Стърженето престана. Вдигна глава. Чу дишане — забързано и близко. Нещо щракна и сноп светлина обля лицето ѝ. Нечия ръка я стисна за устата, друга я прикова с гръб към стената. Тя отвори очи и видя пред себе си чернокожо юношеско лице, което ѝ се хилеше. Зад него от мрака изплува второ. Не кой знае колко по-възрастно от първото. И също ухилено.

— Викай си колкото щещ, госпожа. — Гласът на първия младеж беше тих, но в него имаше закачлива нотка. — Никой няма да те чуе.

— Я скив, тя била вързана за тръбата! — Вторият дръпна грубо китката на Рейчъл и тя примижа от болка, но не извика.

Единият от чернокожите запляска с ръце, а другият заподскача в див танц около нея. Тя сякаш видя с очите си трескавата размяна на мисли между двамата, клокочещия възторг в душите им. Две деца, разтреперани от вълнение пред прага на възмъжаването.

Вторият се приближи до нея и приклезна.

— Недей! — извика Рейчъл.

Той разкъса блузата ѝ до кръста и я цапардоса с юмрук в челюстта. Главата ѝ се удари в стената и тя се свлече на пода.

Първият я притисна под себе си и задърпа останалото от дрехите ѝ. Но изведнъж изчезна от ползрението ѝ, изтласкан встрани от приятеля си. По-силният имаше право на първи опит. Панталонът му беше вече наполовина разкопчан. Той свали ципа до долу и се

приблужи. Рейчъл лежеше по гръб, едното ѝ око беше замъглено, от устата ѝ течеше кръв.

— Ще те оправим, хич не се съмнявай. — Младокът посочи с палец зад гърба си. — И двамата ще те прекараме. Затова по-добре си трай.

— Не! — Самата тя не разбра откъде ѝ дойде тази дума и защо. Но знаеше, че не се шегува.

Хлапакът наклони глава на една страна и сбърчи нос.

— Ха, така ли предпочиташ?

Тя поклати глава. Не разбираше какво иска да ѝ каже. Хлапакът изчезна за миг. После се върна с тухла в ръка.

— Искаш ли да го усетиш или не?

Този път тя отвори уста, за да извика. Момчето вдигна тухлата и всичко потъна в сива мъгла.

— Може пък да си го застрелял, без сам да разбереш?

— Майната ти, Родригес!

Полицаят се ухили и вдигна крака върху масата. Беше 6:30 ч. сутринта, двамата бяхме в съвещателната зала на Трето полицейско управление, което се намира в северната част на Чикаго. Телевизорът в ъгъла предаваше резюме от снощната пресконференция на кмета Уилсън. Разсеяно потърсих с поглед Катрин Лосън, но не можах да я открия сред клакьорите, скупчени около негова светлост.

— Какво искаш от мен? — попита Родригес и сплете пръсти зад тила си. — Аз сам не знам кой го е убил.

— Въпросът е: искаш ли да знаеш?

— Федералните са я свършили, Кели. Освен това имам цял куп нови убийства на главата си и шансовете ми да ги разкрия намаляват с всяка минута. — Родригес посочи с жест телевизора. — Ако кметът твърди, че един от нас го е премахнал, кой съм аз, та да споря с него?

— Какво друго успя да научиш?

— Случаят е приключен, Кели. Злодеят е застрелян в главата.

— Какво още знаеш?

Родригес въздъхна и свали краката си от масата. После отвори една папка, която бе донесъл със себе си, и надяна очила на носа си.

— Ти пък откога носиш очила?

— Абе, я плувай! — Той тикна някакъв рапорт под носа ми. — Онзи тип се е казвал Робърт Робълс. Роден в Чикаго. По-точно в тоалетната на старата автогара. Майка му го оставила там да го намерят чистачките.

— Не е най-добрият начин да се появиш на този свят.

— Именно. От Службата за изоставени деца го подмятали с години насам-натам. Има няколко ареста като малолетен, но нищо сериозно. После навършва осемнайсет и решава да види свят. Служи две години в Сомалия с осемдесет и втори полк.

Прелистих досието, като се загледах в снимката на Робълс с парадна униформа и накривена на една страна барета. Устните му бяха

полуразтворени, погледът с усилие се опитваше да представи убиеца за войник.

— Поне да стреля умееше — казах аз и обърнах снимката с лицето надолу.

— Да! След като се върнал в Щатите, служил още две години в армията. По всичко личало, че ще остане на свръхсрочна служба. И изведнъж онези взели, че го уволнили на общо основание. Така и не се разбрало защо.

— А след като напуснал?

— Нямам представа. Доколкото знаем, няма семейство. В трудовото му досие пише, че шест месеца е работил на строеж в Сиатъл. След което просто изчезва.

— Докато внезапно се появява в Чикаго и почва да стреля по хора?

— Нещо такова.

— Не познавам такъв човек, Родригес.

— И аз така си помислих.

— Защо тогава се интересува той от мен?

Полицаят вдигна рамене.

— Какво друго знаеш? — попитах.

— Открихме карабината. „Ремингтън 700“, същата като онази, с която е стреляно по влака. Захвърлил я е заедно с един фотоапарат и разни други вещи в сак недалеч от мястото на престъплението. — Родригес тикна още един лист под носа ми. — От военен склад край Хамънд преди две седмици са били задигнати петдесет броя карабини „Ремингтън 700“. Тези са първите две, които излизат на бял свят.

— Искаш да кажеш, че крадецът има още четирийсет и осем? — подхвърлих аз.

— Ти си неизлечим оптимист, Кели. Снощи федералните изпратиха там екип да разследва. Местните ченгета били получили сигнал за заподозрян, но сигналът не бил особено надежден, та решили да си траят. Лосън ги посъветвала да се поразмърдат.

Родригес се пресегна, извади една снимка от папката си и я обърна към мен. На снимката се виждаше мъж на средна възраст, приличащ на руснак, със сплеснат нос, изпъкнало над очите чело и черен език, увиснал под брадичката.

— Открили са го, повесен на метално въже от кука в килера. Трупът бил доста вмирисан.

— Робълс не е обичал да оставя следи, а?

— Явно не.

— Друго? — попитах аз.

Родригес плъзна още една тънка папка по бюрото.

— Някакъв работник по поддръжката я намерил вчера сутринта, захвърлена край аварийния коловоз в метрото.

Отворих папката и полека вдигнах най-горната снимка, направена на мястото на инцидента. Жената, която бях видял, увита в найлони, се казваше Мария Джаксън. Беше чернокожа, може би малко над трийсет, и гърлото ѝ беше прерязано до костта. Оставих снимката и хвърлих един поглед на полицейския рапорт.

— Положително има връзка — каза Родригес. — Според съдебния лекар смъртта е настъпила преди шест до осем часа.

Погледнах още веднъж снимката. Очите бяха изцъклени, раната под брадичката зееше като налудничава усмивка.

— Значи Робълс или неговият съучастник е прерязал гърлото ѝ някъде другаде и я е захвърлил в тунела?

— Според федералните няма съучастник.

Погледнах го над ръба на папката.

— Коя е тя?

Робълс бутна към мен снимка от полицейското досие на жертвата. Гърлото ѝ си беше цяло, тялото — топло, кръвта течеше свободно по вените.

— Проститутка. От нравствената полиция казват, че обикновено заставала на един ъгъл близо до „Кабрини-Грийн“. Или до това, което е останало от комплекса.

Родригес бутна още някаква хартия под носа ми. Беше карта на улиците около „Полк“ и „Десплейнс“ в Саут Сайд.

— Според нас убиецът е влязъл в метрото през една аварийна врата ето тук. — Той почука с пръст вратата, от която вече имах ключ.

— Намира се на километър и половина от мястото, където е открит трупът, но няма откъде другаде да е минал. Това е най-близкият вход за достъп.

— Някой в квартала видял ли е нещо?

— Наоколо са само фабрики. Ако е захвърлил трупа през нощта, наоколо е било пусто като в гробища. Нашите хора са открили следи от кръв около вратата. Според предварителните тестове съвпада с кръвта на жертвата.

Родригес затвори със замах папките, постави часовника на ръката си и допи кафето си.

— Разбира се, нищо от казаното дотук няма особено значение. Ние елиминирахме убиеца на Мария Джаксън. Или, ако трябва да бъде по-точен, ти го елиминира. — Той се усмихна, вдигна ръка с изпънат напред показалец и ме гръмна.

— Какво ще правиш сега? — попитах аз.

— Смятам да се отърва от теб. Защо питаш?

— Казах на Хюбърт Ръсел, че днес към обед ще се видя с него. Той работи върху материалите, които му подадох.

— Тъкмо ми попадна един рапорт за него. — Родригес зарови ръце в хартиите пред себе си.

— Рапорт ли? За Хюбърт?

Родригес намери каквото търсеше и бутна съответната папка под носа ми.

— Миналата седмица младежът си тръгвал от парти в Бойзтаун. Някаква кола го проследила по улицата. Двама мъже слезли от нея и го натикали в пресечката.

— Доста ячки, а? — Отворих папката и се зачетох.

— Според свидетелите колата била зелено камаро. Мъжете слезли от нея с нещо, което приличало на бейзболна бухалка. Собственик на колата е един непрокопсаник на име Лари Дженингс. Два пъти осъждан за подобни нападения.

— Твоите хора имат ли номера?

— Виж в първоначалния рапорт.

Прелистих папката до началото и видях номера на колата заедно с телефона на въпросния Дженингс и адреса му.

— Че защо тогава не са го прибрали? — попитах.

— Хюбърт е отказал да даде показания. Твърдял, че не познава нападателите си. Бил се спънал и паднал на път за вкъщи. Според колегите, които са работили по случая, това изобщо не било необичайно. Младежът просто не е искал да си усложнява живота.

— Или пък да види името си във вестниците.

Родригес вдигна рамене.

— Може би и това.

Въздъгнах и затворих папката.

— Позволяваш ли да задържа това?

Полицаят махна с ръка в знак на съгласие.

— И по какво работи хлапакът сега? А, сетих се: по онази твоя катастрофа от седемдесетте.

— От осемдесетте.

— Все тая.

— Искаш ли да дойдеш с мен малко по-късно? Да видим какво е открил?

— Имаме ли време за закуска?

— Казах му, че ще намина около десет.

Точно в този момент телефонът на Родригес извънтя. Той го вдигна и изръмжа. Излязох за кафе. Когато се върнах, полицаят подръпваше нервно вратовръзката си.

— Отпред имаме посетител. Рита Алварес.

— Коя е пък тази?

Родригес повдигна вежда.

— Кели, ти вестници не четеш ли?

— Чета, разбира се.

Родригес приглади реверите на сакото си.

— Журналистка е в „Дейли Хералд“. Между другото доста е умна.

— Допускам, че е и приятна на вид.

— Правилно допускаш.

— Много рано идва за репортер. Какво иска?

— Не знам. Да пита нещо по случая.

— Май и тя не вярва, че той е приключен. Имаш ли нещо против да поостана?

Родригес вдигна рамене и ме поведе по един къс коридор, след който започваше лабиринт от бюра с ниски прегради между тях. Докато вървахме, набрах номера на Рейчъл.

— Ах, мамка му!

— Какво има?

— Тази сутрин на два пъти се опитвам да се свържа с Рейчъл.

— И не отговаря?

— Не.

— Часът е едва седем. Може пък да спи. След вчерашния ден не бих се учудил.

— Да, но обикновено вдига телефона.

Полицаят спря и се обърна.

— Притесняваш ли се?

— Яд ме е, че не останах при нея снощи.

— А защо не остана?

— Защото съм глупак!

Родригес поклати глава.

— Ако не внимаваш, ще я загубиш. Жена като нея... Хайде, оттук.

Рейчъл лежеше на дъното на дълбок кладенец и усещаше по кожата си хладен полъх на вятър. В този момент имаше едно-единствено желание: да заспи, да си почива, да се отпусне в мамещия мрак, който я обгръщаше и притискаше отвсякъде. Но постепенно мракът започна да примигва и избледнява. Тихото бръмчене над главата ѝ се превърна в различни звуци, в гласове, и Рейчъл отвори очи. Първото нещо, което видя, бе тухлата, с която я бяха ударили — лежеше на пода на две педи от главата ѝ. Зад нея — празното лице на младежа, който бе нанесъл удара. Беше полегнал на една страна с широко отворени очи и прерязано гърло. Очите му потрепнаха, от ъгъла на устата му потече кървава слюнка, въздухът от дробовете му излезе с гъргорене. После умря. Рейчъл се дръпна назад от разширяващата се локва кръв, която не се знаеше на кого е. Вляво беше фенерчето на момчето, което хвърляше размазано светло петно на стената над нея. Някъде отдясно се чу шум от боричкане. Миг след това още един труп се строполи на пода. Беше на другото момче; появи се внезапно от тъмнината и я озари с мъртвешката си усмивка, преди нечия ръка да го сграбчи за рамото и да го запокити отново към сенките. Мъжът, който я бе довел на това място, вдигна фенерчето от пода и го насочи към лицето ѝ.

— Гадни копелета! Сигурно са разбили бравата на вратата.

Мъжът прекара ръка по хълбоците ѝ, сякаш беше изоставено куче, за да провери дали има някъде счупено.

— Ама як бой са ти дръпнали! — Той се изплю на пода и откопча белезниците, с които я бе приковал за тръбата.

Рейчъл се загърна, доколкото можа, с разкъсаните си дрехи, после се огледа за други поражения. Ударът с тухлата не се бе оказал толкова силен и само я бе зашеметил. Едната ѝ буза беше натъртена, не виждаше добре с лявото си око и долната ѝ челюст скърцаше по особен начин. Тя се опита да сгъне лявата си ръка и констатира, че поне два от пръстите ѝ са счупени. После погледна към двамата младежи, които за малко не я бяха изнасилили, единият все още със

смъкнат до коленете панталон. Бяха просто деца. Но ако беше имала нож или друго оръжие, тя самата щеше да ги убие.

— Добре ли си?

Гласът му беше груб, но звучеше като музика в ушите ѝ. Рейчъл кимна и се опита да стане на крака. Стаята около нея се люлееше и накланяше ту насам, ту натам. Тя рухна на пода и повърна върху стената.

— По-полека — каза мъжът, без да поглежда към нея; в ръцете си държеше дълга черна пушка, която оглеждаше внимателно от всички страни.

Тя обърса с треперещи ръце кръвта от лицето си и изведнъж си даде сметка, че плаче. После се дръпна към радиатора и застана неподвижно, превита на две. Мъжът ѝ говореше нещо, но гласът му сякаш идваше много отдалеч.

— Разбираш ли какво ти приказвам? — Той се бе приближил. Рейчъл поклати глава. — Нищо, няма значение.

Мъжът приклекна до нея и отново я прикова с белезниците за тръбата. После излезе от стаята и като се върна, държеше в ръцете си видеокамера с триножник.

— Имаме план за изпълнение, Рейчъл, така че не си играй игрички с мен.

Мъжът знаеше името ѝ и я бе допуснал да види лицето му, което означаваше, че смята да я убие или очаква самият той да загине, или и двете. Рейчъл още се опитваше да смели тази информация, когато той вдигна завесата от прозореца вдясно от нея. Лъч светлина проникна в стаята и за пръв път тя видя къде се намира. Вратата на помещението се падаше точно зад камерата. Вляво имаше стена с голяма дупка, пробита в зидарията; дупката водеше към друго помещение и през нея се виждаше нова стена, без дупка. Тя и преди беше виждала такива дупки. Полицаяте им викаха „пчелни пити“ — тунели, които уличните банди бяха издълбали, за да свързват по няколко апартамента в многоетажните общински жилищни сгради. В Чикаго не бяха останали много такива, като повечето бяха изоставени. Ако наистина се намираще в такава сграда, двамата хлапаци бяха прави: и да викаше, никой нямаше да я чуе.

— Сега ще направим видеозапис — каза мъжът и премести камерата между нея и прозореца. После тикна лист хартия в ръката ѝ.

— Искам да кажеш това. Ако се бързаш с мен, ще свършиш като тия приятели на пода. Ако направиш точно каквото ти кажа, може и да си тръгнеш жива от тук. Разбира се, това до голяма степен зависи и от гаджето ти.

За пръв път тя забеляза в яносините му очи да проблясва нещо като искрица; после изчезна. Мъжът се обърна с гръб към нея и започна да настройва камерата. Тя погледна часовника на ръката си, който сякаш беше чужд. За голямо нейно учудване той работеше и цифрите на дисплея показваха седем сутринта. Сякаш по даден знак някъде наблизо се обади църковна камбана и започна да отброява седемте удара. Самотна сирена заприпява жално, докато заглъхна из лабиринта от улици някъде долу. Над рамото на мъжа Рейчъл зърна силуетите на сгради, очертани на небосклона в бледи сутрешни нюанси. И тогава разбра точно къде се намираше. Нямаше съмнение — това бе мястото!

— Мисля, че отново ще повърна — каза тя, като опипваше с ръка челюстта си и с учудване разбра, че все още може да говори.

Мъжът отново ѝ обърна гръб.

— По-добре недей! — каза той.

Сирената отново се обади, по-ясно и по-близо отпреди. Гласът ѝ беше метален и неумолим.

— Ако искаш да свършим с това, побързай — каза тя и наведе глава.

— Хайде, готово! — Мъжът застана зад камерата. — Запомни: чети само написаното на листа. Нищо друго.

Червената лампичка над обектива светна с последния удар на черковната камбана. Сирената също се отдалечаваше, търсейки произшествия някъде другаде. Рейчъл постави длани от двете страни на отеклото си лице и леко потърка здравото си око. После погледна към камерата. Мъжът чакаше. Рейчъл постоя неподвижно пет секунди, после сведе поглед надолу и зачете от листа в ръката си.

Когато влязохме, Рита Алварес стана, ръкува се и с двама ни, широко усмихната, но лицето ѝ беше обърнато към Родригес, който изпревари въпроса ѝ и каза:

— Това е Майкъл Кели, частен детектив, прикрепен към работната група. Ако не възразявате, ще присъства на срещата ни.

Алварес кимна. Името ѝ ми беше непознато, но бях виждал лицето ѝ някъде — сред тълпите от репортери на мястото на стрелбата по линията на Централния пръстен. Още тогава си бях помислил, че изглежда доста отракана и интелигентна. Сега имах възможност да проверя точността на наблюденията си.

— Знам кой е мистър Кели — каза Алварес. — И, разбира се, не само не възразявам, а държа той да присъства.

Тримата седнахме. Намирахме се в неголямо помещение, което се използваше от полицията за разпит на заподозрени и потенциални свидетели. Вътре имаше маса с четири стола, в единия ъгъл компютър и това беше, кажи-речи, всичко. Алварес държеше в ръка кафеникава папчица. Когато заговори, ръцете ѝ със сплетени пръсти бяха поставени върху папката.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ме приемете толкова рано сутринта, при това без предизвестие.

Родригес не отговори. Като печен полицай, опитващ се да изкопчи информация, той бе решил да остави Алварес да говори през повечето време.

— Както ви казах по телефона, има някои неща, които бих желала да обсъдя с вас в контекста на неотдавнашните атаки на снайпериста. — Репортерката сведе очи към папката пред себе си и почеса със зъби долната си устна. — В хода на работата си се натъкнах на определена информация, която може да има отношение по случая. Ще ми се да я споделя с вас, преди да дам материала за печат. Държа да чуя вашето мнение. Но първо искам да получа известни уверения.

Алварес млъкна и зачака. Родригес мълчеше и изчакваше. Аз мълчах и изчаквах. Накрая пръв заговори Родригес:

— Не е наша работа да даваме уверения комуто и да било, мис Алварес.

— Може да ми казвате Рита.

— Добре, Рита. Бих могъл да се обадя на някого от окръжната прокуратура, ако държите. Но при положение че разполагате с актуална информация по случая, бих ви предложил...

— Спестете си го, инспектор Родригес.

Тайничко се усмигнах на себе си. Тази Рита ми харесваше.

— Ако не желаете да говорите, неофициално и извън протокола, ще си тръгна и ще ползвам това, с което разполагам. След което вие може да се обадите на окръжния прокурор, да ми връчите призовка и да правите каквото сметнете за необходимо. Но информацията вече ще е станала публична...

Аз се размърдах на стола си. Сякаш по даден знак Алварес се обърна към мен.

— А на нас това може и да не ни хареса, така ли? — казах аз.

Алварес остави въпроса без отговор, после насочи вниманието си обратно към полицая.

— Какви уверения имате предвид? — попита Родригес.

— Искам ексклузивни права да отразявам инцидента. Ексклузивно интервю с член на работната група. Искам достъп до основните играчи. Искам да бъда информирана преди конкуренцията за всякакви нови моменти в разследването, както и още едно ексклузивно интервю след приключване на случая.

— Случаят вече е приключен — каза Родригес.

— Може би, преди да кажете още нещо необмислено, е редно да видите с какво разполагам.

Последните й думи предизвикаха раздразнена гримаса на лицето му и той каза с неохота:

— Е, хубаво, да видим с какво разполагате.

Алварес измъкна лист хартия от папката си и го плъзна по масата с лицето надолу. Родригес изобщо не го докосна.

— Колко души са в течение на това, каквото и да е то?

— Аз и отговорният редактор знаем съдържанието на писмото. Това тук е копие. Оригиналът и пликът, в който пристигна, се съхраняват на сигурно място. — Алварес вдигна рамене. — Получило се е вчера по някое време. Ние научихме за него снощи. Няма марка,

няма пощенско клеймо, не знаем дори как е доставено на адреса. След като разбрахме какво съдържа, го пипахме само с ръкавици. Въпреки това по него ще откриете, като минимум, мои отпечатащи и може би отпечатащи от хората, които сортират пощата в редакцията.

Родригес обърна страницата с лицето нагоре. На нея имаше само няколко реда, изписани с печатни букви:

Рита,

Аз извърших убийството на Саутпорт и другото. Аз и никой друг. Използвах 40-кал. пистолет и Рем.-700. Ето ти още нещо, ако това не ти се струва убедително.

Майната му на кмета. Майната им на ФБР. Наред са кардиналските шапки. Кметството също. ХЯБО

— Прегледах бележките си и всичко от телеграфните агенции — каза Алварес. — Никъде, при нито един от атентатите, не се споменава калибърът на оръжията. Ако това тук е лъжа, просто ми кажете, че някой се бърка с мен, и ще забравя всичко.

Родригес вдигна поглед от писмото.

— Какво значи „ето ти още нещо“?

Алварес измъкна други два листа и ги побутна към нас.

— Бяха в плика заедно с писмото.

На единия лист имаше план на района около кръстовището на „Полк“ и „Десплейнс“. Вторият беше точно копие на картата, оставена на прага ми. Мястото, където бе открит трупът на Мария Джаксън, беше отбелязано с **X**, а отстрани с разкривени букви, със същия син флумастер, беше написано „**труп**“.

— Прилича ми на участък от линия на метрото — каза Родригес. — Сигурен съм, че от Чикагското управление на обществения транспорт могат да ви кажат точно къде да търсите.

Репортерката се взираше в лицата ни, като с усилие потискаше усмивката си.

— Освен ако и двамата вече знаете всичко онова, което ви казвам.

Родригес побутна страниците към мен.

— Ах, мамка му!

Алварес се ухили.

— Знаех си аз!

Родригес се наведе напред.

— Разбрахме се нещо, Рита. Не се бързай с мен!

— Нали аз дойдох при теб, Родригес?

— Да бе, да. Не се самонавивай толкова. Нервираш ме. И така, посоченият калибър на оръжията е верен.

— А картите?

Думите излизаха с неохота от устата му. Но накрая го изрече:

— През последните двайсет и четири часа открихме труп на обозначеното място.

— Което означава... — Алварес не довърши изречението си.

— ... че този тип има съучастник — отвърнах аз. — Който е жив и няма никакво намерение да ни остави на мира.

Родригес придърпа страниците обратно към себе си и се загледа в тях.

— Кардиналските шапки. Дали няма предвид епархията?

Вдигнах рамене.

— Вероятно.

— А това накрая какво ли е? — Родригес погледна въпросително репортерката. — ХЯБО?

— Вероятно съкратено име на някаква християнска организация.

Родригес кимна.

— Смятате, че тя е някоя от поредните му мишени?

— Може да значи и друго — казах аз и отидох до компютъра в ъгъла.

Докато Родригес и репортерката надничаха зад рамото ми, влязох в Гугъл и написах: *Акроним ХЯБО*. Появи се официален термин, създаден и използван от Пентагона: *Химически, ядрени и биологични оръжия*. Оръжия, не друго.

Алварес подсвирна тихо.

— И това пасва.

— Предлагам да се обадим на Лосън — каза Родригес и посегна към телефона, после върна слушалката на мястото ѝ. — А какво ще правим с нея? — посочи той с пръст Алварес, която изведнъж бе станала излишна.

Репортерката извади от чантата си найлонов плик, в който имаше някакви листове и пощенски плик.

— Аха, оригиналите! — каза Родригес.

Алварес кимна.

— Може да успеете да свалите отпечатъци. Евентуално и ДНК от слюнка при залепването на плика.

— Държиш да останеш в играта, а, Рита? Е, добре, с какво още разполагаш?

— Мисля, че тази част от разговора вече я минахме, инспектор Родригес.

Родригес обичаше да го притискат или поне нямаше нищо против.

— Знаеш ли какво? Ние ще изпълним нашата част от уговорката. Но засега е по-добре да те държим някъде наблизо. Само че не точно тук.

— Федералните няма да допуснат да присъствам, така ли?

— Ако се обърнем към тях тази сутрин — каза Родригес, — нямаш никакъв шанс. Ще трябва просто да ми се довериш.

— Ами ако не ти се доверя?

— Тогава ще ти сложа белезници и ще те заключа в някоя стая.

— Върви на майната си! — Алварес се отгласна със стола от бюрото и скочи на крака, като припряно засъбира книгата си.

— Седни си на стола, Рита!

Алварес помисли няколко мига и седна. Полицаят се надвеси напред.

— Аз не съм за два дни в този град. Нито пък ти. Освен това не обичам скрито-покрито. Иначе нямаше да си тук сега. Остани да работиш с мен, помагай ми с каквото можеш, и няма да съжаляваш.

Алварес погледна към мен, но ако се надяваше да прочете нещо по лицето ми, много се лъжеше.

— Искам стая с телефон.

Родригес поклати глава.

— Никакъв телефон, Рита. Нито интернет, нито електронна поща. Първо трябва да решим с кого и какво си имаме работа.

— Искам да получавам актуализирана информация на всеки час. И най-късно утре да мога да подам нещо в редакцията.

Полицаят кимна леко.

— И не се бързай с мен, Родригес!

— Няма, Рита. Обещавам.

След което репортерката напусна с апломб стаята за разпити и се отправи към доброволното си заточение. Вярно, тя отстъпи. Но не го направи без борба. А в Чикаго това значи много.

— Къде е репортерката? — Катрин Лосън плуваше в синя мъгла на компютърния екран. Двамата с Алварес ѝ бяхме предали накратко историята на Рита Алварес, като ѝ бяхме изпратили сканирано копие на писмото и двете карти.

— Скрили сме я на сигурно място — отвърна Родригес.

— А оригиналът на писмото?

— При нас е. — Родригес вдигна найлоновия плик срещу камерата. — Като че ли е доставено на ръка в редакцията, макар никой да не е видял приносителя.

— Чудесно! — каза Лосън. — От криминологичния отдел идват при вас да вземат оригиналите. Ще се наложи да разговаряме с епархията.

— Значи мислиш, че може да е истина? — каза Родригес.

Лосън потърка с длан челото си.

— Не знам какво да мисля, освен че, ако се окаже истина и се стигне до най-лошото, ще изглеждаме като кръгли идиоти.

Тя явно си мислеше за снощната пресконференция и за заслугите, които си бе приписала.

— Ще трябва да говоря с кмета — каза Лосън. — Може да го убедя да се обади на Църквата.

— Сега ли? — попита Родригес.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре. Междувременно искам да поговоря насаме с Кели.

Лосън изчака, докато вратата се затвори зад гърба на Родригес, и каза:

— Съжалявам, Майкъл.

— За какво?

— Ами че ти наговорих всичко онова снощи в бара. Че уж съм приключила случая, който толкова ми се искаше да оставя зад гърба си.

— Не мисли за това.

— Не мога да не мисля. Излиза, че през цялото време ти си разбирал какво става далеч по-добре от мен. Как го правиш?

— Късмет, предполагам.

— Още ли смяташ да се виждаш с Хюбърт днес?

— Трябва. Защо?

— Искам да се посъветваш с него за това писмо. Може пък да изскочи нещо.

— Сигурна ли си?

— Да. И ме дръж в течение на всичко, което е открил до момента. Включително за някогашната ти катастрофа.

— Значи вярваш, че има връзка?

— Вярвам, че ти си с две крачки пред всички останали, които се занимават с този случай. Ако предимството ти се нарича Хюбърт, бих желала и аз да се възползвам от него, вместо в един момент да се упреквам, че не съм го направила.

— Правилно — казах аз.

— Добре тогава. А сега какво мислиш за днес?

— Все още ли имаш връзки в епархията?

— Имам известно влияние, ако това питаш.

— Точно това питам. Говори с кардинала. Използвай всичкото си влияние, за да го накараш да иде във всяка отделна църква и да я затвори навреме, докато преценим доколко реална е заплахата. И...

— И какво!

— И да се надяваме, че каквото и да ни готвят, не е вече приведено в изпълнение.

Хюбърт Ръсел живееше в едностаен апартамент на Дивижън Стрийт, на запад от Деймън Авеню. Кварталът беше доста обновен, навсякъде никнеха нови ресторанти и барове, някои от които дори изпускаха приятна миризма. Засега обаче оживлението се ограничаваше главно до приземните етажи и тепърва трябваше да се изкачи по-нагоре, към маломерните апартаментчета в древните тухлени жилищни сгради, заемащи голяма част от карето.

— Хубаво жилище! — казах аз и настъпих с крак хлебарка с размерите на малък плъх. Тя подаде глава изпод подметката ми и ме изгледа презрително, сякаш искаше да каже: „Толкова ли можеш?“ Аз я затиснах с тока на обувката и се отпуснах с цялата си тежест отгоре ѝ, докато накрая чух мощно хрущене и усетих предсмъртен гърч. Едно на нула за добрите.

— Скапан коптор, мистър Кели. Но засега толкова мога да си позволя.

Седнах на ръба на един кухненски стол. Хюбърт зае мястото си зад бюрото. Над главите ни бавно се въртеше старовремски вентилатор с дървени перки. С двама души вътре стаята беше толкова претъпкана, че едва се дишаше.

— Прочете ли писмото, което ти пратих?

Хюбърт кимна.

— Може би имам нещичко за вас.

Приблжих се. Хюбърт беше свързал външен монитор към лаптопа си. Отстрани до монитора бе поставил флакон с хапчета. Обезболяващи, за раната на лицето му. Той започна да отваря някакви документи.

— След като се обадохте, започнах да свалям от мрежата данни за всички спешни случаи, приети тези дни в болниците на Чикаго. След това прекарах данните през една програма, която пресява цялата информация в търсене на закономерности. Всъщност програмата разполага с двайсет и седем отделни филтъра...

Прекъснах го.

— Хюбърт, може да е спешно!

— Добре де, добре. Питате ме какво съм открил, така ли? Хубаво. Значи, през последните дванайсет часа в спешните отделения на града са приети шестнайсет души, които се оплакват от възпаления на кожата, мехури и... — Хюбърт погледна монитора — сълзящи открити рани. Състоянието им варира от сериозно, но стабилно до критично.

— Е, и?

— Програмата прави връзка между симптомите и типологичните особености на разни видове потенциални заплахи. Всички тези пациенти, всички до един, се вписват в схемата на химическа атака в начален стадий. По-конкретно, става дума за препарат на основата на иприт.

— Иприт, значи?

— Някаква версия на иприта. След това разширих времевия обхват на търсенето до двайсет и четири часа. Открих още четири случая.

Облещих се срещу екрана.

— Колко надеждно е това, което ми казваш?

— Получих писмото ви преди по-малко от час, мистър Кели.

— Значи, всичко това са само догадки?

— Далеч не само.

— Разпечатай ми списъка на пациентите — казах аз.

Хюбърт натисна един клавиш на лаптопа и някъде наблизо забръмча принтер.

— Е, какво мислите? — попита той.

— Какво мисля ли? Мисля, че сме с двата крака в лайната.

Извадих телефона си и набрах номера на Родригес, но Хюбърт не беше свършил.

— Има още, мистър Кели.

Прекъснах връзката.

— Карай нататък.

— Свалях информация за двайсетте жертви. Започнах от болничните формуляри за приемане и продължих нататък, като се съсредоточих върху вероизповеданията им.

По екрана пробягаха редове текст — главно цифри, които нищо не ми говореха. Хюбърт се спря на един конкретен ред и го освети с

мишката.

— Осемнайсет от двайсетте жертви определят себе си като християни католици. Половината от тях са енорияши на катедралата „Име Господне“.

Усетих как по гръбнака ми премина ледена тръпка.

— А към коя църква се числят останалите?

Хюбърт махна неопределено с ръка.

— Към най-различни из целия град. И все пак положението е доста интересно.

— А онези, които не са енорияши на „Име Господне“, къде работят?

Хюбърт натисна няколко клавиша и екранът се смени.

— Осем от тях работят в Централния пръстен или близо до него. Ето, вижте!

На екрана се появи план на града, в средата на който се намираще катедралата „Име Господне“, а работните места на всички жертви бяха обозначени с малки знаменца. Най-голямото разстояние от катедралата беше шест преки.

— Могли са да идат до там пеша от работа — казах аз. — Което означава, че от двайсетте пострадали осемнайсет са свързани по някакъв начин с катедралата.

Хюбърт кимна.

— И на мен така ми изглежда.

Извадих телефона и набрах повторно номера на Родригес. Той отговори още на първото позвъняване.

— Да?

— Аз съм. Какво ново?

— Лосън и кметът разговаряха по телефона с кардинала. От епархията настояват да изчакаме, докато открием нещо съществено и доказуемо.

— Доколкото схващам, пет пари не дават за енорияшите си.

— Това се нарича ограничаване на вредите, Кели.

— Да бе, да. Виж, открих нещо, което би могло да задвижи нещата.

— И какво е то?

— Хюбърт ще ти прати един материал по мейла. Открил е закономерност при новоприетите спешни случаи в болниците през

последните ден-два. Накратко казано, в двайсет случая имаме отравяне с иприт. От тях осемнайсет са свързани по един или друг начин с катедралата „Име Господне“.

— Свързани? Как по-точно са свързани?

— По начин, който за мен превръща катедралата в огнище на зараза, инспекторе.

— „Име Господне“, а?

— Всичко пасва, Винс! Спомни си, че в писмото се казваше нещо за кардиналски шапки. В катедралата са изложени шапките на починалите кардинали на Чикаго. Висят от тавана.

— Ах, мамка му! Прати ми материала и веднага ще изпратя там един екип. Чакай! — Кратка пауза, след която отново чух гласа на Родригес: — Лосън иска всичко, което хлапакът е открил до момента, да бъде изпратено и до нейния компютър. Всичко, Кели!

В този момент Хюбърт ме побутна с пръст по рамото и извърна монитора така, че да виждам текста, който бе свалил на екрана. Кимнах му и продължих разговора си с полицая.

— Няма проблем. Искам само още едно нещо. — И аз му обясних точно какво.

— Защо не оставим на федералните да се занимават с това? — попита Родригес.

— Защото се боя, че федералните ще се направят на умрели лисици.

— Докато ти се готвиш да отидеш при тях и да ги наришаш по задниците?

— Готвя се да отида и да им обясня ситуацията на място. След което да получа нужната ми информация.

На Родригес това никак не му хареса, но накрая се съгласи да се обади където трябва.

— Само гледай да не дразниш кардинала излишно.

— Аз ли? Откъде накъде ще го дразня!

— Защо ли не ти вярвам? Е, ти тръгвай нататък, а пък аз ще ти звънна.

Затворих телефона. Текстът, който Хюбърт бе намерил, все още се мъдреше на екрана. Беше вестникарска статия, поместена на 3-та страница от вчерашния „Чикаго Трибюн“. Заглавието гласеше:

„Чикагската епархия плаща 12,3 милиона долара за потушаване на секс скандал“.

Докато я четях, Хюбърт ме наблюдаваше и като приключих, каза само:

— Мотив.

— Може би. — Пъхнах телефона в джоба си и вдигнах палтото си от облегалката на стола. — Трябва да тръгна. Изпрати каквото имаш до момента на компютъра на Лосън. Включително всичко за някогашната железопътна катастрофа. После чакай да ти се обадя и не мърдай никъде. — Тръгнах към вратата. — Тук добре ли ти е?

Хюбърт кимна.

— Екстра.

— Справяш се перфектно, Хюбърт. Надуши нещо, което може да се окаже атака с химическо оръжие срещу града и ни предостави много интересна следа.

— Значи сте доволен?

— Доволен е слабо казано. Е, карай в същия дух. Целта е близо. Ще ти се обадя пак до няколко часа.

С тези думи си тръгнах и оставих младежа сам в квартирата му, заровен в тонове информация. Опитваше се да хване акула с рибарска лодка.

Наричаха я Къщата с 19-те комина. Помислих си да ги преброя, но се отказах — не исках да осквернявам легендата с прозаични факти. Слязох от колата си и се отправих към сградата на Норт Стейт Паркуей, която служеше за резиденция на кардинала на Чикаго.

За два часа Родригес бе успял да ми издейства покана за аудиенция — в което нямаше нищо чудно предвид отчаяната нужда на Църквата да потули един потенциален скандал, клокочещ между белосаните й стени. Тъкмо посегнах да потропам на входната врата с тежкото бронзово чукче, когато телефонът ми иззвъня. Върнах се на тротоара. Беше отново Родригес.

— Влезе ли?

— На прага съм.

— Току-що проведохме няколко полеви теста в „Име Господне“.

— Брей, много бързо!

— Нашите хора влязоха вътре, преоблечени като чистачи. Първоначалните проби дават позитивен резултат за иприт. Оня мизерник го е сипал в светената вода.

Не че бях толкова изненадан, но по гърба ми полазиха тръпки.

— От епархията знаят ли? — попитах аз.

— Още не. Лосън нареди да запечатат купелите и смята да направи още няколко теста, така че ти си трай.

— Няма проблем.

— Наистина ли смяташ, че нашият човек като дете е бил жертва на насилие?

Погледнах нагоре към резиденцията на кардинала; можех да се закълна, че една от завесите помръдна, и за миг се пренесох при ирландците в Саут Сайд.

— Мисля, че това си струва да се обсъди.

— Във всеки случай няма да ни навреди.

— Ами медиите? — казах аз.

— Какво медиите? Те нищо не подозират нито за писмото, нито за „Име Господне“.

— А Алварес?

— Алварес ще бъде нашият рупор. Чрез нея ще пуснем историята, когато си пожелаем. А пък тя ще получи своето ексклузивно интервю.

— Значи, за всичко си се погрижил?

— Ти дръж кардинала, Кели. Остави Алварес на мен. Когато свършиш, ми се обади.

— Окей.

— И още нещо, Кели.

— Какво?

— Не ми се прави на интересен.

Затворих телефона и пак застанах на прага на кардинала. Този път тъкмо стиснах в ръка месинговото чукче, и вратата се отвори. Подаде се една монахиня, облечена изцяло в бяло, и ме изгледа с превъзходство. Зад нея се бяха скупчили още три монахини с ръце, пъхнати дълбоко в колосаните ръкави, и мрачни лица. Първата се дръпна встрани, без да каже дума, и аз влязох. Духовният пастир на двата милиона католици в Чикаго се зададе иззад ъгъла на коридора с широка усмивка и протегната за здрависване десница.

— Мистър Кели!

Макар и вече на седемдесет и три, кардинал Джани беше нещо като рок звезда. На седемдесетия му рожден ден списание „Нюзуик“ бе излязло със статия, в която атлетичният смугъл италианец бе наречен „Американският папа“. Можех само да гадая как това бе прозвучало в Рим, но и днес Джани си беше на мястото, усмихнат както винаги и доколкото можех да преценя, в добро здраве. Той ме покани да вляза в една стая, която вероятно беше частният му кабинет, и ми посочи тапицираното с червен плюш кресло.

— Моля, седнете.

Като всеки жител на Чикаго, и аз бях минавал безброй пъти с колата си покрай резиденцията на кардинала и се бях питал как ли изглежда отвътре тази елегантна сграда от червени тухли и варовиков камък. Оказа се такава, каквата си я представях. Стаи с полиран паркет и коридори с полиран мрамор. Обширни помещения, натъпкани с мебели, които никой не ползваше, и картини на светци, които никой не познаваше. Букести цветя — кървавочервени и млечнобели — изпълваха и най-отдалечения ъгъл и изсмукваха кислорода от стаите.

Накъдето и да се обърнех — лавици до тавана, пълни с книги. Вероятно повечето от тях бяха различни издания на Библията.

— Ще пиете ли кафе, мистър Кели?

— Благодаря, Ваше Високопреосвещенство. С удоволствие.

Джани вдигна показалец, без да извърща главата си. Някъде зад гърба му усетих движение. Някоя невидима монахиня бе тръгнала да изпълнява поръчката му.

— Ние тук вече обядвахме. Но ако сте гладен, сестрите биха се радвали...

— Не, благодаря — казах аз. Джани кимна и зачака, кръстосал крак върху крак; смуглото му лице беше гладко, спокойно и напълно безизразно.

— Предполагам, че се питате защо съм тук? — казах аз.

Джани разпери ръце с дланите нагоре.

— Прекарах почти цяла сутрин в разговори по телефона с кмета и с ФБР. Те ме помолиха да прекарам следобеда в разговор с вас и кой съм аз, че да им откажа!

Двамата си разменихме фалшиви усмивки. Във въздуха се усещаше напрежение. Той стана и пристъпи до един витринен прозорец, през който се виждаха поне два декара с голи дървета и ливада.

— Толкова по въпроса за конфиденциалността — каза кардиналът.

Проследих погледа му през прозореца. Един репортерски ван току-що бе паркирал пред резиденцията. От него слезе оператор с камера и започна да снима. Толкова и по въпроса за ексклузивните права на Рита Алварес.

— Познавам добре този град, Ваше Високопреосвещенство. Тук нищо не може да се запази дълго в тайна.

— Не сме молили никого да пази тайна, мистър Кели. Разчитахме просто на малко дискретност.

Навремето Джани бе играл ръгби и още му личеше — по мускулестия раменен пояс и малките, но дълбоки белези около очите, когато се намръщеше.

— И така, какво ще стане оттук нататък? — попита кардиналът.

— В момента правим пълен оглед на катедралата „Име Господне“. В зависимост от това, което ще открием вътре, ще

разработим план за проверка на всички останали ваши църкви.

— Давате ли си сметка колко енории включва тази епархия?

Поклатих глава.

— Двеста петдесет и девет. Всичките ли смятате да проверите?

— Не знам, отче. Но ще се опитаме колкото е възможно по-малко да разстройваме дейността ви.

Джани се изсмя едва ли не подигравателно.

— Ние не сме търговско предприятие, мистър Кели. Хората гледат на църквата си като убежище. Място, където се чувстват в безопасност.

— Аха.

Кардиналът повдигна вежда и се дръпна от прозореца.

— Не сте май почитател на Църквата. — Негово високопреосвещенство подуши от другия край на стаята неосъществения католик в мен.

— С цялото ми уважение, отче, каква безопасност са намерили вашите енорияши в „Име Господне“ тази седмица? В каква безопасност ще бъдат идната седмица, ако продължим да крием истината от тях?

От сенките изплува движеща се статуя на монахиня, понесла сребърен сервиз за кафе; само появата ѝ ме спаси от вечно проклетие. Джани си седна на стола и наля кафе и за двама ни. Монахинята изчезна така тихо, както се бе появила.

— С какво мога да ви бъда от полза, мистър Кели?

Поех си дълбоко дъх и заговорих по същество:

— Бихме желали да получим определена информация. Относно някои твърдения за сексуално насилие в миналото.

Джани прокара палец по долната си устна.

— Моля, продължавайте.

— Това е част от естествения ход на разследването, Ваше Високопреосвещенство. Някой си отъмщава на Църквата за страдания, които е понесъл като дете.

Кардиналът погледна над рамото ми към църковната версия на Първородния грях — една история, за която нямаше леко изкупление, нито лесен начин за изчистване на петното.

— Разбирам логиката на въпроса ви. При това твърде добре. Имате ли заподозрян?

— Не.

— А ако имахте, щяхте ли да ми кажете?

— Може би.

— И вие смятате, че сегашният взрив от насилие може да е пряко свързан със секс скандала?

— На този етап, отче, това е само една от работните версии.

— Разбирам. — Кардиналът се облегна назад, след като сложи захар и сметана в кафето си. После отпи и продължи: — Както знаете, нашата политика е пределно ясна. Никаква част от архива на епархията не може да се разкрива публично освен тази, която вече подлежи на разкриване в изпълнение на съдебна заповед или извънсъдебно споразумение. Ако сметнем, че опасността не е преминала, сами ще се обърнем към властите с информация. Ако полицията се насочи към конкретен заподозрян, ние ще окажем пълно съдействие по отношение на въпросното лице. За съжаление онова, което вие предлагате, ми прилича повече на хвърляне на въдица в мътна вода. И ако правилно съм разбрал молбата ви, то може да доведе и до разкриване на имената на потенциални жертви.

— Попитахте ме дали някога съм бил католик. Поне така разбрах въпроса ви.

— Да.

— Не съм стъпвал по своя воля в църква повече от десет години. Искате ли да ви кажа защо?

Чертите на кардинала се изостриха; пръстите на едната му ръка нервно потриха плюшената тапицерия на подлакътника.

— Естествено, мистър Кели.

— Защото не вярвам във вашата Църква, която едно време беше и моя. Мисля, че тя е повече институция, отколкото църква. Загубила е всякакъв досег с хората. Съставя правила и се крие зад тях.

— Тези правила, както ги наричате, са темелите на Църквата. Без тях нямаше да имаме онази котва, която ни пази да не ни отнесе течението; онази основа, върху която да градим своята вяра. Колкото по-дълбоки и по-силни са подводните течения, колкото повече се разместват и променят формата си земните пластове под краката ни, толкова повече откриваме, че няма вяра без правила.

Докато Джани говореше, долових познато парване от детството си — жилещия камшик на католическата арогантност. Усетих го в

ясната, гладко течаща мисъл, тихия глас и надменния тон. Това не беше дискусия между равни, а лекция. Облечена в добронамереност и разбиране, но все пак лекция. Само дето отдавна не бях на десет години, а тъкмо в този момент не бях и в настроение.

— С цялото ми уважение, Ваше Високопреосвещенство, ако това са правилата, според които една жена не е годна да бъде свещеник, или мъж, който никога не е бил женен, съветва семейни двойки относно несгодите на брака, то аз виждам проблем.

— Това са принципи на църковната доктрина, мистър Кели.

— Ами изначалната греховност на презерватива, Ваше Високопреосвещенство?

Кардиналът изръмжа и се надигна от стола си.

— Мисля, че доведохме разговора до граници, които не бива да се преминават, мистър Кели.

Сетих се за Родригес, който разчиташе на богатия ми репертоар от начини да се правя на пълен лайнар. Трябваше да играя следващата си карта, и то веднага.

— Знаете ли, отче, спомням си, че когато бях дете, учехме, че хитонът на Исус няма шевове и не може да се раздели. Така проповядваше отец Бернардин.

Това позоваване на етичната, религиозна и политическа идеология на кардинал Бернардин ми спечели още няколко ценни мига от вниманието на Джани. Едрото му тяло се отпусна в креслото. Аз продължих да говоря:

— Идеята е, че на човешкия живот се придава най-висока възможна стойност във всеки морален диспут, когато се определя кое е добро и кое зло. Ако човешкият живот е мярата, по която подреждате приоритетите си, той ще ви служи като безпогрешен компас и винаги ще ви изведе на верния път.

Черните мигли на Джани потрепнаха.

— Запознат съм с неговата идеология, мистър Кели.

— Вие спомогнахте за нейното популяризиране, Ваше Високопреосвещенство. Това беше първото сериозно стъпало в кариерата ви на богослов.

Джани мълчеше и чакаше.

— В случая на карта е заложен човешки живот, отче. Става дума за реални хора, които ще умрат. Евентуално за много хора. Но броят им

не е важен, нали? Дори един-единствен човешки живот да е в опасност, този живот трябва да бъде претеглен спрямо вашите вътрешни правила, отнасящи се до неприкосновеността на църковните архиви. И животът трябва да наддее. Нима е толкова трудно да се реши това уравнение?

Джани наклони глава на една страна и ме погледна така, сякаш ме виждаше за пръв път.

— Вие сте учили при йезуитите?

— Може би.

Кардиналът се изсмя.

— Знаех си! Е, добре, мистър Кели. Църквата ще ви съдейства с каквото може. Но трябва да бъдем извънредно дискретни при ползване на архива.

— Дискретността е моя втора природа, отче.

Джани направи жест, който си преведох като: „Надявам се.“ После и двамата станахме и тръгнахме към вратата.

— Може би ще сме в състояние да говорим по-конкретно, когато идентифицираме заплахата — казах аз.

— И кога ще стане това, мистър Кели?

— Надявам се, до края на деня.

Кардиналът се спря на място.

— Но вие подозирате, че този индивид е избрал епархията за обект на отмъщение заради секс скандала в миналото?

— Казах, че въпросният скандал е логична версия, която си струва да се провери.

— Но не непременно теория, която самият вие споделяте?

— За момента не споделям никаква теория. Този тип тероризира целия град, не само Църквата. И си мисля, че работата е много по-дълбока, отколкото подозираме.

Джани ме изгледа внимателно, но не отговори. Погледнах през прозореца. Репортерските ванове, паркирани пред резиденцията, бяха станали три, плюс две подвижни телевизионни станции за пряко излъчване.

— Може би ще успее да се измъкне през някой страничен изход, нали?

— Де да беше толкова лесно и за мен, мистър Кели.

— Де да беше, отче...

Кардиналът ми посочи една врата за доставчици и прислуга, която извеждаше на страничната уличка. Излязох на главната улица и намерих колата си на половин пряка от там. Тъкмо се качих в нея, и телефонът ми иззвъня.

— Хюбърт, какво ново?

— Къде сте, мистър Кели? — Гласът на хлапака звучеше леко задъхано.

— Тъкмо излизам от резиденцията на кардинала. Защо?

— Разгледах по-внимателно картите и писмото, които ми изпратихте. После говорих с полицай Родригес и изкопчих малко повече информация за оригиналите.

— Какво има, Хюбърт?

— Картата на квартала около „Полк“ и „Десплейнс“, която ви е изпратил оня тип, е свалена от база данни в интернет.

— Е, и?

— Имам две приятелчета, които работят в картографската фирма. Сървърът ѝ регистрира всички логвания за теглене на информация от базата данни заедно с айпи адреса на съответния юзър.

— Говори на човешки език, Хюбърт!

— Картата, изпратена до „Дейли Хералд“, е била изтеглена от компютър на Норт Стейт Паркуей 1555.

Погледнах нагоре точно в момента, когато огромната входна врата на къщата се откряна няколко сантиметра, после спря.

— Искаш да кажеш, че картата е пристигнала от резиденцията на кардинала?

— Казвам ви това, което е отразено в списъка с айпи адреси на сървъра.

— Какво мислиш, Хюбърт?

— Човекът, с когото си имаме работа, е прекалено хитър, за да направи подобна елементарна грешка. Мисля, че е инсценировка. Някой се опитва да намекне нещо.

— Трябва да прекъсваме, Хюбърт.

Натиснах бутона и обходих с поглед цялото каре, търсейки снайперист. Вратата на резиденцията се отвори докрай. Кардинал Джани излезе под малката арка на входа и разпери широко ръце. Операторите се сборичкаха за по-добра снимачна позиция, а топ

репортерите на Чикаго забушуваха като развълнувано море в краката му.

Хвърлих един последен поглед на сградите от двете страни и посегнах към дръжката на вратата. Точно в този момент телефонът иззвъня, само че не беше моят телефон. Звънът идваше изпод предната седалка на колата ми.

Под седалката открих евтин апарат с предплатена СИМ карта, залепен с тиксо за рамката. С всяко извъняване екранчето му се осветяваше в синьо и червено, сякаш ми се присмиваше — което, като си помисля, не беше далеч от истината.

— Ало!

— Виж как работи това апаратче, а?

Усетих ледена топка в стомаха си; нещо в мозъка ми прещрака.

— Какво искаш?

— Погледни само кардинала. Гаден, мазен лицемер!

Очите ми неволно се плъзнаха встрани. Джани си беше все така на най-горното стъпало, като се опитваше да надвика глутницата репортери. Стори ми се, че изглежда някак загрижен. Запитах се дали все пак някакво божествено озарение не му подсказва как може да завърши денят му.

— Искаш ли да присъстваш на екзекуцията му, Кели? — Електронно модулираният глас мъркаше по линията. — Само кажи.

Още веднъж се огледах наоколо. Ливадки пред къщите, дървета, коли. После отворих вратата на колата.

— Не! — каза гласът.

Замръзнах на мястото си, притворих полека вратата и се облегнах назад.

— Кардиналът няма да умре днес, Кели. Тъй че потегляй. Карай на запад, към „Кенеди“. И не се бързай с мен, освен ако не искаш да му тегля куршума.

Запалих двигателя, стиснах волана и потеглих към скоростното шосе „Кенеди“.

— Боях се, че няма да откриеш телефона.

— Днес съм късметлия.

— Камерата е залепена до прага на вратата вдясно.

Погледнах надолу и видях тънката жичка и малката като топлийка леща, която ме гледеше втренчено. Пресегнах се, изтръгнах камерата и я запратих на задната седалка.

— Знаеш ли какъв е смисълът на живота, Кели?

— Защо не престанем с тия глупости и не минем по същество?

— Така ли предпочиташ?

— Именно. Остави на мира всички други. Кметството, Църквата, федералните, всички.

— Под съседната седалка ще намериш флашка със запис. Пусни го и ще видим как ще се почувстваш.

Линията прекъсна. Влязох в една задънена улица, пуснах аварийните светлини и бръкнах под съседната седалка. Флашката беше черна, със залепено на нея парче тиксо. Върху тиксото беше написана една-единствена дума: **Рейчъл**.

Някой щеше да умре.

Докато седях в колата, усетих как във вените ми запулсира мрачна решимост. За минута-две успях да канализирам първоначалния прилив на кръвожадност в трайна, осмислена жажда за мъст, която можеше да изчака и по-подходящ момент. Изгледах повторно видеозаписа на флашката. После още веднъж. След това вдигнах телефона и позвъних на Джим Дохърти. Не отговаряше. Прекъснах и набрах номера на Хюбърт. Включи се гласовата му поща. Едновременно с това чух сигнал за повикване. Беше Родригес.

— Свърши ли с Джани?

— Оня е отвлякъл Рейчъл.

— Чакай така. — След кратка пауза Родригес отново се включи:
— Казвай сега.

— Беше подхвърлил мобилен телефон в колата ми. Обади ми се по него, за да ми каже, че с оставил и флашка. Записал е Рейчъл на видеоклип, Винс! Изглежда пребита.

— Не си говорил лично с нея, така ли?

— Не. Накарал я е да прочете пред камерата предварително написан текст. Казва ми да изпълнявам точно указанията му. След това прочита два адреса. Единият е на Хюбърт, другият на Джим Дохърти.

— Оня полицай, който ти беше дал старите папки?

— Същият. Каза ми да си избира единия и да не мисля за другия.

— Откри ли момчето?

— Не. Чакай малко, имам друго повикване. — Превключих линията.

— Мистър Кели, търсили сте ме?

— Хюбърт! Да, по дяволите, търсих те.

— Съжалявам, бях се заровил в материалите около катастрофата.

— Хюбърт, слушай внимателно какво ще ти кажа.

Той млъкна. Умен младеж.

— Току-що получих съобщение от оня тип. Изпраща ми два адреса, за които следва да допусна, че са на потенциални жертви.

Единият е твоят.

Замълчах, но Хюбърт не каза нищо.

— Хюбърт, чуваш ли ме?

— Чувам ви.

— Добре. Веднага ще поискам да изпратят екип в апартамента ти, но това може да отнеме време. За момента искам от теб да заключиш вратата си и да не пускаш никого. Никого! Освен мен или някой със значка. Разбра ли?

— Да.

— Имаш ли оръжие вкъщи?

— Какво искате да кажете?

— Каквото казах.

— Имам някъде готварски нож.

— Намери го. Заключи вратата и вземи ножа. Стой вътре и всичко ще е наред.

— Вероятно се будалка с нас, мистър Кели. Явно му прави удоволствие.

— Стой вътре, Хюбърт. И изчакай полицията.

— Добре, де, добре. Но чуйте, изкопах още нещо интересно...

— Не сега, Хюбърт. Запиши го на диск или нещо такова и ми го прати. Но не мърдай от къщи, докато не дойде някой със значка. Разбрахме ли се?

— Дадено, мистър Кели.

— Браво, синко. Е, ще се чуем...

Прекъснах линията и се върнах на разговора с Родригес.

— Винс, беше Хюбърт. Добре е.

— Ще пратя някого при него.

— Още не. Ако онова копеле усети, че съм във връзка с ченгетата, може да започне отново да убива.

— Трябва да предприемем нещо.

— Ще намерим начин. Но трябва да сме само двамата, ти и аз.

— Какво ще правим?

— Първо ще намерим Рейчъл.

Треперещ от нерви, седях в най-крайното сепаре в дъното на една закувалня на име „Порцелановата кукла“, докато Родригес гледаше видеозаписа върху екрана на лаптопа ми. Рейчъл, насинена и подута от бой, беше вперила поглед в обектива на камерата; очите ѝ ми казваха къде е, докато сърцето ѝ се питаше кога ли ще отида да я прибера.

— Какво мислиш? — попита полицаят, след като видя каквото му беше нужно.

— Казах на Хюбърт да се заключи в апартамента и да не мърда от там.

— Ами Дохърти?

— Търсих го и на домашния, и на мобилния. Не отговаря.

— Смяташ, че той е набелязаната жертва?

Кимнах.

— Мога да пратя отряд полицаи до десет минути — каза Родригес.

— Ако Дохърти е още жив, всякакво друго движение на хора около къщата му освен мен, при това сам, ще го убие незабавно. А и Рейчъл с него. — Посочих с глава екрана. — От друга страна, нашият човек не е предвидил това.

— Какво имаш предвид?

Върнах записа и го пуснах отначало. На екрана се появи Рейчъл, подпряла глава на длани; пръстите ѝ закриваха отчасти лицето.

— Виждаш ли това? — казах аз и спрях кадъра.

— Какво да виждам?

— Тя не започва да говори веднага.

— Е, и?

— Заслушай се в звуците наоколо.

Натиснах бутона *Старт*. Откачало на записа се чуваше само дишането ѝ. После някъде далеч отекна черковна камбана.

— А сега погледни ръцете ѝ — казах аз и спрях записа. — Показва ни часовника си.

Родригес погледна отблизо цифрите на дигиталния дисплей.

— Седем сутринта! Брей, дявол да го вземе!

— Умно момиче. И това не е всичко.

Натиснах отново *Старт*. Рейчъл заговори. Наред с думите ѝ се чуваше сирена, която ту отслабваше, ту се засилваше, приближаваше се и се отдалечаваше, докато изведнъж прозвуча толкова силно и наблизко, че тя трябваше да повиши глас, за да я надвика.

— Пожарна кола — каза Родригес. Аз кимнах.

Той извади телефона от джоба си. След пет минути разполагахме със списък, от който започнахме да отсяваме по-малко вероятните инциденти.

— Зададох времева рамка от десет минути преди и след седем — обясни Родригес, като ми показа списъка си. — През този интервал е имало три обаждания до пожарната служба. Едното е било в централния район, другото в северозападните квартали, третото в близкия северен район.

Поставих пръст върху третия адрес.

— Това е на половин пряка от „Кабрини“.

Родригес кимна.

— Някъде тук е била отвлечена и Мария Джаксън. Я да видим още веднъж клипа.

Той го пусна на бърза скорост, докато стигна до кадъра, който го интересуваше. Беше в по-общ план и зад гърба на Рейчъл се виждаше част от стаята.

— Погледни стената зад нея. — Родригес посочи с пръст разкъртената стена. — Виждаш ли дупката в самия край на кадъра?

Погледнах отблизо. Полицаят беше прав.

— Тунели — казах аз. — Мислиш, че се намира в някой от високите блокове ли?

— Ако е така, в „Кабрини“ има останал само един.

Знаех, че е редно да поискаме подкрепления. Знаех, че трябваше да съгласуваме действията си с работната група. Знаех също така обаче, че в този момент Рейчъл се намира на по-малко от километър и половина от нас.

— Дай ми един час и тогава повикай момчетата.

Родригес поклати глава.

— Майната ти, Кели! Да вървим, преди да съм решил друго.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Как действаме, след като проникнем вътре?

— Ако оня е там, умира.

— Така си и помислих. — Родригес измъкна отнякъде револвер с къса цев и го постави на масата. — Вземи и това за всеки случай.

Сложих си кожени ръкавици. После вдигнах револвера и го пъхнах в джоба си.

— Е, да вървим.

Петнайсететажната сграда беше единствената останала на един опразнен терен в близост до кръстовището на „Дивижън“ и „Холстед“. Външните ѝ балкони бяха покрити с решетки, бетонната ѝ фасада — издраскана с графити. Прозорците на всички етажи без последните два бяха заковани, а най-горе наместо прозорци зееха огромни черни дупки.

Двамата с Родригес се приближихме откъм „Дивижън“. Неколцина хлапаци ни гледаха от един пасаж отсреща през улицата, после се обърнаха и изчезнаха в най-близката сграда.

— Уличните банди обикновено пробиват тунели между апартаментите на последните два-три етажа — обясни Родригес. — Предлагам да започнем от там и да караме надолу.

— Тоя блок не е ли празен? — попитах аз.

Полицаят вдигна рамене.

— Не разчитай на това.

Влязохме през задния вход. Шперплатовите плоскости, с които беше преграден входът, бяха разковани и ние се провряхме през цепнатината. Вътре ни посрещна полумрак и топъл въздух. Жилищният блок беше празна черупка, но общината все още го отопляваше и снабдяваше с електричество. Ние си проправихме път през фоайето, преградено на няколко места с издраскани плексигласови стени. На едната стена бяха наредени метални пощенски кутии, надупчени от куршуми, а линолеумът на пода беше осеян с парчета стъкло и спринцовки.

Родригес посочи нагоре и тръгна напред. Заизкачвахме се по стълбището един зад друг, с извадени оръжия. На четвъртия етаж вратата на асансьора зееше отворена. Погледнах в черната дупка. Отвътре чифт очи се ококориха насреща ми.

— К'во, бе? — От дупката се подаде глава, ръцете вече бяха отзад на тила, очите не изпускаха дулото на пистолета ми. — Вие к'во, ченгета ли сте?

Родригес издърпа младежа от асансьорната шахта и го блъсна към стената. Беше не повече от петнайсетгодишен, с дългнеста глава, която едва се крепеше на дълъг врат. Облечен беше с торбести джинси и яке с емблемата на „Чикаго Булс“, с няколко номера по-голямо от мярката му.

— Как се казваш? — попита Родригес.

— Шишо. Вие ченгета ли сте или к'во?

— Млъкни. — Родригес извади електрическо фенерче и освети отвътре шахтата. Със своите има-няма четирийсет кила „Шишо“ си бе свил гнезденце върху покрива на асансьорната кабина, която беше заседнала на около метър по-надолу.

— От колко време си тук? — попитах го аз.

— Идвам по един-два пъти седмично. Колкото да се постопя, да дремна...

— Виждал ли си някой да се навърта наоколо?

— К'во точно разбираш под „някой“? — извиси писклив глас Шишо, внезапно обнадежден от възможността да разполага с ценна информация, която да продаде изгодно.

— Някой, на когото да не му е тук мястото, — казах аз. — Заедно с една жена.

Шишо поклати глава.

— Няма жени тука. Видях някакъв бял мъж, май че вчера беше. Той като че ли не ме видя, слизаше отгоре.

— Успя ли да го огледаш добре?

Шишо се ухили.

— На мен всички бели ми изглеждате еднакво, братле!

Родригес сграбчи хлапака за яката. Аз му хвърлих предупредителен поглед и той го пусна. Шишо направи крачка назад, като ни наблюдаваше внимателно.

— Имаш ли представа от кой етаж може да е слизал белият? — попитах аз.

— Ми сигурно от последния. Там няма никой друг, бас държа.

— Защо? — попита Родригес.

— Няма дъски на прозорците. Такъв клинчарник е, че да ти замръзне лайното.

Родригес кимна към стълбището.

— Искам от теб да слезеш долу във фойето и да чакаш там. Ако те няма, като се върна, ще тръгна да те търся. А намеря ли те, лошо ти се пише.

Шишо погледна към шахтата на асансьора.

— Партакешите ми останаха там.

— Майната им на партакешите ти — сопна се Родригес. — А сега се измитай, преди да съм те закопчал.

Явно партакешите на Шишо не му бяха чак толкова важни. Той не помръдна от мястото си.

— Ако ще се качвате нагоре, баровци, да дойда и аз с вас, а? Познавам терена.

— Какъв терен?

— Ми блока. Аз съм чернилка, мога да се вра където си ща и никой не ми обръща внимание. Ще фърля едно око и ако вашият човек е там, ще се върна да ви кажа. А? Как ви звучи?

Допрях дулото до брадичката на Шишо и усмивката замръзна на лицето му.

— Искаш да помагаш, така ли? — попитах го.

Той не отделяше очи от пистолета. Приех това за утвърдителен отговор.

— Прави каквото ти кажем и не говори, ако не те питаме. Става ли?

Шишо кимна.

— Хайде! — казах аз. — Тръгвай след нас и ни следвай.

След което всички млъкнахме и отново се заизкачвахме нагоре, през кръговете на Дантевия ад, известен още като общинските жилища на Чикаго. На два пъти се чу сподавен стон, веднъж задъхан шепот и стъпки. Всеки път Шишо хукваше като куче по посока на звука, но след малко се връщаше и ни кимаше да продължаваме напред. След още единайсет етажа стигнахме до върха на сградата.

— К'во ви казах аз? — обади се момчето, приклекло в стълбищната клетка. — Няма отопление. Единственото безопасно място за бял човек.

Аз подадох главата си зад ъгъла и огледах коридора. Нашият гид се оказа прав. Вятърът свиреше през избитите прозорци, а температурата вътре беше като отвън. Вляво от мен имаше само два

апартамента. И двата без врати. Дръпнах се обратно в стълбищната клетка.

— Има ли на този етаж апартаменти с врати? — попитах го аз.

Шишо поклати глава.

— Едва ли.

— Ще идеш ли да провериш? — попита Родригес.

— Разбира се.

— Хайде — казах аз. — Иди до края на коридора и се върни. Полека, без да бързаш. Ние ще те гледаме.

Дръпнах се крачка назад и му направих знак с дулото на пистолета. Шишо се промъкна покрай нас и сви зад ъгъла. След трийсет секунди се върна.

— Знам точно къде е вашият човек.

Усетих как сърцето ми заби бързо, а пръстите ме засърбяха.

— Откъде знаеш? — попита Родригес.

— Последният апартамент вдясно — каза Шишо. — Има врата, даже с ключалка. Вашият човек сигурно е там.

— Дали има избит тунел към съседния? — попитах аз.

— Всичките имат тунели — отвърна Шишо.

— Стой тук! — каза Родригес.

Завих полека зад ъгъла и запристъпвах на пръсти по коридора, а Родригес ме следваше неотлъчно. Шишо беше прав. Нито един от апартаментите нямаше врата с изключение на последния. Дватама заехме позиции от двете ѝ страни. Поех си дълбоко дъх и кимнах. Родригес вдигна крак и ритна вратата с ботуша си. Влязох пръв, приклеках и запълзах покрай стената. Вътре беше по-топло; подът беше нашарен от светли петна — слънчеви лъчи се процеждаха през завесите на прозорците. Съзрях на земята тъмен силует и тръгнах към него. Някъде зад гърба ми Родригес извика: „Полиция!“ Преобърнах трупа и видях чернокож младеж с широко отворени очи, изстинал. Наблизо лежеше още един. Също мъртъв. По пръстите ми полепна кръв, в този момент Родригес дръпна завесата на покрития с полиетиленово фолио прозорец. Северната стена на апартамента беше закована с дъски, изолирайки го от останалите апартаменти на етаж. В отсрещната стена обаче зееше огромна дупка. Родригес се шмугна през нея и след миг подаде глава през дупката.

— Спалня. Чисто!

В средата на дневната имаше празен стол. Вляво от мен видях друга вътрешна врата. Родригес я бутна с крак, вратата се отвори и той се шмугна вътре.

— Сигурно я е преместил. — Гласът на полицаия достигна до мен през вратата. Аз стоях и гледах стола, на който само допреди няколко часа бе седяла Рейчъл.

— Кели, чуваш ли?

Ритнах стола и го запратих в ъгъла на стаята.

— Чувам те. Оня е разбрал, че Рейчъл ни дава знаци на видеоклипа. Знаел е, че ще дойдем.

— Не може да я е закарал далеч — каза Родригес, после помълча малко и внезапно каза: — Кели, я ела!

Отидох в третата стая. Родригес беше с гръб към мен и осветяваше с фенерчето си нещо, което приличаше на легло. Застанах зад гръба му и усетих как гърлото ми се свива. Върху матрака имаше голямо кърваво петно.

— Тия петна не са отскоро — каза Родригес. — На пода има още. Сигурно са от Мария Джаксън.

Той се обърна към мен. С два пръста държеше кафяв пощенски плик.

— Какво е това? — попитах аз.

— Беше залепен с тиксо на стената над леглото. Отгоре пише името ти.

Аз още бях с ръкавици. Взех плика и го обърнах. Действително от другата страна с печатни букви беше написано името ми. Вътре имаше една-единствена снимка. Доста стара. На нея се виждаше Дени Макнаб с шапка на „Уайт Сокс“, а до него Пег държеше в ръка отворена бира.

— Кой са тези? — попита Родригес.

— Съседи на Джим Дохърти.

— Някой си играе игрички с нас.

— Да.

Родригес въздъхна и подритна с крак парченцата стъкло на пода. Приклеках с гръб до стената и заразглеждах снимката.

— Не мога да пазя всичко това в тайна още дълго време — каза той. — Не и с тези два трупа в съседната стая.

— Обади се на Лосън и й кажи да се включи, още сега.

— Сигурен ли си?

Погледнах мобилния телефон в ръката си. Лампичката за получено съобщение мигаше. Беше от Хюбърт Ръсел.

— Сигурен съм. Кажи ѝ да изпрати тук екип. Освен това прати някого да доведе и Хюбърт. Кажи на Лосън, че ми трябва два часа. След това могат да тръгват за Саут Сайд.

— Смяташ ли, че ще се съгласи?

— Тя иска тоя тип мъртъв. И то без да се вдига шум. Хващам се на бас, че ще ми даде време.

— Ами Рейчъл?

Страхът беше парализиращ и не биваше да го допускам. Нямах как да се притека на помощ на Рейчъл. Не и по начина, който си бях намислил. Вместо това щях да правя каквото искаше той. Поне засега.

— Предлагам да вземеш Шишо и да пообиколите малко квартала. Ако тоя тип я е преместил, това е станало днес. Може пък някой да е видял нещо.

Родригес приклепна до мен така, че очите ни се изравниха.

— Два часа. След което идваме ние. И запомни, не му се церемони на тоя мръсник. Ако можеш, пръсни му черепа.

После полицаят се изправи и мина в дневната. Чух го как говори по телефона. Проведе няколко бързи разговора — трябваше да организира екипа за „Кабрини“. Аз пък трябваше да тръгвам. Отворих телефона си и прочетох първия от мейлите на Хюбърт. Текстът беше от един ред:

Запази това. Следва още, вкл. видео.

X.

Имаше и прикрепена снимка. Отворих я.

— Винс! — извиках аз. Родригес провря глава през дупката в стената, вдигна пръст да изчакам и привърши разговора си.

— Какво има? — попита накрая той.

Показах му снимката, която Хюбърт ми бе изпратил. Най-важното в нея беше датата, на която бе направена. От този момент нататък всичко се промени.

Хюбърт се облегна назад и се заслуша в шумовете, проникващи през прозореца. После въведе поредната команда в компютъра си и зачака. От доста време бе заложил въдицата с надежда да се хване нещо. По този начин успяваше да не мисли за синините на лицето си.

Търсачката на екрана изплю нова партида резултати. Хюбърт кликна върху един от тях и се зачете. След няколко минути издърпа от чекмеджето старите папки на Джим Дохърти и прерови изрезките от вестници — веднъж, втори, трети път. Поклати глава. Погледна към кухненския нож, който лежеше на бюрото до ръката му, и се ухили. Не се виждаше да коли човек.

Хюбърт отвори есемеса със снимка, който бе изпратил преди, и се замисли за значението му. Искаше да опита още веднъж да се свърже с Кели по мобилния, но реши да изчака, докато научи още подробности. Включи вградената камера на компютъра си и натисна бутона Запис, после застана срещу нея и говори в продължение на дваайсет минути, излагайки мислите си, докато бяха още пресни. Разсъжденията му се въртяха около странните неща, които бяха наизскачали от старите папки на Дохърти. Той бе приключил с първия запис и бе започнал нов, когато в коридора се чу шум. Хюбърт прекъсна записа, изпрати готовия файл на Кели и стана от стола. Погледна още веднъж ножа, но го остави, където си беше, и тръгна към вратата.

Двамата с Родригес стигнахме до един и същ извод: този човек от самото начало ни следеше на всяка крачка и това трябваше да престане. Никакви разговори по мобилни телефони. Никакви мейли. Родригес действа съгласувано с Лосън и поема „Кабрини-Грийн“. Аз тръгвам за Саут Сайд и каквото ме очаква там. Някъде в хода на операцията единият от нас трябваше да открие Рейчъл. И то жива!

Погледнах часовника си. Беше минал близо час. Обиколих още веднъж околните улици. Огледах отвън къщата на Джим Дохърти. После тази на Пег и Дени Макнаб. И двете изглеждаха празни и заключени.

Паркирах през две преки и слязох от колата. Източният вятър свиреше в голите клони на дърветата, блъскаше външните водоустойчиви врати на къщите и разнасяше празни найлонови торбички по уличното платно. Промъкнах се през няколко съседни дворчета. Беше се стъмнило, но аз познавах терена и не издадох никакъв звук. След десет минути прескочих една ограда и се озовах в задния двор на семейство Макнаб. За по-малко от две минути отключих вратата към мазето. Донякъде очаквах да чуя над главата си звуците на включен телевизор, но в къщата цареше пълна тишина. Извадих от джоба си пистолета, който ми бе дал Родригес, и се изкачих по стълбите от мазето в кухнята.

И двамата лежаха по корем на пода с вързани на гърба ръце. В последния момент Дени бе успял да хване Пег за малкото пръстче на ръката — така ги открих. И двамата имаха по една кръгла дупка от куршум в тила.

Проверих на горния етаж, но с изключение на двата трупа къщата беше празна. После седнах в кухнята при възрастната двойка и погледах светлините от преминаващи коли, които танцуваха по фасадата на съседната къща. Зад едно перде се мярна човешка сянка. Или може би така ми се стори, понеже го исках. За секунда прескочих оградата и се озовах зад къщата на Джим Дохърти, притиснат до стената. На задната врата с тиксо беше залепена снимка, която

потрепваше от вятъра в тъмното. Изображението беше същото, които Хюбърт ми бе пратил на мобилния телефон.

Отлепих снимката от вратата, натиснах бравата и влязох. Пенсионираният полицаи седеше зад кухненската маса и държеше двуцевна пушка, насочена в гърдите ми.

— Изненадан ли си? — каза той.

Погледнах още веднъж снимката. Беше от церемонията по завършване на Полицейската академия и на нея се виждаше Джим Нелсън Дохърти — усмихнат, горд и щастлив от произвеждането си в полицейски ранг през 1982 г.

— Един умен приятел ми я изпрати днес.

— Досетил се е, а?

— Ти си полицаи едва от осемдесет и втора. Две години след катастрофата.

— Това значи, че няма как да съм бил униформен на перона при дерайлирането на влака. Което си е самата истина. Хвърли пистолета.

На масата пред себе си Дохърти бе поставил червена пипка, надписана с черни букви, а до нея — черно куфарче. На пода в краката му имаше компютър, който той обърна към мен с върха на обувката си. На екрана се виждаше Рейчъл, вързана за стол и с превръзка на очите. На метър и половина от нея върху статив беше поставена гладкоцевна пушка, насочена в главата ѝ. Поставих пистолета си на пода.

— Къде е тя, Джим?

— Допускам, че си бил в „Кабрини“. Това беше умно изпипано. Жената си я бива. Но нека не хабим малкото ценно време, с което разполагаме, за странични теми.

— Това включва и двамата ти мъртви съседи, а?

— Те бяха много стари, пък и умряха заедно. Ти дори не можеш да си представиш какво облекчение е това.

— Да бе, направо им завиждам.

— Млъквай, Майкъл! И сядай.

Млъкнах и седнах.

— Още нищо ли не схващаш? — каза Дохърти. — Може би искаш да ти попълня празнотите?

Вдигнах снимката.

— Ти си бил във влака.

— Помощ!

Обърнах се по посока на звука, идващ откъм вратата на изтърбушения вагон. Лицето на Джим Дохърти изплува в едно от разкъсаните петна светлина, която се процеждаше отнякъде. Кожата му беше бяла като тебешир, а очите му — сини стъклени топчета — се въртяха безумно в орбитите, докато накрая се спряха върху мен.

На метър и половина по-нататък жената със зеления шал и благата усмивка беше запокитена към задната врата на вагона. Огънатият като хармоника метал бе смачкал краката и надробил костите ѝ. Сякаш това не беше достатъчно, а и едно парче желязо се бе забило под ребрата ѝ. Беше прекършена стоманена греда, част от носещата конструкция на моста, която бе пробила вратата при силния удар. Тъмнозелено, покрито с ръжда и кръв, желязото се плъзгаше напред-назад в гръдния ѝ кош с всяко вдишване и издишване, които ставаха все по-редки. Жената с миловидното лице умираше. Това беше повече от очевидно дори и за едно дете като мен.

— Не те бях познал, докато не видях снимката — казах аз.

— Понякога животът си взема своя кръвен данък от хората още на крехка възраст. — Дохърти се изсмя гърлено; в смеха му се долавяха нотки на лудост. — Но аз те познах, Кели. Още в мига, когато влезе в участъка като новобранец. Същото жълтеникаво лице, каквото имаше и като дете. Все така се оглеждаше за баща си.

Пропълзях до Дохърти и двамата задърпахме топлия ръждив метал. През цялото време той мълвеше молитви и веднъж целуна жената по лицето; пазеше я да не се унесе в сън. Мина повече от минута, а тя не бе помръднала. От задната част на вагона се чу шум. Над главите ни проблеснаха червени светлини. Отнякъде се появи кондукторска шапка, а под нея — лицето на баща ми, очертано на фона на мрака.

— Тате, моля те! — казах аз.

По лицето му пробяга нещо като жалост; за момент си помислих, че може би ще се опита да я спаси. После нещата си дойдоха на мястото. Баща ми ме сграбчи за яката и ме хвърли към задната част на вагона и отворената свързваща врата. Ударих се в някакъв ръб и се свлякох през прага; усетих нощния въздух върху лицето си. Погледнах към линията на метрото, надвиснала над главата ми; иззад ръба ѝ се подаваха пожарникарски шлемове.

— Излизай през вратата! — изрева баща ми и се опита да ме последва навън, към безопасността.

Дохърти се пресегна и го сграбчи за глезена. Баща ми го ритна с обувката си в лицето и го запрати към стената на вагона. Няколко мига усещах само тихото трептене на металната конструкция, което се предаваше по върховете на пръстите ми. После вагонът се хлъзна надолу и се наклони още по-силно на една страна. Стоновете се извисиха в писъци. Стоманата изохка, изплющяха скъсани нитове. Жената с миловидното лице изстена от болка, когато още нещо се заби в тялото ѝ. Дохърти посегна да я улови, но дланите му бяха хлъзгави от кръв и тя му се изплъзна. Той я видя как се изхлузи навън и на мястото ѝ повя студен вятър. Крясъците на Дохърти изпълниха вагона, изляха се през зеещата дупка и дълго отекваха по празния тротоар под нас.

— Той я уби — каза Дохърти.

Поклатих глава.

— Тя щеше да умре така или иначе. Докторите ни го казаха.

— Искаш да кажеш, съдебните лекари, на които плаща общината. Баща ти беше страхливец. Той я уби. И двамата я убихте.

Усещах върху себе си погледа на Дохърти, който проникваше дълбоко в душата ми, откривайки най-тъмните ѝ гънки, където чувството за вина се подхранваше от детски съмнения, където отекваше болката на смъртно ранената жена. Разтърсих глава, за да ги прогоня, но мъжът с пушката бе видял достатъчно и се усмихна.

Пожарникарите ме изтеглиха с въже на линията. Хвърлих един поглед надолу към уличното платно, но тя вече беше покрита с чаршаф. Опитаха се да ме увещаят да се кача в линейката, но аз се изскубнах, избягах по-далеч от влака и се върнах вкъщи, като изминах пеша двайсет преки. Тази нощ баща ми изпи цяла бутилка бърбън. След полунощ ме извика при себе си в кухнята, за да ме пита какво съм видял във влака. Не му отговорих. Той ме преби с юмруци, като с всеки удар ми задаваше същия въпрос. Аз мълчах, защото не знаех какъв отговор предпочита да чуе. Правилен отговор нямаше. Пък и от никакъв побой нямаше да ме заболи повече, отколкото от съзнанието какво представлява баща ми. Всеки път когато ме погледнеше, той виждаше собственото си малодушие, отразено в очите ми. И ме намразваше все повече.

— Ако го бях открил, щях да го убия. — Дохърти се наведе напред върху масата и приближи цевите на пушката до лицето ми. — И това може би щеше да е достатъчно. Щеше да е по-добре и за двама ни.

— Коя беше тя, Джим?

— Казваше се Клер.

— Жена ти?

— Бяхме сгодени.

Размърдах се на стола си, като полека се приближих до пистолета на пода.

— Баща ми почина. Онази нощ направих каквото можах. Също и полицията. И докторите.

Цевите на пушката в ръцете на Дохърти потрепериха. Сигурно отново виждаше локвата кръв, лицата на пожарникарите, когато вдигаха трупа от улицата. После гневът го обзе изцяло, изтривайки всичко останало, изпълвайки съзнанието му с черен мрак.

— Късно беше за това, Майкъл. — Той стисна здраво пушката и плъзна поглед към образа на екрана. — Решил съм да си отмъстя и така ще бъде.

В лявата си ръка държеше малка кутийка и я вдигна, за да ми я покаже.

— Прилича на дистанционно за телевизор, а? — Кимна към лаптопа. — Обаче е свързано с пушката, която виждаш ей там. Само да натисна това копче, и ще продухам черепа на съдийката.

— Това няма да ти върне Клер. Нищо не може да я съживи.

Пистолетът ми беше на две педи вдясно от мен. Аз го приближих с крак.

— Недей! — Дохърти скочи от стола и ритна оръжието в другия край на стаята. Повдигна брадичката ми с дулото на пушката си. Видях как пръстът му потрепна над дистанционното. После се върна и седна на мястото си. Реших да печеля време.

— Разправи ми за Робълс.

— Какво за Робълс?

— Защо ти беше нужно да го застреляш?

Дохърти сякаш се поуспокои — въпросът явно му достави удоволствие.

— И аз съм изучавал класиците. Не като теб, но навремето всички ги четяхме малко или много.

— „Илиада“?

Той кимна.

— Разправих на Робълс за избора, пред който е бил изправен Ахил. Да доживее дълбока старост като обикновен човек или да умре млад, но прославен.

— Позволи ми да отгатна — казах аз. — При Лейк Шор Драйв са били неговите петнайсет минути слава.

— Ахил е избрал славата и ранната смърт. Робълс постъпи по същия начин. Това беше неговата съдба и той й се отдаде докрай.

— Ти и такива като теб обичате да говорите за съдба и призвание. Особено когато примката не е на вашата шия.

— Не вярваш, че ще си платя цената ли?

— Не вярвам. Бъди така добър и ме опровергай.

Дохърти отново повдигна тежката двуцевка.

— Още не. Нека първо всичко да свърши.

— Това включва ли и Църквата?

— И не само нея, Майкъл! — Гласът му омекна, в съзнанието му отново изплуваха мрачните спомени, които ни свързваха. Очите му се

местеха между образа на Рейчъл и червената папка на масата между нас. — Работата е много по-дебела. Но си прав да се сещаш за свещениците, защото с тях започна всичко.

Последните думи заседнаха на гърлото му; куршумът го бе улучил в шията. Той примигна и се опита да преглътне. Още три куршума се забиха в гърдния му кош. След което Дохърти политна назад със стола си и падна по гръб. Беше мъртъв.

Катрин Лосън излезе от мрака на мазето и гнусливо побутна Дохърти с върха на обувката си.

— Мръсна гнида.

След като се убеди, че е мъртъв, тя отпусна ръката с пистолета до хълбока си.

— Добре ли си?

Погледът ми беше прикован в лаптопа на убиеца и в дистанционното, изпаднало от ръката му. Картината от екрана беше изчезнала.

— Нищо ми няма — отвърнах.

— Рейчъл е в безопасност — каза Лосън, като ме спря с ръка, докато посягах към телефона си. — Родригес каза да ти предам, че Шишо е свършил добра работа.

Посочих лаптопа.

— Ами видеозаписът?

— Каза, че после ще ти обясни всичко. — Тя седна на масата. — А сега защо не ми изложиш нещата от твоя гледна точка, преди да повикаме останалите?

Разказах ѝ за флашката. След това ѝ показах снимката на Джим Дохърти от 1982-ра.

— Нямахте много време — казах аз. — Дохърти очакваше да тръгна сам за Саут Сайд. Казах си, че докато се занимава с мен, вие може би ще откриете Рейчъл.

— Глупости. Не си вярвал, че федералните ще се справят. Но си казал на Родригес да ме изпрати, за да те прикривам.

— Не беше въпрос на недоверие.

— Не само на недоверие, ами и на амбиция тази работа да я свършиш сам. — Тя посочи с ръка трупа на Дохърти.

— Мислиш, че съм искал да го убия ли? — попитах аз.

— Да, след като осигуриш безопасността на Рейчъл.

— Също както застрелях онзи в езерото.

— Ако не си имал намерение да го убиваш, защо цялата тази тайнственост? А ако си тръгнал по този път, не си искал някой да ти потърси сметка впоследствие.

Погледнах към пистолета, който още стискаше с облечената си в ръкавица ръка.

— Все пак ти застреля Дохърти.

— Нищо подобно. Ти си го застрелял. — Тя се наведе над трупа и вкара дръжката на пистолета в дясната му ръка. После ми го подаде. — Избил си пистолета от ръката му и в суматохата си го застрелял. Това е единственият начин да е станало. Ти си герой. Аз съм пристигнала по-късно, само за аплодисментите.

— Как се добра до тук?

— Дойдох сама с колата си, след като Родригес ми разказа подробностите. Реших, че малко неофициално подкрепление ще ти дойде добре.

— Май и ти не си ми имала особено доверие?

— Не обичам да бъда пренебрегвана.

— А сега искаш да поема това върху себе си?

— Така би било най-добре.

Станах от стола. Катрин протегна ръка.

— Приемаш ли моята версия?

— Ако толкова държиш аз да съм го застрелял, няма проблем. Да вървим.

— Къде е тя? — Седях в колата на ФБР и разговарях по телефона с Родригес.

— Отведоха я в болницата „Нортуестърн“. Беше я скрил в склад на Дивижън Стрийт. Един от приятелите на Шишо ни светна. Спомни си, че я бил виждал, и позна Дохърти по снимката.

— Много ли е зле? — Езикът ми сякаш беше надебелял и думите излизаха с мъка от устата ми.

— Ами не е добре, Майкъл. Нито физически, нито психически.

Помислих няколко секунди върху чутото, после го изтласках от съзнанието си.

— Някой пази ли я?

— Тя беше напълно дрогирана, към главата ѝ бяха насочени две пушки, вързани с въже за вратата. Но вероятно е разчитал никой да не я открие.

— Как се справихте с видеокамерата?

— Поразузнахме малко, преди да влезе екипът, видяхме камерата и измислихме как да я прецакаме. Екипът засне около минута клип с Рейчъл от същата гледна точка, после го програмирахме да се повтаря до безкрайност и го свързахме с предавателя на Дохърти. Ти всъщност си виждал този запис. Беше рисковано, но пък той през цялото време е бил записан с теб и не е забелязал.

В съзнанието ми изплува лицето на Дохърти, стиснал в едната ръка пушката и поставил другата върху червената папка.

— Той искаше да видя как умира любим човек. Точно като него навремето.

— Майната му на Дохърти. Той е мъртъв, а Рейчъл е жива. Това е важното.

— А какво ще правим с Църквата?

— Мисля, че вече разбрахме какво става в „Име Господне“. Като се върнем, ще ти разправа.

Погледнах през предното стъкло на колата. Междувременно бяха пристигнали цял взвод федерални агенти и оглеждаха мястото на произшествието. Катрин беше застанала в светлината на един от прожекторите и разговаряше с двама криминолози. Държеше под мишница папката на Дохърти.

— Слушай, Родригес, трябва да говоря с Хюбърт.

В слушалката настъпи кратко мълчание.

— Честно казано, не го знам къде е — каза накрая полицаят. — Федералните трябваше да го вземат от дома му.

Лосън се отдалечаваше към вана на криминологичния екип.

— Ще ти позвъня след малко, Винс.

Набрах номера на Хюбърт, но отново попаднах на гласова поща. Докато набирах повторно, и аз тръгнах към вана. Хюбърт и този път не вдигна. Заварих Лосън на задната седалка, поставяше етикети на нещата, намерени в къщата.

— Хюбърт Ръсел? — успях да кажа само аз, понеже сърцето ми биеше в гърлото.

Лосън се облеци насреща ми и почука с химикалка върху бележника си.

— Какво Хюбърт Ръсел? — попита тя.

— Къде е?

Когато стигнах, вече го бяха свалили от въжето. Стоях на тротоара и гледах как го изнасят от сградата в черния найлонов чувал. Споменът за него изгаряше черепа ми отвътре. Протегнах ръка, за да го пипна. Но той се изплъзна от допира ми и зае мястото си в галерията от мъртви лица, вероятно очаквайки да види колко ще скърбя.

— Съжалявам, Майкъл. — Лосън бе застанала до мен; думите ѝ достигаха тихо, но отчетливо до ухото ми. — Не знам какво е станало с екипа, който изпратих.

— Не си виновна ти. — Отдръпнах се от линейката и седнах на бордюра. — Аз бях този, който се забави. Аз бях този, който реши, че нищо не го заплашва. И сгрехих.

— Съжалявам. — Лосън приклепна до мен. В този момент изглеждаше объркана, дори разстроена. — Ние закъсняхме и ти се извинявам за това.

Почувствах ръката ѝ върху своята; лицето ѝ се белееше в тъмнината.

— Майкъл Кели?

Вдигнах глава. Чернокожа жена на средна възраст се беше надвесила над мен и сваляше хирургическите ръкавици от ръцете си. Мардж Конъли бе прекарала целия си съзнателен живот в близост до смъртта и чертите на лицето ѝ изразяваха онова кораво достойнство, което изискваше тази професия. Познавах я повече от десетилетие и бях виждал много пъти това изражение на лицето ѝ. Само че този път потърпевшият бях аз.

— Здравей, Мардж. — Изправих се, Лосън също. — Това е Катрин Лосън, от ФБР. Мардж Конъли, от съдебномедицинската служба на окръг Кук.

Двете жени се здрависаха.

— И двамата ли имате нещо общо със случая? — попита Мардж.

— Хюбърт ми беше приятел — казах аз.

Мардж повдигна леко вежди и погледна очаквателно Лосън.

— Бюрото може да прояви интерес — каза тя.

— Това не е самоубийство — казах аз.

— Кой твърди, че е? — Мардж отвори задната врата на линейката. Черният чувал си беше на мястото.

— Какво открихте? — попита Лосън.

— Неофициално? Смърт поради асфиксия. Беше повесен на въже от вентилатора на тавана. А как е стигнал до там? — Тя вдигна рамене. — Засега не мога да кажа. Младо момче. Колко жалко!

Приблжих се до чувала. Мардж разкопча ципа, без да каже дума. Хвърлих един последен поглед, но приятеля ми го нямаше вече, чертите му бяха застинали в смъртна маска.

— Утре ще знам повече — каза Мардж и затвори чувала.

Лосън кимна и ѝ благодари. Мардж се качи на предната седалка и линейката потегли. Двамата с Лосън изпратихме с поглед Хюбърт Ръсел по пътя му за моргата.

СИНЯТА ЛИНИЯ

Катрин Лосън се отпусна на седалката и се загледа разсеяно в траверсите, които профучаваха под прозореца ѝ. Влакът по Синята линия набра скорост на излизане от станцията и се наклони плавно, за да вземе завоя. Лосън опря глава до стъклото, като се остави на ритъма на колелата да я върне в спомените ѝ от последните дни. Първият образ, изплувал в съзнанието ѝ, беше на Хюбърт Ръсел, с изпънат от възето врат, който се въртеше бавно над бюрото си. После се появи Кели, с очи като два отворени гроба, стиснал до болка ръката ѝ, докато ковчегът на приятеля му се затвори с трясък и пръстта забарабани по капака.

Лосън се стресна и отвори очи. Влакът ѝ навлизаше в станция „Холстед“. Беше ранен следобед и за щастие вагонът беше празен, ако не се броеше една жена в униформено яке с лого на рекламна агенция, която явно отиваше на работа. Лосън свали черните си ръкавици, пушна ги в скута си и ги затисна с длани. Влакът се бе спуснал под земята и се носеше към Централния пръстен. Тя погледна през прозореца, но видя само лампите на служебното осветление, които се мяркаха за миг в тунела. Документите, които бе копирала, се намираха в чантата ѝ. Извади ги и прочете отново целия материал. След това напипа ключа в джоба си. Беше от аварийния изход на метрото в близост до „Полк“ и „Десплейнс“ — мястото, където преди седмица бяха открили трупа на Мария Джаксън. Лосън погледна часовника си. Срещата ѝ беше в пет. Имаше много време. Тя стана, сложи си ръкавиците и ги изопна нагоре. Жената с униформеното яке ѝ се усмихна, докато влакът спираше на станцията. Лосън отвърна на усмивката ѝ. Вратите се плъзнаха встрани и тя слезе на полутъмния перон.

Влачеше обувките си в мръсотията и гледаше към облаците прах, които се виеха над главата ѝ, осветени от мъждивите лампи. Трупът на Джаксън бе открит на километър и нещо от мястото, където се

намираше, но не това я занимаваше в момента. Очите ѝ проследиха дългата редица от светлини, наредени като наниз покрай линията и потъващи някъде напред в мрака. Това не бяха неоновите тръби, които бе видяла на път към центъра. Бяха обикновени електрически крушки, каквито имаше и около трупа на Джаксън. И това я притесняваше. Въпреки всичко останало.

Някъде в тунелите отекна глух тътен. Лосън инстинктивно се дръпна назад и хвана дръжката на пистолета си. Усещаше вибрациите със стъпалата си, чуваше ги как се предават по стоманените релси. Тътенът се засили, сякаш всеки миг влакът щеше да я връхлети. После го видя през една пролука между носещите колони през три коловоза от нея — задъхан звяр със светещи очи, който изскочи иззад завоя и се втурна в тунела. Лосън вдигна глава нагоре и се загледа в крушките, които се полюляваха от течението, хвърляйки странни отблясъци по стените наоколо. После влакът отмина. Известно време крушките продължиха да се подрусват и поклащат с все по-малка амплитуда и не след дълго тя чуваше само собствените си стъпки в прахоляка.

Повървя така още десет минути, после се обърна и тръгна обратно към вратата, през която бе влязла. Цял ден бе мислила за метрото, за електрическите крушки, за предстоящата среща. И това беше добре за нея, понеже не ѝ оставаше време да мисли за останалото.

Спомних си миризмата на изгорял восък и парфюм, после се отвори някаква врата и студеният въздух ме засмука навън, към тъмния коридор. Озовах се в стая с една-единствена лампа на тавана над проста дървена маса. Мъжът с костюма ми направи знак да седна. Подаде ми лист хартия. Аз се подписах. Той погледна подписа ми и кимна. След това излезе от стаята и като се върна, носеше някакъв съд, направен от черен камък и запечатан с бял восък, който постави на масата. Придърпах го към себе си. Беше тежък и студен на пипане. Замириша ми на смачкани есенни листа и видях тънките безкръвни устни, зашити с копринен конец. После лопата, която се преобърна, и светът потъна в мрак. Вдигнах поглед нагоре. Мъжът с костюма се усмихна насреща ми, показвайки ми прогнилите чукани на зъбите си и подутите жълтеникави венци. Блъснах съда обратно към него и си тръгнах.

Зад гърба ми по коридора се чува гласове. Усецах пронизващите им погледи, но сграбчих дръжката на вратата и я дръпнах с такава сила, че за малко не я изтръгнах. Бях отново навън, под палецото слънце на Южен Лос Анджелис, а погребалният агент бе застанал на най-горното стъпало пред входа на бюрото си и ми крещеше да се върна, защото не сме били приключили, имало още сметки за плащане. Преметнах сакото си на рамо и си плюх на петите. Дълго крачих по Флорънс Авеню, нажеженият асфалт пареше краката ми, мозъкът ми се пръскаше, напечен от слънцето. Седнах на пейката пред една автобусна спирка и затворих очи. Двама местни почнаха да ме врънкат за пари, но аз ги разкарах. Минаваха автобуси, някой спираха, после продължаваха по пътя си. Изгорелите газове се смесваха с жегата, превръщайки се в рядка тиня, която не можеше да се диша. Накрая слънцето залезе и долината се изпълни с благословена прохлада. Отворих очи и видях фарове на коли и последните лъчи на фона на синкавочерно небе. Взех такси за летището. Ранните полети за Чикаго бяха пълни и аз си купих билет за среднощния. Когато самолетът се издигна във въздуха, се облегнах

назад с мисълта, че баща ми е останал веднъж завинаги назад, в миналото. Тогава дори не подозирах колко греша.

Когато погледът ми се избистри, видях над главата си вентилатор, който лениво помахваше с перки на късното следобедно слънце. Сърцето ми блъскаше шумно в гърдите, устата ми беше суха като пергамент.

Домашният ми телефон иззвъня. Погледнах дисплея за номера на повикването, вдигнах слушалката и отново я пуснах върху вилката. После отидох в кухнята и намерих бутилката „Макалън“. Или онова, което бе останало от уискито. Телефонът отново иззвъня. Този път отговорих.

— Какво правиш, дявол да те вземе? — чух гласа на Родригес.

Погледнах към водната чаша със скоч на масата пред себе си.

— Напивам се. А ти?

— Няма те никакъв от ден и половина!

Всъщност това не беше истина. Преди четири дни наблюдавах как спускаха Хюбърт Ръсел в дупката, която собственоръчно му бях изкопал. Следващите три дни прекарах в болницата „Нортуестърн Мемориъл“. През тях ми дадоха да се видя с Рейчъл един-единствен път. Тя плака през цялото време.

— Какво искаш, Родригес?

— Как е тя?

— Няма промяна.

— Ще се опиташ ли пак да я видиш?

— Те казаха, че ще се обадят.

— Искаш ли да пийнем по едно навън?

— Ще те информирам, ако ми свършат запасите.

Родригес изръмжа нещо неразбираемо и ми затвори телефона. Намерих смачкан пакет цигари и запалих една. На Маги това не й хареса и тя се върна нацупена в спалнята. От най-долното чекмедже на бюрото си извадих папка с надпис „Лос Анджелис“ и я отворих. Най-отгоре се виждаше полицейска снимка на баща ми — изстинал и вкочанен в моргата на Южен Лос Анджелис.

Обърнах снимката с лицето надолу и вдигнах телефона. Тя отговори на първото позвъняване.

— Да, Майкъл!

— Нещо ново?

— През последния час? Не, Майкъл, нищо ново няма.

Жената се казваше Хейзъл Уиздъм. Работеше дневна смяна на етаж на Рейчъл. Нощната сестра, с която държах връзка, се казваше Мерилин Бънк.

— Обядва ли? — попитах аз.

— Не знам, Майкъл, но сигурно е обядвала.

— Докторите дойдоха ли да я прегледат?

— Казах ти. Всеки ден идват и я преглеждат.

— Тя разговаря ли с тях?

— Не съм била там, когато са я преглеждали, но знам, че се подобрява. Просто тия неща отнемат време.

— А дотогава да стоя настрана, а?

— Не съм казала такова неща. Но тя има нужда от пространство. От малко лично пространство, за да оздравее.

— Не мога да седя и да не правя нищо, Хейзъл!

— Така ли? Нямам такива впечатления.

— Да не пресилваме нещата.

— Та ти вися тук цели три дни, на кафе и десертни блокчета, и спа на пода, когато не гледаше към вратата на стаята ѝ или не досаждаше на всеки доктор и сестра, които излизаха от там.

— Докато накрая болничните власти ме изритаха.

— Ти с нищо не ѝ помагаше, а в случая това е важното. Виж, ако ставаше с магическа пръчка, щях да го направя. Всеки един от нас би го направил. Но при нас тези неща не стават така. Ти самият го знаеш не по-зле от нас, Майкъл!

Тя беше права. Беше ми се налагало да разговарям с много бащи и съпрузи, братя и приятели — самите те жертви, макар и косвени. Повечето кимаха, въздишаха, кършеха ръце, кривяха лица в гримаси на болка, устните им шептяха въпроси, за които никога нямах достатъчно уместен отговор. А сега бях поставен на тяхно място, молех една сестра да се прави на Господ, утре да стане вчера и, ако може, Рейчъл да е пак онова, което беше. Гласът на Хейзъл ме върна към действителността.

— Истината е, че просто трябва да си седнеш на задника и да чакаш. Вероятно тя сама ще попита за теб. Дай ѝ още ден-два, максимум.

Кимнах на празната стая.

— Благодаря ти, че ме търпиш, Хейзъл.

Тя се изсмя.

— Във всеки случай, ако някога се разболея или нараня, бих желала да се случиш до мен.

— Внимавай какво си пожелаваш! Нали ще ми се обадиш, ако...?

— Ако попита за теб ли? А ти как мислиш?

— Чао, Хейзъл.

— До след час, Майкъл!

Затворих телефона и почувствах тишината, която тегнеше около мен. Взех си цигарите и питието и отидох в дневната, за да си пусна някаква музика. Хармониката на Брус Спрингстийн и пианото на Рой Битън се подгониха из стаята. Отпих още една глътка скоч, този път по-малка, седнах на бюрото и включих компютъра. На екрана изскочи лицето на Хюбърт Ръсел. Това беше последният видеоклип, който бе заснел, преди да бъде убит. Разсъжденията му по случая, който го бях помолил да разследва — случая, който накрая му струва живота.

— Вече ви изпратих служебното досие на вашия приятел Джим Дохърти. — Хюбърт намести очилата си пред камерата и заби поглед в бележките пред себе си. — Това може и да не се окаже нищо съществено, но нали споменахте, че е работил по катастрофата от 80-а, а както виждате, е завършил Полицейската академия едва през 1982 година...

Точно така, Хюбърт, едва тогава.

— Както и да е — продължи Хюбърт, — нали ви казах, може и нищо да не е, но реших да ви обърна внимание. Изпратих ви тази снимка от Академията заедно с файла до мобилния телефон. Другият материал, който сега ви изпращам, се отнася до някогашната железопътна катастрофа и фирмата „Транско“.

Наведох се напред и заразглеждах отблизо дигиталния образ на моя приятел. Младежът беше развълнуван — знаеше, че е намерил две парченца от пъзела, които си пасваха.

— Вашето вътрешно чувство не ви е подлъгало, мистър Кели. Оказа се, че „Транско“ и „Уобаш Рейлуей“ са били собственост на една и съща групировка, някаква корпорация на име Си Ем Ти Холдинг.

Извадих бележник и химикалка и написах най-отгоре *Си Ем Ти Холдинг*, а под него *Транско*, като ги съединих с къса чертичка. На

екрана Хюбърт продължаваше да говори:

— Навремето Си Ем Ти са се занимавали с какво ли не. Железници, сгради и съоръжения, свързани с железопътния транспорт, производствени предприятия. Всички те били притежавани чрез различни дъщерни фирми. Действало се е много дискретно. Оторизиран представител на корпорацията е бил някакъв адвокат на име Сол Бърнстайн. Той е починал, но вероятно синът му знае нещо. Така че ще видим. Между другото открих и логото на Си Ем Ти. — Хюбърт натисна няколко клавиша. — Току-що ви го изпратих на мобилния. Страшно прилича на онова, което ви бяха оставили пред вратата...

Хюбърт млъкна за момент и погледна наляво.

— А, чух отвън някакъв шум. Може пък добрите да са дошли, за да ме отведат на сигурно място, като защитен свидетел. — Той се засмя лукаво на цялата абсурдност на ситуацията. — Не се притеснявайте, мистър Кели. Ако нищо друго не помага, имам кухненски нож, за да се браня. Хайде, ще се чуем по-късно.

С тези думи Хюбърт изчезна. Затворих лаптопа и усилих музиката. Еди Ведър бе заменил Брус и разказваше за някакво хлапе в Тексас на име Джереми. Вдигнах крака на бюрото и се загледах в сенките на здрача, който бавно падаше над жилището ми. Когато допих уискито си, беше почти тъмно. Оставих пистолета си у дома и тръгнах по улицата, за да си хвана такси. Рейчъл може би щеше да се върне, а може би не. Но Хюбърт Ръсел беше мъртъв. И аз трябваше да направя нещо по въпроса.

Срещата на Лосън беше в един бар-енд-грил в центъра. Тя бе подранила, но мъжът вече беше в сепарето в дъното, отпиваше от чаша минерална вода и преглеждаше „Ню Йорк Таймс“.

— Даниелсън?

Човекът от Агенцията за вътрешна сигурност вдигна очи от вестника си и произведе една насилена усмивка.

— Агент Лосън!

Даниелсън си даде вид, че се опитва да се изправи, но Лосън му махна с ръка и той остана на мястото си, докато тя се настани на пейката срещу него.

— Благодаря, че се съгласихте да се срещнем толкова спешно — каза той.

— Няма проблем. С какво мога да ви бъда от полза?

— За начало можете да ми кажете защо се мотаехте около тунела на метрото днес следобед.

Лосън не трепна; отговорът ѝ беше сякаш прочетен от наръчника на Бюрото:

— Работя по няколко случая паралелно, мистър Даниелсън. Всичките са тежки углавни престъпления. Така че къде ходя и какво върша, било то над или под земята, си е моя работа.

Даниелсън вдигна добре поддържаните си ръце в отбранителен жест.

— Спокойно! Аз съм на ваша страна.

— А, така ли?

— Да. Един от моите хора случайно е бил в района, за да огледа някои последни подробности по случая „Дохърти“. Видял ви е да влизате през аварийната врата при „Десплейнс“ и ви е заснел.

Даниелсън ѝ подхвърли снимката през масата. Лосън я вдигна и се престори, че я разглежда внимателно. После я плъзна обратно с такъв замах, че тя падна в скута на мъжа.

— Случаят „Дохърти“, както му викате, е мой случай, на Бюрото.

Даниелсън поклати глава и старателно сгъна вестника си няколко пъти.

— Не е нужно да стигаме дотам, агент Лосън.

— Сериозно?

— Да. Допускам, че сте хвърлили поглед в папката, която е била при Дохърти в деня на смъртта му.

— Прибрах я от мястото на произшествието. И, разбира се, я прегледах.

— И сте видели бележките му?

Лосън вдигна рамене, но не отговори.

— Освен това подозирам — продължи Даниелсън, — че именно по тази причина днес сте били в тунела на метрото?

Човекът от Вътрешна сигурност зачака отговора със самодоволна усмивка.

— Не съм убедена, че този разговор ще ни изведе нанякъде, мистър Даниелсън.

— Антракс за бактериологични оръжия, агент Лосън. Зареден в електрически крушки, поставени на ключови места в чикагското метро. Това ли ви интересуваше? Според вас с какво се бе захванал мистър Дохърти?

— От това, което знам...

— Това, което *знаете*, агент Лосън, няма никакво значение. Разгледахме внимателно възможните сценарии, повдигнати от мистър Дохърти и съдържащи се в доклада „Тероризъм 2000“. Обсъдихме ги с вашите началници. И нямаме никакво основание да подозираме възможни заплахи.

— А запознахте ли се със съучастника на Дохърти?

— Робълс. Робърт Робълс. Уволнен на общо основание от Американската армия през 1998 г. Преди това служил две години във Форт Детрик, седалище на една от основните лаборатории, разработващи биологични оръжия в САЩ. Да, познаваме мистър Робълс и разговаряхме с лабораторията. Той никога не е имал оторизиран достъп до материали за производство на оръжия.

— И това е всичко, така ли?

Даниелсън разпери ръце с дланите нагоре.

— Що се отнася до нас, да, това е всичко.

Лосън измъкна от чантата си изрезка от вестник. Беше от „Болтимор Сън“, с дата 10 февруари 2009 г. Заглавието гласеше:

Лаборатория за биооръжия инвентаризира смъртоносни проби. Идентифицирането на всички вируси и бактерии, съхранявани във Форт Детрик, може да отнеме месеци.

— Сигурно сте виждали това, мистър Даниелсън. Директорът на лабораторията във Форт Детрик се опитва да го представи едва ли не като битов проблем, но обърнете внимание на петия абзац, където той намеква, че вероятността да бъдат констатирани „несъответствия“ при инвентаризацията на биологичните оръжия в лабораторията е, цитирам, „голяма“. След което научаваме, че в Детрик използват компютри за вписване и следене на наличностите едва от 2005 година. Преди това всичко е било на хартия с химикалка.

— Какво точно искате да кажете, агент Лосън?

— Искам да кажа следното: ако някой като Робълс действително е изнесъл две-три крушки, заредени с антракс, дали лабораторията в Детрик изобщо е имала начин да засече това?

— От Детрик ни уверяват, че няма заплаха.

— Звучите ми някак уплашен.

— Загрижен, може би, но не по причините, които вие подозирате. Ако подобни налудничави слухове излязат в публичното пространство, потенциалните вреди биха били огромни. За нас. За Министерството на отбраната. По дяволите, а замисляли ли сте се за самия Чикаго? Ако туристите макар и за миг заподозрат, че зад всеки ъгъл ги дебне облак антракс, градът ще се опразни!

Даниелсън отпи глътка вода.

— Засега съумяваме да запазим в тайна заразяването на светената вода в „Име Господне“. И то едва. Последното нещо, което ни трябва, е някой неуправляем агент на ФБР да почне да сее паника с теории за края на света.

— Значи, вие ми казвате да зарежа всичко?

— Казвам ви, че сте нагазили в много по-дълбоки води, отколкото предполагате.

— Заплашвате ли ме, мистър Даниелсън?

— Така ли ви се струва? — Този път бе ред на Даниелсън да се поозъби и Лосън се размърда нервно на стола. — Истината е, че вие нямате нито официално разрешение, нито нужната квалификация, за да водите този разговор с мен. Така че приключихме с този въпрос. Ако желаете да приемете думите ми като заплаха, това си е ваше право. Всъщност във ваш интерес е да ги приемете така. А сега искам от вас още нещо, агент Лосън.

— И какво е то?

— Да ми кажете всичко, което знаете, за един частен детектив на име Майкъл Кели.

Кръчмата се намираше в един по-скромен участък на Милуоки Авеню в Джеферсън Парк. Влязох около осем и седнах на бара. Барманът се запъти към мен. Поръчах си „Бъдуайзър“ в кутия и малък бърбън „Джим Бийм“. Двама типове с вид на строителни работници се бяха барикадирали зад няколко редици изпити бутилки и псуваха телевизора, който предаваше хокеен мач. В другия край на бара имаше още някакъв мъж. И той като мен си пиеше сам. Пресуших бърбъна, вдигнах бирата си и се отправих към ъгъла на заведението, където още трима работници играеха дартс. Най-възрастният беше около трийсет и пет, едър, към метър и деветдесет, около сто и десет кила. Отговаряше на описанието, което ми бе дал Родригес. Освен това зеленото му камаро беше паркирано отвън. Огледах го по-отблизо. По лицето и дрехите му имаше люспи от бял латекс. Ръцете и гърдният му кош бяха набъбнали от мускули — явно си изкарваше хляба с яко бачкане. Отпих от бирата си. Онзи пристъпи към линията за хвърляне и бързо заби три стрелички в сектор 20.

— Браво, Лари! — извика единият от другите двама.

Лари Дженингс се ухили и издърпа стреличките си от корковата мишена. Аз се върнах обратно на бара. Тримата продължиха да хвърлят. Бях приключил с втората си бира, когато Дженингс заби три десетки и спечели играта. Пристъпи към мишената, за да си прибере стреличките, но аз го изпреварих.

— Това ли търсиш, Лари?

Той ме изгледа особено.

— Да, приятел. Благодаря. — Опитва се да си ги вземе, но аз ги дръпнах назад.

— Искам да ти покажа нещо.

Изведнъж заведението утихна. Дори хокеистите на екрана започнаха да играят сякаш на пръсти. Извадих от джоба си бяла картичка и я забучих на дъската.

— Това е некрологът на Хюбърт Ръсел. Познаваш ли го?

Посочих с пръст снимката на Хюбърт върху некролога. Дженингс поклати глава. Отначало изглеждаше объркан, после ядосан. Приятелите му наблюдаваха отблизо сцената.

— Така си и мислех, не го познаваш — казах аз. — Набил си погрешния човек, Лари. Време е да си платиш за това.

Върнах се при бара и хвърлих няколко банкноти на плота. В края на коридора имаше мъжка тоалетна, но аз я подминах и през задната врата излязох на тясна уличка. Знаех, че Дженингс ще ме последва. Такива като него винаги следват онзи, който ги води. Вероятно от страх.

— Проблем ли имаш, човече?

В ръцете си държеше билиардна щека, водеше и двамата си приятели. Те бяха застанали до вратата, отпиваха от бирата си и по лицата им се четеше, че предпочитат да са вътре и да играят на дартс. Ала Дженингс имаше заплашителен вид.

С една крачка той скъси наполовина дистанцията между нас и замахна с дебелия край на щеката към главата ми. Аз се гмурнах напред и поех удара с рамото си. Заболя ме, но и щеката се строши на две.

Забих двоен ляв прав в лицето му. Двата удара бяха бързи и къси. Наказателни. Едрият мъжага падна на едно коляно и бавно се изправи.

— Да ти го начукам!

Аз му се усмихнах и го повиках с пръст.

— Ела де, сладур, ела!

Дженингс се хвърли към мен като разярен бик. Аз се извъртях на една страна и му забих още едно ляво кроше в челюстта, после два десни в корема. Без емоции. Само бързина, тактика и сила.

Дженингс се наведе напред и вдигна гард пред лицето си, но аз му вкарах един ляв над ръцете и го уцелих в слепоочието. После го сграбчих за косата и ударих лицето му в ръба на контейнера за боклук. От носа му шурна кръв. Извъртях го към себе си и го изправих в цял ръст. С още две леви крошета го запратих назад и с един последен десен го свалих в нокдаун.

Бях скрил бейзболната бухалка зад контейнера. Извадих я и огледах публиката, която вече бе нараснала на трима негови приятели.

Всичките до един страхливци. После замахнах веднъж, втори, трети път. Тежки, безшумни удари в торса. Дженингс повърна вечерята си, примесена с кръв. Нещо отвътре ме караше да се прицеля в черепа му. Да му пръсна мозъка в тъмната уличка и да оставя приятелчетата му да го събират. Но не бях дошъл да го убивам. Затова пуснах бухалката и го ритнах в ребрата. Веднъж.

— Това беше за Хюбърт.

Той лежеше по лице, държеше се за корема и стенеше. Откъм улицата се чуваха шумове: тихо свистене на гуми от преминаваща кола, безгрижен смях в чикагската нощ. Обърнах гръб на мрака и закрачих обратно към светлините на Милуоки Авеню.

— Това последното не биваше да го правиш. С бухалката.

Обърнах се. Приятелчетата на Дженингс бяха получили подкрепление. Барманът имаше силен ирландски акцент, който не бях забелязал преди, и държеше в ръцете си рязана двуцевка.

— До стената, мистър! — Дланите му стиснаха по-здраво двуцевката; забелязах, че дулата леко потрепериха. Човекът беше уплашен, сърцето му сигурно биеше като на врабец.

— Ще повикам ченгетата — обади се един от приятелите. Беше приклепнал до почти изпадналия в кома Дженингс, като само го гледаше втренчено, без да се опитва да му помогне. — Ще трябва и линейка.

Барманът поклати глава и посочи с очи към задната врата, която водеше към бара.

— Никой нищо няма да вика. Съли, влизайте вътре! Аз ще се оправя с тоя побойник.

Ръката ми се стрелна напред, сграбчи рязаната цев, завъртя я нагоре и изтръгна пушката от ръцете на бармана. Всичко това се случи в един кратък миг, без подготовка, но и без колебание. По единствения възможен начин. Пушката беше вече в ръцете ми и ирландецът разбра, че е прецакан. Пречупих я на две и извадих двата патрона.

— Дойде да свършиш някаква работа, а, ирландцецо?

Барманът мълчеше. Замахнах с пушката и я разбих на парчета в стената.

— Твоят приятел е прав. Трябва да повикате линейка за Лари. А пък ако му дойде желание за реванш, нека ми се обади.

Извадих визитка и я тикнах в джоба на ризата му. После излязох от уличката и закрачих по булеварда. Откъм вътрешността на кръчмата някой гръмогласно викаше бармана, за да си поръча пиене. Чикагският отбор бе отбелязал точка и хората искаха да се почерпят по случая.

Когато се събудих на другата сутрин, имах остра нужда от чаша кафе и от една услуга. Първото си го осигурих от „Старбъкс“, второто — от Катрин Лосън.

— Къде отиваме? — попита тя, като запали колата си.

— Трябва ми значката ти, Катрин.

Тя отпи от кафето си.

— Ммм, хубаво е. За какво ти трябва?

— За да прегледам няколко папки в съдебномедицинската служба.

Лосън въздъхна.

— Позволи ми да отгатна: Хюбърт Ръсел?

Кимнах. Лосън се взря в лицето ми.

— Снощи да не си се бил с някого?

Усмихнах се.

— Да, с бутилка уиски.

Лосън може би ми се чувстваше задължена, след като бях поел върху себе си онази история с Дохърти. Или пък ѝ беше мъчно за мен заради Рейчъл. Или просто си ѝ беше мъчно за мен. Каквато и да беше причината, тя подкара напред.

— Случаят с Хюбърт бе възложен на чикагската полиция, Майкъл. И доколкото разбирам, вече е приключен.

— Това не го вярвам.

— Защо?

— Има разминаване във времето.

— Дохърти е разполагал с достатъчно време, за да убие Хюбърт и да се върне вкъщи. Не много, но достатъчно.

Не ми звучеше правдоподобно. Мисля, че и на Лосън. На нея просто ѝ бе нужна причина.

— Помисли, Катрин! Цялата идея с този видеозапис на Рейчъл е била Дохърти да ме подмами в Саут Сайд, за да си играе смахнатите игрички.

— И в крайна сметка е успял.

— Успя наистина, но като ми даде фалшив избор.

— Какво имаш предвид?

— Планът на Дохърти можеше да сработи само при условие, че се бях обадил на Хюбърт и го бях заварил жив. След това, ако се опитвах да позвъня на Дохърти, но не го откриех на телефона, щях да тръгна към Саут Сайд. Ако вместо това тръгнах към „Кабрини-Грийн“, снимката на семейство Макнаб щеше отново да ме изпрати на юг. Цялото нещо беше игра за наивници. Фалшив избор с един-единствен резултат. Но за да се получи този резултат, Хюбърт трябваше да е жив.

Лосън даде мигач и ускори по „Кенеди“.

— И все пак Хюбърт се оказа мъртъв. Как се вписва това? Поредно съвпадение?

Беше права. Не бях погледнал на въпроса от тази страна. Усещайки колебанието ми, тя продължи да излага аргументите си.

— Кой друг би могъл да бъде, Майкъл? Кой друг искаше Хюбърт Ръсел мъртъв?

— Не знам.

— Именно. Не знаеш. Защото друг просто няма. Освен Дохърти. Той те мразеше по някаква си своя извратена причина и може би е убил приятеля ти, за да ти отмъсти. Сам знаеш не по-зле от мен, че Дохърти би убил и Рейчъл, стига да имаше тази възможност.

— Но ти не му я даде, нали така?

— Не търся благодарност, Майкъл.

— И все пак трябва да ти благодаря.

— Виж, хайде да идем в съдебномедицинската служба. Задай си въпросите, но ако нищо не изскочи от там, направо се откажи. — Погледна ме, докато шофираше. — Става ли?

— Става.

Известно време пътувахме мълчаливо. Лосън пусна един диск на Алиша Кийс.

— Как е Рейчъл? — попита тя.

— Не е добре.

Отново ми хвърли кос поглед.

— Не ти ли се говори за това?

— Не.

— Добре. — Тя продължи да шофира мълчаливо, докато не извадих записките си.

— Може ли да те попитам нещо друго? — казах аз.

— Разбира се.

— Онази папка, която открихме в къщата на Дохърти...

— Коя папка?

— Знаеш коя. Онази, червената. Беше я сложил пред себе си. Като че ли се канеше да ми покаже нещо.

— Точно когато го застрелях?

— Именно. След което ти я грабна и я отнесе, преди да ѝ бях хвърлил поне един поглед.

Лосън клатеше глава. Устните ѝ помръднаха, сякаш се канеше да каже нещо. После се отказа, пресегна се и усили музиката. Аз я намалих.

— Не ти се говори за папката, така ли?

— Защо ти е нужно да знаеш?

— Какво има за знаене?

— Именно, Майкъл. Какво има за знаене? Конкретно за теб, нищо.

— Ето че сега вече възбуди любопитството ми.

— Глупости. Любопитството ти е възбудено от момента, в който си я видял. Пък си мисля, че може и да си надникнал вътре.

— Няма ли да ми кажеш какво има в нея?

Тя отново усили музиката. Аз забих нос в записките си.

— Какво е това? — попита тя, сочейки с пръст една папка, на която бях поставил етикет *Транско*.

— Една от възможните версии, по които работеше Хюбърт във връзка с онази стара железопътна катастрофа — отвърнах аз. — Повечето от информацията се намира в онези файлове, които ти беше изпратил.

— Това на съдебния лекар ли го носиш?

— Може би. Искаш ли да чуеш за какво става въпрос?

— Чакай малко. — Лосън зави наляво по Харисън Стрийт и вкара колата в едно свободно място на паркинга пред моргата на окръг Кук.

Аз ѝ подадох папката.

— Е, слушам те — каза тя, прелиствайки записките на Хюбърт.

Обясних ѝ как едно дефектно устройство, произведено от „Транско“, по всяка вероятност е предизвикало дерайлиране на влак

преди трийсет години, убивайки девет души.

— Кой е бил собственик на „Гранско“? — попита тя с присвити очи, приковани в страниците.

— Една стара холдингова компания на име Си Ем Ти. — Подадох ѝ още няколко листа. — Хюбърт така и не е открил физическите собственици, но според мен си струва да се поразровим още малко.

Лосън затвори папката и ми я върна.

— Защо?

— Защото имам усещането, че въпросните хора, които и да са те, не желаят да бъдат открити.

— А на теб ти се иска да разбереш кои са?

— Аз не вярвам, че Дохърти е убил Хюбърт. — Отворих вратата, за да сляза. — А пък тези типове крият нещо. Така че, да, искам да разбера кои са. Хайде, да вървим.

— Кое те кара да смяташ, че не бих ти разрешила да хвърлиш един поглед?

Мардж Конъли ме изгледа изпитателно през очилата си за четене и посегна към чашата с кафе. Беше седнала зад бюрото си, облечена със синя лекарска престилка; пред нея имаше цяла купчина папки.

— Защо да ми разрешаваш?

Конъли изду бузи, докато останалата част от лицето ѝ се намръщи.

— Агент Лосън, не ви познавам кой знае колко добре, но ще си позволя да ви задам един въпрос.

— Всичко остава между тези четири стени — отвърна Лосън. — Имате думата ми.

Съдебната лекарка въздъхна и издърпа една папка от купчината пред себе си.

— Притеснява ме отношението към тази папка. — Тя я отвори. — Ако се досещате какво имам предвид.

— Мисля, че се досещам — отвърна Лосън. — Но кажете все пак.

— В течение на ден-два случаят предизвиква обичайния интерес. Звънят ми от кметството, разни шефове от отдел „Убийства“, дори и от Бюрото. — Конъли погледна към Лосън, която кръстоса крака и постави ръце в скута си. Конъли продължи: — И така, ние правим спешна аутопсия, кръвни проби, всичко, както си е по програма. Но когато вече имаме резултати и започваме да звъним на всички... нищо.

— Как така „нищо“?

— Ами така. От кметството се правят на разсеяни. Федералните дори не ми вдигат телефона. — Тя отново погледна към Лосън. — От „Убийства“ ми казват да изпратя резултатите, когато имам възможност. И ето, аз ги опаковам и им ги пращам.

— От нашата служба изпратихме запитване — каза Лосън, — но го оттеглихме, като видяхме каква е ситуацията.

Мардж Конъли се наведе напред.

— И каква точно е ситуацията, агент Лосън?

— С първоначалното разследване на случая се занимава чикагската полиция — каза Лосън. — И доколкото знам, заключението им е, че Джим Дохърти е виновен за смъртта на Хюбърт.

Конъли се облегна назад.

— Как така?

— Не е нещо, за което има информация в медиите — каза Лосън, — но Хюбърт е бил привлечен да работи по случая „Дохърти“.

Конъли вдигна папката на Хюбърт.

— Този хлапак е работил по *онзи* случай?! Как се е стигнало дотам?

— Помагаше на мен, Мардж — обадох се аз.

— Ти си бил натоварен със случая? — Конъли поклати глава, но си замълча. — И какво точно търсиш сега?

— Не знам — отвърнах аз. — А ти какво откри?

Конъли измъкна от папката една страница със заключения.

— Хематоми по шията, каквито се получават при обесване. Въжето е било най-обикновено. Може да се купи от всяка железария. Най-прост самозатягащ се възел. Обикновено се използва от самоубийци, но може да свърши работа и при убийство. — Конъли погледна над очилата си. — Но сега идва ред на китките.

— Какво му е на китките? — попитах аз.

— При огледа открих едва забележими следи по двете китки на трупа. Не мога да бъда стопроцентова сигурна, но е възможно да са от белезници. — Конъли остави листа със заключенията върху бюрото си.

— Имаш ли снимки от аутопсията?

Конъли измъкна снимки от папката и плъзна няколко към мен. Кожата на Хюбърт изглеждаше синкава под лампите. У-образният срез от раменете през гръдната кост към корема му беше грубо зашит с бели конци. Подадох снимките на Лосън.

— Това са хематомите — каза Конъли, като ми подаде следващата партида снимки. — А тук са белезите по китките.

Хематомът беше всъщност един — плътна лилаво-черна линия, обгръщаща три четвърти от шията на Хюбърт. Лосън вдигна от бюрото снимка на дясната китка.

— Може ли и аз да я видя? — попитах. Лосън ми хвърли бърз поглед и бутна снимката към мен.

— Възможни следи от белезници тук и тук — каза Конъли, като посочи с върха на писалката си едва забележимите вдлъбнатини по кожата. — Имаме ги и увеличени, но не са достатъчни за категорично заключение.

— Друго? — попитах аз.

Конъли вдигна рамене.

— Кръвната проба е чиста. Няма следи от каквито и да било наркотични вещества в кръвоносната система.

Взрях се отблизо в хематома на шията, после в следите по двете китки. Лосън се размърда на стола си.

— Майкъл, имам две срещи тази сутрин.

Вдигнах очи към нея.

— Време е да тръгваш ли?

Тя кимна. Погледнах Конъли.

— Имаш ли нещо против да поостана и още малко да поровя из тия папки?

Съдебната лекарка вдигна рамене.

— Аз лично нямам. Доколкото виждам, никой друг не се интересува от тях.

Обърнах се към Лосън. Погледът ѝ премина по лицето ми. Конъли се изправи иззад бюрото.

— Имам едно-две неща, които трябва да свърша. Майкъл, можеш да прегледаш материалите тук. Агент Лосън, беше ми приятно да се запознаем.

Двете жени се здрависаха и Мардж Конъли си излезе, като затвори вратата след себе си.

— Смяташ ли, че има някаква полза от това, Майкъл?

Свих рамене и казах:

— Е, и вреда няма. — Придърпах към себе си папката с материалите от аутопсията на Хюбърт Ръсел.

Катрин Лосън плъзна ръка върху моята.

— Остави тази папка и ме погледни.

Подчиних се с разтуптяно сърце. Усещах пулса в слепоочията си.

— Нямах вина за Хюбърт.

Понечих да кажа нещо, но тя поклати глава и продължи:

— Ти имаше всички основания да си мислиш, че ще бъде в безопасност в апартамента си. Аз можех и трябваше да се погрижа

хората ми да стигнат там по-бързо. Истината е, че Хюбърт бе предаден от много хора. Но чуй какво ще ти кажа, Майкъл. Ти не си сред тях.

— Мислиш, че си губя времето тук ли?

— Мисля, че гониш призраци.

Аз се изсмях.

— Същото ми го каза и Джим Дохърти, когато поисках от него онези стари папки.

— Така доникъде няма да стигнеш, Майкъл. Дохърти уби Хюбърт. Ти го знаеш и аз го знам. Време е да забравиш този случай. Да оставиш раните ти да зараснат.

Изведнъж Катрин Лосън се наведе и ме целуна. Съвсем леко. Върховете на пръстите ѝ докоснаха бузата ми, оставяйки след себе си нежност, която не можех да си позволя.

— Трябва да го направя — казах аз.

Тя се изправи от стола и ме стисна за лакътя.

— Ако мога с нещо да ти помогна, само кажи.

После се обърна и излезе.

Разтворих папката с материалите за Хюбърт и отново се зарових в нея. След час, когато бях прегледал няколкостотин снимки от аутопсията, забелязах нещо, което ме озадачи. Открих Мардж Конъли в момента, когато отрязваше горната част на черепа на някакъв труп. Изчаках я да свърши.

— Какво има?

— Ще ти кажа, като се освободиш за миг.

— Важно ли е?

— Може и да е.

Тя се дръпна от масата. Един от асистентите ѝ пое циркуляра. Конъли свали със замах ръкавиците и ме последва към кабинета си.

— Какво има, Кели? Между другото вие двамата с тази агентка май... а? — Тя повдигна дискретно вежда.

— Не позна — отвърнах аз и вдигнах една снимка от аутопсията.

— Я виж това тук. Лявата китка на Хюбърт.

Конъли надяна очилата и присви очи.

— Снимката е на гърба на китката.

Измъкнах още една снимка.

— А това е дясната китка. Снимката е практически една и съща.

— Е, и какво?

— Ето тук — посочих с пръст лявата китка. — На около два и половина сантиметра под вдлъбнатината, за която казваш, че може да е следа от белезници. Има още една лека промяна в цвета на кожата, като много бледа синина.

Мардж се наведе и погледна отблизо снимката. После се пресегна и включи компютъра.

— Всички тия снимки ги имаме в електронен вид. Чакай да увеличи въпросната част.

Мардж откри снимката и се залови за работа. Наблюдавах я, докато увеличаваше и постепенно изостряше образа. След две-три минути се облегна назад.

— Повече от това не може.

— Какво мислиш?

Тя докосна с молив екрана.

— Говориш за тази област тук, нали?

— Да. — Определено беше синина, с по-кръгла форма, отколкото ми се бе сторило отначало. — Няма вид да е причинена от белезниците.

— Съгласна съм — каза Мардж. — Кръгла е и кожата изглежда леко вдлъбната. По дяволите, как съм могла да я пропусна!

— Не си я пропуснала. Имаме я документирана. Е, какво мислиш?

— Съдейки по промяната в цвета на кожата, синината определено е причинена във или около момента на смъртта. Повече от това не мога да кажа.

— Предположи нещо!

Загледана в снимката, Мардж почука с молива по зъбите си.

— Чакай да опитам още няколко неща, преди да ти дам отговор.

— Например какво?

— Имаме една програма, която използваме за оглед на следи от ухапване. С нея се определя формата на всякакви вдлъбнатини по кожата на жертвата. Невинаги се приема за доказателство в съда, но иначе е доста ефикасна. — Конъли се облегна назад и няколко секунди остана загледана в снимката. — Нека да я пусна през програмата, пък да видим какво ще излезе.

— Колко време ще ти трябва?

Мардж вдигна рамене.

— Ами може да го направим още днес следобед. Ще ти звънна.

— Супер! Ами ако открием нещо, какво ще стане с доклада ти?

Съдебната лекарка се усмихна.

— Докладът ми е написан, Кели. Случаят е приключен. Точно както го искаше кметът.

Лица и факти се смесваха и преливаха в калейдоскоп от цветове и звуци. Джим Дохърти, с изпито лице и хищни черти, подхранващ омразата си в мрачна гробница в подземията на града. Един стрелец на име Робълс, със сиви воднисти очи, сеещ смърт с карабината си на брега на езерото. Тясна, задънена уличка, която се разклоняваше от Милуоки Авеню, и един младеж с въже на шията. Рейчъл, вторачена в тъмните кътчета на съзнанието си, наблюдаваща как миналото нарязва настоящето ѝ на ситни късчета. Катрин Лосън и усещането за допира на ръката ѝ върху лицето ми. Кметът Джон Уилсън. Някаква компания на име „Транско“ и някаква папка с материали от аутопсия. Друга папка, или по-скоро класьор, червен на цвят.

Парчетата от този случай, а може би от два-три случая бяха свързани помежду си с възможно най-тънката нишка — съвпадащи обстоятелства и допускания, основаващи се на верни, но непълни факти. Останалото плуваше и се преобръщаше в мрака, като от време на време излизаше за миг на повърхността и се самопредлагаше като парченца от мозайката, но без никакъв намек откъде и защо.

Въздъгнах и отворих очи. Ама че идиотска история! Слязох от колата, повървах по Бродуей и изкачих няколкото стъпала. В антрето на кантората ми се беше натрупала цяла купчина поща, която подпираше отвътре вратата. Най-отгоре имаше дебел кафяв плик. Адресът на подателя беше написан на ръка с черен флумастер:

Сол Бърнстайн-шадши
Сътър Стрийт 110
Сан Франциско, Калифорния

По дяволите! Добрах се до бюрото си, вдигнах щорите и разрязах плика. После прочетох писмото на мистър Бърнстайн на отслабващата светлина, която влизаше през прозореца в късния следобед.

Уважаеми мистър Кели,

Надявам се настоящото да Ви завари в добро здраве и разположение. Както вероятно знаете, Вашият сътрудник Хюбърт Ръсел се свърза с мен във връзка с едно търговско дружество на име „Транско“ и неговата фирма майка Си Ем Ти Холдинг. Моят покоен баща сътрудничеше на Си Ем Ти преди много години в качеството си на техен адвокат по редица въпроси, както и на техен оторизиран представител. Моля да ме извините, че не се свързах пряко с мистър Ръсел, но — с риск думите ми да прозвучат надменно — по телефона той ми се стори твърде млад, макар и явно способен. Дано да ме разберете и Ви моля да предадете моите извинения и най-добри пожелания на Вашия колега.

Що се отнася до „Транско“ и Си Ем Ти, след дълъг размисъл по въпроса реших, че Вашето запитване е една добра възможност някои минали неща да бъдат изяснени веднъж завинаги. Предлагам на вниманието Ви подборка от документи, които открих в архива на баща ми. Мисля, че те не се нуждаят от каквито и да било обяснения. Прилагам и телефонен номер, в случай че желаете да се свържете с мен, но **настойчиво Ви моля да не го правите**. Дискретността е от жизнена важност за мен, доколкото също като баща ми и аз съм адвокат с частна практика, която бих желал да запазя далеч от полезрението на общественото внимание. Смятах да отнеса тази информация пряко към властите, но колеги в Чикаго ме увериха, че Вие имате значителен опит с подобни дела и че може да се разчита на вас да подходите по въпроса експедитивно и с нужната конфиденциалност. Надявам се, че съм взел разумно решение.

Искрено Ваш:
Сол Бърнстайн-младши

Претеглих пакета върху дланта си и го отворих. Най-отгоре имаше няколко инженерни доклада от периода 1974–1979 г., в които подробно се описваха технически проблеми с техни изделия,

включително като се предлагаше изтегляне от пазара на блокиращите им устройства за локомотиви. Прегледах ги и ги оставих настрана. Отдолу имаше стари договори, защипани с кламер, удостоверения за притежавани акционерни дялове, както и лична кореспонденция. Зачетох се в материалите, без да бързам, като си водех бележки. Когато приключих, се облегнах назад и се загледах в тавана. На лист хартия бях начертал схема на мрежата от компании, притежавани от Си Ем Ти, между които „Транско“ и „Уобаш Рейлуей“, както и разни свързани дружества и имоти, някои от които датирани отпреди деветдесет години. Най-отдолу на листа написах името на юридическото лице, което ги контролираше — същото, което носеше вина за железопътната катастрофа на 4 февруари 1980 г.

Извадих от архива си черно-жълтото лого, което Хюбърт бе идентифицирал като търговска марка на Си Ем Ти, и надписа „Уобаш Рейлуей“ със съответния ретро шрифт. Направи ми впечатление нещо, което не бях забелязал преди: влакът на Си Ем Ти имаше върху предницата на локомотива си странен знак, подобен на буквата *t*. Погледнах отблизо надписа на „Уобаш“. Буквата *l* от „Рейлуей“ беше пресечена с чертичка, в резултат от което също приличаше на *t*. Или може би и в двата случая това не бяха букви, а малки кръстчета? По дяволите!

След още четирийсет минути аз бях все така заробен в старите книжа, когато телефонът ми иззвъня. Мардж Конъли бе направила чудото със снимката от аутопсията. Свалих файловете, които ми бе изпратила, и прекарах следващия един час на телефона със съдебната лекарка. Накрая ѝ благодарих и прекъснах разговора.

Затворих очи и си представих всички тези късчета от мозайката, които плуваха в мрака. Постепенно едно, после второ, после трето престанаха да се въртят във всички посоки, застинаха неподвижно пред очите ми и се сглобиха едно с друго. Картината се изясни, ясно се очерта конкретно лице. Принтирах снимките, които ми бе изпратила Мардж, прибрах документите от Сол Бърнстайн и заключих кантората след себе си.

Трябваше да се досетя, когато не чух скимтенето на Маги зад входната врата. Но умът ми беше другаде, потънал в бездънните, усукани бездни на Си Ем Ти Холдинг и под въздействието на една конкретна снимка от аутопсията на моя приятел. Бях вече по средата на хола, когато вдигнах поглед и я видях, размахала опашка, удобно настанена в скута на самия кмет на нашия славен град, почитаемия Джон Уилсън.

— Хубаво кученце, Кели. На твое място бих си го пазил повече. — Кметът почеса Маги зад ушите и я пусна на пода. После посочи двамата мъже, седнали от двете му страни. — Това са федерални агенти. Искат да ти зададат няколко въпроса.

Седнах на единствения останал свободен стол в стаята и огледах двата костюма: един черен и един син. И двамата едва ли имаха общо сто килограма телесно тегло. Истинската мускулна маса беше застанала зад тях — някакъв тип с вид на полузащитник от футболен отбор, изтупан с кашмирено палто, черни кожени ръкавици и черни очила, които покриваха и слепоочията му.

— А какво прави Терминатора отзад? — попитах аз.

Няколко секунди никой не отговори и накрая Уилсън отново взе думата:

— Казах им, че си разумен човек, но те решиха да действат предпазливо. Все пак имаш пистолет и тъй нататък.

— А пък вие дойдохте просто за компания, а?

Уилсън разтегна дебелиите си бърни в тънка усмивчица.

— Дойдох, за да защита интересите на този град, Кели. А може би и твоите.

— Слушам внимателно — казах аз.

Синият костюм постави върху холната ми масичка дипломатическо куфарче и щракна ключалките. Вътре видях нещо да се червене и се досетих какво може да е. Междувременно костюмът отвори уста и потвърди предположенията ми:

— Мистър Кели, казвам се Лио Ноулън. Това тук е доктор Матю Даниелсън. И двамата сме от Агенцията за вътрешна сигурност.

Ноулън не ми показва служебна карта, нито пък аз му я поисках.

— Знаем, че сте участвали в залавянето и ликвидирането на Джим Дохърти — продължи Ноулън. — Знаем също, че той е говорил с вас за определена червена папка, която се е намирала у него в момента, когато е бил застрелян.

— Така и не можах да видя какво съдържа тази папка — казах аз. — Агент Лосън я взе със себе си от мястото на инцидента.

Ноулън кимна.

— Въпреки това имаме основания да мислим, че въпросната папка и естеството на нейното съдържание продължават да ви интересуват.

— А вие откъде бихте могли да знаете това, мистър Ноулън?

Ноулън бръкна в куфарчето си и извади някакви книжа.

— Работим по една федерална директива, наречена „Кибер инициатива“. Това ни дава право наред с останалото да следим интернет трафика и други дейности, които биха могли да представляват заплаха за нашата национална сигурност.

Погледнах към кмета, който повдигна едновременно вежди и рамене.

— И на мен ми казаха същото, Кели. Може би ти ще обясниш останалото.

Обърнах се към Ноулън.

— Червената папка, за която говорите, съдържа доклад на Пентагона, излязъл през 1998 година под заглавие „Тероризъм 2000“. Да, видях заглавието в къщата на Дохърти. И после наистина потърсих това-онова в интернет.

— Защо? — попита Ноулън.

— А защо не, по дяволите? Ако човек като Дохърти разнася нещо такова насам-натат, това предизвиква вниманието ми. А с вас не е ли така?

Ноулън вдигна с два пръста някакво микроскопично мъхче от панталона си.

— Мистър Дохърти отправял ли е някакви конкретни заплахи?

— В това му беше силата.

— Конкретни заплахи срещу град Чикаго?

Погледнах към черния костюм, който се казваше Даниелсън.

— Този човек отваря ли си някога устата?

Ноулън премигна зад очилата си.

— Отговорете на въпроса, мистър Кели.

— Не, не ми е посочвал конкретно какво планира. Мисля, че беше на път да го направи, когато нещата излязоха извън контрол.

Ноулън се наведе напред.

— И вие го застреляхте?

Кимнах.

— Каквото и да бе намислил Джим Дохърти, подробностите умряха заедно с него. Мисля обаче, че имам известна идея.

Даниелсън се размърда на стола си и най-после проговори:

— Нас не ни интересуват тъпите ви идеи, мистър Кели. Ние сме тук за черното куфарче, което сте взели от дома на Дохърти. Дайте ни го и този разговор приключва. Или продължавайте да се инатите глупаво и ще преминем към следващата фаза.

— Не знам нищо за никакво куфарче — казах аз и погледнах към килера, където твърдото черно куфарче от кухнята на Дохърти си лежеше кротко на една лавица.

Даниелсън завъртя очи към Ноулън, който на свой ред погледна кмета. Уилсън потърка с пръст устните си.

— Господа, бихте ли ни оставили насаме за малко?

На Даниелсън тази идея явно не му хареса, но Ноулън го дръпна настрани и зашепна нещо в ухото му. Накрая Даниелсън отстъпи и вдигна ръка с пет разперени пръста.

— Пет минути, господин кмете!

Двамата с Ноулън си взеха балтоните и излязоха да се поразтъпчат. Горилата с кашмиреното палто се изниза след тях. Забелязах, че влачи левия си крак и се надявах да го боли зверски. Уилсън изчака, докато вратата се затвори, и се обърна към мен:

— Какво искаш, Кели?

— Откъде знаете, че искам нещо?

— Колко пъти съм говорил с теб, без да поискаш нещо?

— Имам усещането, че знаете за тия типове толкова малко, колкото и аз.

— Агенцията за вътрешна сигурност?

Кимнах. Кметът отново вдигна Маги от пода и я погали по темето. Очите ѝ веднага започнаха да се затварят от блаженство.

— Знаеш ли колко често ме викат за съвещания с тия тъпанари? — каза Уилсън. — Първият път беше малко след единайсети септември, когато на всички ни се беше дръпнало лайното от страх. Те седяха насреща ни, два часа ни занимаваха с глупости, но не обелиха дума какво всъщност се е случило. Оттогава все си измислят разни дивотии: ту питейната вода била отровена, ту някой поръсил някаква гадост в центъра на града, ту друг качил атомна бомба в куфарче на върха на Сиърс Тауър... Кой знае всъщност какво става! И да ти кажа ли до какъв извод стигнах един ден? Че не ми пука.

— Не ви вярвам, господин кмете.

Уилсън вдигна ръка.

— Изслушай ме! Разбира се, че ми пука. Искам да кажа: какво можем да направим ние по въпроса? Ако някой реши да се самовзриви във Водната кула днес следобед, какво може да направи чикагската полиция, за да го спре? Нищо, освен да разчисти после улицата, за да минат линейките. Ние не разполагаме нито с професионалните познания, нито с живата сила, а съм сигурен и че федералните едва ли ще ни светнат навреме, за да се подготвим, ако ни се гласи нещо. Та ти ме питаш какво искам да ти кажа с всичко това, нали така?

Кимнах.

— Искам да ти кажа нещо, което аз самият знам отдавна. Когато ни се изсипят на главата хора от Агенцията за вътрешна сигурност, ние им се усмихваме и гледаме да не ги дразним. Изслушваме им учтиво дивотиите, проявяваме подходяща загриженост и ги отправяме по живо, по здраво. Ако ли пък успеят да пипнат лошите, толкова по-добре.

— Ами ако не ги пипнат?

— Това е хубавото в тази работа. Досега не е имало случай да не ги пипнат, както викаш, просто защото не е имало кого да пипнат. Поне в тоя град, да чукаме на дърво. Но като се замислиш, това е единственото, което ние можем да направим. Както и да управляваме риска.

— Какво означава това?

— Добър въпрос, мамка му! Ти даваш ли си сметка какви ще бъдат човешките жертви при една такава терористична атака?

Поклатих глава.

— Сто хиляди, минимум. А пък ако тия лайнари изкарат късмет, могат и милион да очистят като едното нищо. — Уилсън се изхили гърлено на купищата трупове, които рисуваше въображението му. — При биологична атака няма да смогваме да погребем умрелите. Ще трябва да ги горим на клади. На клади, Кели! Хората няма да понесат такъв ужас. Така че хватката е да обърнем посланието. Да го направим позитивно. Да изглеждаме сериозни и концентрирани, но не прекалено уплашени. Там е хватката.

— Искате да кажете, че *представата* за Второто пришествие е много по-страшна от реалността?

— Именно. Вземи например оня тъпак Дохърти. Той нямаше никакво оръжие за масово унищожение, братле! През цялото време те е будалкал!

— Ами „Име Господне“?

— Какво толкова е станало? Той заплашваше да зарази всички църкви, разправяше, че щели да измрат хора, бла-бла-бла-бла... И какво направи накрая? Сипа малко амоняк в светената вода, това направи.

— Трябва да е било нещо повече от амоняк.

— Добре, де, добре. Специален амоняк. Въпросът е: колко души загинаха? Колко са още в болница? Николко. Тоя мизерник знаеше само да лае, като цялата им останали пасмина. Това по принцип не го казвам пред никого, но ония на единайсети септември извадиха голям късмет. Невероятен късмет! А пък ние през следващите сто години ще похарчим милиарди долари в очакване да падне и другата обувка.

— Която така и няма да падне?

— Не и докато аз съм тук. Така че ти не се вайкай толкова за тоя Дохърти. Ако е могъл да подпали града, щеше да го е направил. Човекът просто искаше да се избудалка с нас и най-вече с теб. И накрая да ти убие гаджето, а ти да гледаш отстрани как го прави. Слава Богу, че не успя.

— Какво искате от мен?

— Дай им куфарчето и да забравим цялата тази история.

— Смятате, че е у мен?

— Знаем, че е у теб. Лосън го споменава в рапорта си. Пише, че едва ли било кой знае колко важно, но го видяла в кухнята на Дохърти.

Следователно ти си го взел. А тези типове са дочули това и сега са настръхнали.

— Искате ли да знаете какво има вътре?

— Не особено.

— Няма нищо. Само някакви стиропорени гнезда, в които е имало нещо.

— Виждаш ли, пак нищо. Дай им куфарчето, Кели. Ти може да се мислиш за Джон Уейн, а може и наистина да си като него. Но федералните пет пари не дават за това. Ще те прегазят, без да им мигне окото.

Уилсън притвори очи, наведе се и целуна Маги по темето.

— Добро кученце, Кели. И явно й харесва при теб.

Помислих малко за черното куфарче. За разговора ми с Мардж Конъли. За това как нещата да станат най-добре.

— Искам нещо в замяна.

— Изнудвач такъв! — Кметът се размърда на стола си и Маги вдигна очи нагоре.

— Нещо, което да си остане между нас двамата — казах аз. — Всъщност това може и да ви зарадва.

Уилсън постави внимателно палето на пода и се наведе напред. Ноздрите му потрепериха, сякаш се опитваше да надуши нещо.

— Изнудвач. Гаден, нагъл изнудвач. Казвай какво има.

И аз му казах. Не всичко, но достатъчно. Той облиза устни и се ухили.

— Империята на злото, а? Ах, мамка му! Честно да ти кажа, Кели, впечатлен съм.

Черното куфарче бе забравено, поне за момент, докато излагах останалата част от предложението си пред кмета. В общи линии то го зарадва, както и бях очаквал.

Вятърът блъскаше яростно по прозорците ми. Наближаваше седем сутринта, а аз изобщо не бях лягал. Отпих от поредната чаша кафе и надникнах навън. Един врабец отвърна на погледа ми с черните си очи. Перцата му бяха разрошени от ледения повей. Насочих вниманието си към папката върху бюрото. Вътре се намираше всичко, което ми бе нужно за деня. Най-отгоре лежеше пистолетът ми. Пъхнах го в кобура и за последен път прегледах съдържанието на папката.

Бях предал на Агенцията за вътрешна сигурност онова черно куфарче с цялата история, която то имаше да разкаже. След което се бях заловил за работа, за да сглобя от документите, с които разполагах, от интернет и от няколко проведени телефонни разговора онова, което ми трябваше. Кметът ми се бе обадил към единайсет и после отново в полунощ, като ми бе подал на части информацията, за която го бях помолил. При това не бе задавал излишни въпроси. Нито пък бе поканил някого за свидетел на разговорите ни. Кметът не беше чак такъв глупак.

Затворих папката и отново погледнах през прозореца. Врабецът си беше все там, упорито вкопчен с крачка в опората, на която си бе избрал да кацне. Отпих глътка кафе. Птичката разпери крилца и изчезна, оставяйки зад себе голото, потрепващо от вятъра клонче на дървото.

Телефонът извъня. На дисплея беше изписан номерът на Родригес. Обаждаше ми се за трети път тази сутрин. Оставих го да си звъни и влязох в спалнята. Маги ме следваше по петите. Клетката беше до леглото ми заедно с чувалчето ѝ с храна и всичките ѝ играчки. Седнах на леглото, а тя се настани по гръб в скута ми и вирна крачета, за да я почеша по корема. Аз, разбира се, изпълних желанието ѝ.

— Бъди послушна — казах ѝ аз, като я повдигнах на ръце. Тя ме близна по лицето. Подържах я малко, после я поставих в клетката и затворих вратичката.

Натоварих палето, храната и играчките му в колата си и тръгнах на юг по Лейк Шор Драйв. От болницата ми бяха позвънили с молба да

донеса от вкъщи нещо — каквото и да било, с което Рейчъл би могла да се чувства по-сигурна и спокойна. Списъкът с възможните ѝ желаня беше кратък и определено не включваше мен.

Паркирах пред „Нортуестърн Мемориъл“. Хейзъл Уиздъм ни чакаше във фойето.

— Ех, че ми се пуши една цигара! — каза тя.

Кимнах и двамата излязохме вън.

— Това са само два дни, Майкъл!

— Няма проблем — отвърнах аз.

Маги задраска по пръчките. Явно клетката не ѝ харесваше. Разбирах я.

— Симпатично кученце — каза Хейзъл.

— Да, много е лесна за гледане. Просто я храниш, когато огладнее, извеждаш я, когато ѝ дойде часът за извеждане, а през останалото време правиш абсолютно всичко, което поиска от теб, и нямаш никакви проблеми.

— Прилича ми на някои от докторите, които познавам.

— Не се и съмнявам.

— Рейчъл се подобрява, Майкъл.

— Както сама казваш, не можем да направим нищо друго, освен да чакаме. — Допуших цигарата си и хвърлих угарката; вятърът я отнесе надалеч. — Така и ще постъпя.

Хейзъл ме прегърна и пое клетката от ръката ми. Маги ме гледаше с големите си очи, докато изчезна през болничната врата. Искях да ѝ помахам, но се почувствах като пълен идиот. Качих се в колата си. Папката с материалите беше на съседната седалка.

Час по-късно отбих в индустриалната зона, заемаща едно цяло каре с номер 1100 в южния край на „Десплейнс“. Небето беше лилаво, а паркингът пуст. Нахлузих черна плетена шапка над очите си и извървах две преки с наведена ниско глава. Ченгетата бяха махнали полицейската лента около мястото, където бе намерен трупът на Мария Джаксън, но аз се огледах за всеки случай. Беше чисто.

Аварийната врата на метрото този път се оказа отключена. Една-единствена крушка се бореше с мрака, хвърляйки мъртвешка светлина върху грапавите стени и стълбището, водещо надолу. Спуснах се по витата стълба, докато стигнах дъното, където се озовах за втори път през последните дни в подземната част на чикагското метро.

Светлината долу беше по старому жълтеникава, от прости електрически крушки, но ми се стори някак по-ярка, отколкото в нощта, когато бях открил трупа на Джаксън. Тръгнах в обратната посока, пресякох стрелките и поех по един стар изоставен коловоз. След около осемстотин метра стигнах до завоя. Вляво от мен имаше малка врата, а на бежовата стена отстрани с черни печатни букви пишеше „Поддръжка“. И там я видях, седнала на една очукана пейка.

— Майкъл, ти намери мястото!

— Съжалявам, че закъснях. Имах малко работа.

Приблжих се. Катрин Лосън беше облечена с черно кожено яке. Ръцете ѝ бяха пъхнати в джобовете. Зад гърба ѝ имаше редица стари метални шкафчета, повечето с липсващи врати.

— Какво ще кажеш? — Тя извади облечената си в ръкавица ръка и посочи с широк жест малката стаичка около себе си. — Трупът на Мария Джаксън бе намерен на стотина метра по-надолу по линията. Полицаяте бяха открили тази стаичка и я използваха при огледа на местопроизшествието.

— Това е чудесно, Катрин. А защо поиска да се срещнем тук?

Аз и без това бях намислил да поискам среща с нея, но не знаех къде и кога, та с обаждането си предната вечер тя бе решила това вместо мен.

— Искаш да кажеш, защо да не се видим на по едно питие като нормални хора? — Смехът ѝ прозвуча фалшиво, а очите ѝ останаха сериозни. — Има неща, за които трябва да поговорим, Майкъл. Да ги обсъдим внимателно.

Лосън извади свитък хартия от джоба си.

— Онзи ден ме пита за червената папка на Джим Дохърти. Ето, преснимала съм ти няколко страници от нея. Реших, че може би ще ти е интересно да ги видиш.

Поклатих глава.

— Имах дълъг разговор с кмета. И той ме убеди, че наистина не си струва да си губя времето с тази папка.

— Съжалявам — каза тя. — Не знаех, че и Агенцията за вътрешна сигурност ще се намеси. Иначе никога не бих подала онзи рапорт.

— Чула си за визитата им?

— Дойдоха и при мен. Има нещо около тази история с Дохърти, което не ми дава мира, Майкъл. Нещо, което според мен пропускаме.

— Знам какво имаш предвид.

Тя вдигна няколко листа.

— Нещо във връзка с папката и с линията, където бе намерен трупът на Джаксън. Чакай да ти покажа, пък после, ако искаш, се откажи.

Седнах на пейката срещу нея.

— Но преди това трябва да поговорим за нещо друго — казах аз.

— А, така ли? Какво? — попита тя.

Извадих моята папка и я поставих върху листата, които тя вече бе разпръснала пред себе си. Тя я погледна, но не я докосна.

— И това ли е свързано с Дохърти?

— Отвори я и виж.

Лосън хвана ръба на корицата и я отгърна, докато аз не спирах да говоря:

— Най-горният комплект документи са от 1978 година. Това е устройствена схема с отношенията на подчинение и собственост между „Транско“ и фирмата майка, Си Ем Ти Холдинг.

Очите ѝ проблеснаха в мъртвешката жълтеникава светлина.

— Компанията, която според теб е предизвикала онази железопътна катастрофа?

— Именно.

Лосън прелисти документите и изкриви лице в кисела усмивка.

— Това трябва ли да ми говори нещо?

— Предполагам, че си се натъкнала на него, когато си работила по случая с отец Марк. Оня, дето бил крал пари от енорияшите си. Тогава някой е направил грешката да те остави да се ровиш в счетоводните книги на епархията.

— Всички знаят, че аз съм работила по случая, Майкъл.

— Но не са знаели за Си Ем Ти Холдинг.

Лосън не отговори, но видях как мускулът отстрани на челюстта ѝ се изпъна и запулсира като помпа.

— Знаеш ли, Катрин, колко пари получава чикагската епархия всяка година? Близо милиард долара. В брой. Необлагаеми. Дори не попълва данъчна декларация. — Повдигнах вежда. — На това му се вика блага работа, стига да се уредиш.

Млъкнах и зачаках, но Лосън седеше неподвижно с ръце в джобовете и само слушаше.

— Си Ем Ти е основана през двайсетте години на миналия век. Следите са много усукани и се губят назад във времето, но един адвокат на име Бърнстайн ми начерта тази схема. Първоначалният капитал е дошъл от сметките на епархията. На някой алчен кардинал изведнъж му хрумва да инвестира тайно в недвижими имоти, железници и тъй нататък. Да прибере още някой и друг долар, който да не му се налага да дели с енорияшите си. С времето Си Ем Ти се разраства. С всяко следващо поколение разните там кардинали и епископи стават все по-алчни. Изграждат цяла мрежа от свързани дружества и дъщерни фирми като „Транско“. Докато идва осемдесета година: катастрофа на „Лейк“ и „Уобаш“, единайсет загинали. Пролята е кръв, от която божиите служители трябва да се изчистят по някакъв начин. И те ликвидират всичко, разпускат Си Ем Ти и побягват, скриват се в миша дупка. Докато не се появяваш ти.

Най-после нещо привлече вниманието ѝ и тя каза:

— Моля?

Освен всичко друго почитаемият кмет Джон Уилсън имаше в екипа си от най-близки сътрудници един господин на име Уолтър Соупак, с рядката професия счетоводител-детектив — човек, който знае не само как най-добре да укрие парите ви, но и да намери

всякакви пари, укрити от други. Аз никога не го бях виждал лично, Уилсън се бе погрижил за това, но от папката измъкнах доклада на Соупак за Катрин Лосън.

— Ти изкарваш, да кажем, малко над сто хиляди годишно, Катрин. Родителите ти са починали. Завещали са ти здрави зъби и купища дългове. — Почуках с пръст върху доклада на Соупак. — А притежаваш апартамент в тежкарска сграда в Санта Фе и стая в луксозен клуб-хотел за сезонно ползване в Италия. Добре скрити, но недотам. Да не говорим за парите, които изтичат в офшорни сметки и после изчезват. Дори човекът, съставил този доклад, не е сигурен, че е проследил всичко, но допусканията му са доста надеждни.

— И какво допуска той?

— Той смята, че смъкваш, като минимум, по милион годишно от човека, който и да е той, натоварен да пази тайните на Църквата. Прибрала си общо между седем и десет милиона през последните пет години. — Аз бутнах доклада към нея.

— Ти си луд! — каза тя.

— Така ли мислиш?

— Или си луд, или имаш нужда от дълъг отпуск.

Извадих от джоба си нерегистрирания револвер, който Родригес ми беше дал, за да застрелям Джим Дохърти.

— Носиш ли оръжие, Катрин?

Очите й пробягаха по релсите зад мен.

— Нося служебния си пистолет, Майкъл. — Разтвори якето и ми го показа на хълбока си.

— Извади го и го остави на земята.

Тя се подчини.

— Какво още имаш?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Може би предпочиташ да ти сложа белезници и да те пребъркам?

Тя извади малък пистолет с черна дръжка от джоба на якето си и го положи на земята до служебния.

— Защо ти е втори, Катрин? Може би си се притеснила от разговора ни онзи ден? Да не си решила да ме заведеш да се поразходим покрай линията?

— Много си напрегнат, Майкъл. Прибери оръжието и да поговорим сериозно.

Извадих от джоба си хартиен плик. Вътре имаше няколко снимки. Бяха номерирани. Наредих ги върху пейката с гърба нагоре.

— Знаеш ли какво е това на най-горната снимка?

Тя обърна снимката и поклати глава.

— Заснета е от полицейска камера, от онези, които следят движението. Кметът Уилсън обича да глобява поданиците си по всяко време. Въпросната камера се намира на половин пряка от сградата, където живееше Хюбърт Ръсел. Снимката е направена в деня на смъртта му. Виждаш ли черния джип?

Тя погледна снимката, но не изглеждаше особено развълнувана.

— Това е твоят джип, Катрин.

— Разбира се, че е моят. Правех оглед на местопрестъплението.

— Погледни часа, който е отбелязан на снимката: 4:20 следобед, двайсет минути, след като Родригес е разговарял с теб по телефона, и близо половин час, преди да са пристигнали първите агенти.

— Това са пълни глупости, Майкъл! Прибери оръжието.

— Обърни следващата снимка, Катрин.

— Няма!

— Обърни я! — казах аз и усетих как ми причернява пред очите.

Може би и тя го усети, защото обърна следващата снимки. Беше една от онези, които ми бе дала Мардж Конъли, от аутопсията на Хюбърт.

— Това е китката на Хюбърт Ръсел. По-точно лявата му китка. Помниш ли, че съдебната лекарка ни бе казала как открила някакви следи по кожата, които можело да са и от белезници? Когато ти си тръгна, аз ги разгледах по-внимателно и открих още нещо. — Посочих с лявата ръка, без да изпускам револвера от дясната. — Виждаш ли кръглото петно тук? Това е синина. Причинена приблизително в момента на смъртта. Обърни следващата.

Този път тя се подчини безропотно.

— Това е увеличение на същия кадър — казах аз. — Сега се виждат вдлъбнатините по кожата. Съдебната лекарка смята, че са причинени от пръстен. Допуска, че Хюбърт се е борил с някого, който се е опитвал да върже ръцете му на гърба или да му постави белезници.

Последната снимка обърнах сам.

— Щатските следствени власти разполагат с компютърна програма, която може да доизчиства такива образи. — Посочих с дулото на револвера. — Ето, тук ясно се виждат буквите Ф и Б. Проверихме шрифта. Пише „ФБР“, Катрин. Това е пръстенът, който се връчва на всеки кадет при завършване на Академията. А виждаш ли тези наклонени чертички тук и по-дългата до тях? Експертът ми казва, че това е част от буквата К и първата чертичка на М. Дали не е от инициалите КМЛ — Катрин Мари Лосън?

Погледнах надолу към ръката ѝ — беше облечена в ръкавица, но знаех, че отдолу носи пръстена.

— Ще ми кажеш ли? — попитах. — Или предпочиташ да ти го кажа аз?

Тя повдигна брадичка, но не каза дума.

— Не знам точно как си научила за „Транско“ и Си Ем Ти, но това няма значение — продължих аз. — Грешката е била тяхна. И все пак един-два милиона годишно са били за тях дребна сума, с която да ти запушат устата, особено като я сравним с онова, което би трябвало да платят, ако бъдат осъдени за престъпен заговор и причиняване на смърт поради груба небрежност. Църквата няма нужда от подобна реклама. Независимо че е било отдавна.

— Не подценявай човешката алчност, Майкъл.

— Правилно. Известно време всичко е било наред. Прибирала си им парите и си си затваряла устата. Докато изведнъж се появява Джим Дохърти и започва да убива. Ти веднага си разбрала връзката, но си си казала, че все още няма опасност, докато аз не ти споменах за онази катастрофа преди много години. Това ти подейства като катализатор. От този момент нататък ти започна да проявяваш интерес към разследванията на Хюбърт Ръсел, да разпитваш докъде е стигнал. Когато Хюбърт ти изпрати записките си, ти се убеди колко е добър този хлапак, колко е непримирим и как неизбежно аферата с „Транско“ ще се разкрие и Църквата ще бъде разобличена. А ти не би допуснала такова нещо. Не би позволила да ти заколят гъската със златните яйца. Нали, Катрин?

— Наистина си ненормален.

— Затова решаваш да убиеш Хюбърт. Не знам дали някой от страна на Църквата е бил в течение на това. Или си решила на своя

глава да си защитиш инвестицията. Така или иначе, не си успяла да го планираш докрай. Не си имала време. Когато Родригес ти дава адреса на Хюбърт и ти казва, че е потенциална жертва, ти виждаш възможност за действие. Ако Дохърти междуременно е убил Хюбърт, толкова по-добре. Ако ли пък не, ти сама можеш да го направиш, като го припишеш на Дохърти. Вдигаш се, отиваш в апартамента на Хюбърт и го заварваш жив и здрав. Показваш му значката си и той те пуска да влезеш, без да се замисли.

Помълчах няколко секунди и продължих:

— Междуременно решавах, че и Дохърти трябва да умре. За предпочитане, преди да ми е казал какво знае за Църквата. Преди да ме е убедил, че просто няма как той да е убил приятеля ми. Ти си знаела, че съм при Дохърти, за да го хвана на тясно. Затова веднага след като си приключила с Хюбърт, си тръгнала натам. Имаше късмет да ни свариш, както седяхме един срещу друг, и го застреля на място.

— Това ли е? — попита тя.

— Имам един въпрос. Защо го обеси?

По очите ѝ видях как мозъкът ѝ работи трескаво, претегля всяка възможност, преценява следващия ход срещу мен. Можех да ѝ кажа да не си хаби времето.

— Предполагам, че си носила само служебния си пистолет и не е било желателно да ползваш него. — Вдигнах рамене. — Ако впоследствие се оказаше невъзможно да го припишеш на Дохърти, винаги можеше да го изкараш самоубийство. Хюбърт беше млад, психически неукрепнал. Едно самоубийство би ти свършило добра работа като резервен вариант.

— Наистина ли смяташ, че можеш да докажеш каквото и да било? — каза тя.

— Ако онзи, който ти е плащал, реши да проговори, това не би било проблем. Но пък си казвам, че за някои хора истинската плячка е Църквата и за да се доберат до нея, биха сключили сделка с теб. — Вдигнах пистолета. — А аз не бих допуснал това, Катрин.

По лицето ѝ видях как най-после проумя действителността и тя я срази. Изведнъж някак си се спихна, тялото ѝ се приведе напред, сякаш под огромна тежест. Чертите на лицето ѝ се размиха и изчезнаха една по една, засмукани в черната дупка на страха. Страх не от бедност или

самота; страх от смъртта. Тя вече се виждаше мъртва, просната в саждите и мръсотията на чикагското метро.

Прочетох всичко това по лицето ѝ. После тя погледна зад пистолета, към човека, който го държеше. И тогава Катрин Лосън се окопоти за една последна игра на нерви.

— Не можеш да го направиш — каза по-скоро на себе си. — Та ти не събра кураж да гръмнеш Дохърти! Нито пък Робълс. Защо си мислиш, че сега ще се справиш? — попита тя и се усмихна. Кое то беше грешка.

Наведох дулото на пистолета и я прострелях в бедрото. Изстрелът отекна между бетонните стени, гилзата издрънча върху коравия под. Катрин залитна към металните шкафчета, хвана се за пейката и падна, разпръсвайки документи и снимки наоколо. Аз пристъпих към нея и напипах бронезилетката под якето ѝ.

— Знаех си, че ще носиш жилетка. Затова си казах, че трябва да се целя в главата.

Тя притискаше с длани раната на бедрото си и скърцаше със зъби от болка. Но събра сили да ме погледне в очите и поклати глава.

— И все пак не ти стиска, Майкъл. Страх те е. Винаги те е било страх.

Притиснах дулото към слепоочието ѝ и я оставих да размисли. После замагнах с пистолета и стоварих дръжката върху черепа ѝ. Тя се свлече назад към стената. Беше в безсъзнание. Проверих пулса ѝ, прегледах раната в бедрото. Щеше да оживее. Извадих белезниците от колана ѝ и я закопчах към вратата на едно шкафче. После пъхнах в джоба си мобилния ѝ телефон, събрах документите за Си Ем Ти, които бях донесъл, и си тръгнах.

Катрин Лосън не би могла да бъде по-далеч от истината. Много лесно ми беше да я застрелям. Твърде лесно дори. Виж, да прибера пистолета и да си тръгна — за това вече се искаше кураж.

Една самотна фигура изплува от мрака и закрачи покрай линията, стискайки в дясната си ръка пистолет с тънка, дълга цев. В тунела не се чуваше никакъв звук освен собствените му тромави стъпки и уплашеното драскане на плъховете в тъмнината. Мъжът се приближи до стената и се спря. Той бе проследил жената дотук, после се скри и зачака. Чу гласовете, но без да различи и дума от разговора. И тогава прозвуча изстрел. Може би някой му бе направил услуга. Сега щеше да разбере.

От мрака постепенно изплува размазано белезникаво петно. Мъжът се промъкна още няколко крачки напред и щракна фенерчето си. Тя лежеше в ъгъла, свита на кълбо, със затворени очи и дишаше равномерно. Лявата ѝ ръка беше прикована с белезници за металното шкафче, имаше огнестрелна рана в бедрото. Мъжът приклепна, за да я огледа по-отблизо. Куршумът бе засегнал само мускула. Сега това едва ли беше най-големият ѝ проблем. Той хвърли бегъл поглед към разпръснатите хартии по пода, но те не предизвикаха интереса му. Бяха му казали изрично да не чете нищо. Затова мъжът се ограничи със задачата, която му бе поставена. Сравни лицето на жената със снимката, която му бяха дали. После вдигна пистолета и изстреля два куршума. Два приглушени пукота. Две малки дупчици.

Той отново се наведе и огледа отблизо жената. Удовлетворен, прибра пистолета под дрехата си и се загърна със сивото кашмирено палто. После се обърна и закрачи по обратния път, провлачвайки леко левия си крак. Мъжът ненавиждаше плъхове, а сега усещаше присъствието им и знаеше, че го гледат вторачено в мрака.

Телефонът ми иззвъня в осем на другата сутрин. В осем и петнайсет вече бях на етаж на Рейчъл в болницата. Хейзъл я нямаше. Вместо нея ме посрещна някакъв лекар с печални очи, който се казваше Джон Соукъл, и вместо поздрав постави пред мен преснимано копие от здравния картон на Рейчъл.

— Просто за ваша информация, да знаете с какво се борим, мистър Кели.

Очите ми пробягаха по листа. Фрактура на черепа, три счупени ребра, фрактура на ключицата, счупени пръсти на ръцете, счупена долна челюст.

— Както ви е известно, нападателите са били двама — каза лекарят. — По думите на Рейчъл са я ударили с тухла по главата, така че по време на нападението тя е била отчасти в безсъзнание. Няма следи от изнасилване, но е била брутално малтретирана. Държахме я на леки болкоуспокояващи, и то не само поради физическите ѝ наранявания, а за да облекчим психическата и емоционална травма, която е преживяла.

— А сега?

— А сега тя трябва да се завърне към света. Или поне да започне да се завръща. В последно време е силно затворена в себе си, което не е необичайно. Отговаря на въпросите ни и си взема лекарствата, но не прави нищо по собствена воля. Не реагира добре на физически контакти и по принцип не позволява на мъже от персонала изобщо да я докосват.

— А какво прави по цял ден?

— През повечето време седи в общото помещение и гледа навън през прозореца. Освен това държи в ръцете си кучето, което ѝ донесохте, Маги. По цял ден го притиска до себе си.

Рейчъл седеше с гръб към вратата, до един прозорец с изглед към езерото. На едната си ръка от лакътя надолу имаше мека силиконова

шина; двете ѝ ръце — здравата и счупената — бяха скръстени на корема и в тях се беше настанила Маги. Приблжих се тихо. Когато седнах до нея, тя се обърна. Половината ѝ лице беше насинено и подутото, лявото ѝ око беше затворено. На счупената си долна устна имаше шевове, челюстта ѝ беше превързана. Като ме видя, Маги замаха с опашка и се размърда в ръцете ѝ. Рейчъл я пусна на пода и аз я вдигнах. Палето облиза лицето ми.

— Липсваш ѝ.

— Аха. — Поставих я обратно на пода. Тя се затича към Рейчъл, която отново я взе на ръце. — Как си? — попитах.

Рейчъл почеса Маги зад ушите и се загледа пред прозореца към езерото.

— Лицето ме боли. Чувствам се така, сякаш съм на сто години и съм нападната от някакви гадни животни. При това не броя приятните моменти, изживени с твоя приятел Джим.

Пресегнах се и я докоснах по ръкава.

— Недей.

Помислих си, че ще се дръпне, но тя просто притисна Маги още по-силно до себе си. Палето завря главата си под мишницата ѝ.

— Нали знаеш, че работя като доброволка към Асоциацията на жените — жертви на насилие? — каза тя.

Знаех, разбира се. Двамата с Рейчъл се бяхме запознали на годишната ѝ среща за набиране на средства.

— Знам, да.

— Мислех си, че нещо особено ме свързва с жертвите. Въобразявах си, че усещам болката им, защото съм способна на чувства. Оказа се, че съм се заблуждавала, че само съм се усмихвала като идиот, опитвала съм се да ги утешавам за нещо, от което не съм имала никаква представа.

— Смяташ, че жените, на които си помагала, са те възприемали по този начин?

— На тяхно място аз със сигурност бих се възприемала така.

Поклатих глава и се загледах заедно с нея през прозореца. След десетина минути Рейчъл въздъхна. Погалих я с върховете на пръстите си по гърба на ръката. Тя облегна глава на рамото ми и аз я прегърнах през кръста. Усещах я толкова слаба и крехка. Маги се прозина и мързеливо размаха опашка.

— Съжалявам, Рейч.

— Знам. — Лицето ѝ беше мокро; аз изтрих с длан една сълза. Тя изруга и обърса лицето си с ръкава. — Когато вече не усещаш, че плачеш, значи си наистина много зле.

— Ще се справиш, мила.

— Може би, но няма да е същото.

Бездната на мълчанието ни обгърна отново. След малко Рейчъл се премести на един стол срещу мен, наведе се напред и обгърна тялото си с ръце.

— Не знам какво ще става оттук нататък — каза тя.

— Ще измислим нещо, Рейч. Да караме поред.

Тя вдигна пръст и го приближи към устните ми, без да ги докосне.

— Шшшт, Майкъл. Изслушай ме.

Замълчах.

— Нещата невинаги се решават с измисляне на нещо — каза тя. — И не всеки път глаголът „ще измислим“ е в множествено число.

Усетих леденото докосване до сърцето си и една болка, върху която беше изписано името ѝ, но се престорих, че не забелязвам.

— Всичко е наред — казах аз, като се насилвах да се усмихна на лъжата си.

— Напротив, Майкъл, не е наред. Но понякога нещата просто се случват. И като се случат, няма връщане назад. Истината е, че ние двамата не си пасваме. Колкото и да се опитвам да убедя себе си в обратното.

Погледът ми беше прикован в една пукната плочка на пода. Тя ме хвана за брадичката и я повдигна, докато очите ни се срещнаха. После вдигна ръката ми и я допря до бузата си. Тогава усетих колко ѝ е жал за мен и разбрах, че всичко е истина. И това беше може би най-лошото.

След минута докторът се появи на вратата и ни даде знак да приключваме.

— Мисля, че ме гонят вече от тук — казах аз.

Рейчъл се опита да стане, но изкриви лице от болка.

— Внимавай — казах аз.

— Знам. Всичко по мен се разпада, дяволите да ме вземат!

Усмихнах се. Тя се засмя и от усилието отново се заплака, докато накрая се поуспокои.

— Ще минеш ли някой път пак да ме видиш?

— Стига да го желаеш.

— Би ми било приятно, да.

Маги скочи от скута ѝ и се приближи до мен. Рейчъл я вдигна и отново я сложи в скута си.

— Може ли да остане още малко при мен?

— Да, разбира се.

Рейчъл прекара пръст по дланта ми.

— Благодаря ти, че дойде.

— Благодаря ти, че ме прие.

Тя кимна и изведнъж ми се стори ужасно уморена и някак инертна. Опитах се да я задържа при себе си, но тя се отдръпваше назад като морето при отлив, докато между нас остана само един пуст плаж, осеян с оголените кости на нашата връзка.

Целунах я предпазливо и почесах палето зад ушите. После си тръгнах. Рейчъл се обърна и отново се загледа в езерото. Маги ме изпрати с очи чак до вратата.

Родригес ме чакаше в колата си точно до знака „Паркирането забранено“. Беше с тъмни очила, двигателят на колата работеше. Аз се качих отпред до него.

— Как мина? — попита той.

— Както и можеше да се очаква.

Полицаят кимна, погледна в огледалото си за обратно виждане и потегли.

— Няколко пъти се отбивах да я видя.

— Сестрата ми каза. Каза ми също, че това много ѝ е помогнало.

— Разбирам малко от тия неща. Още покрай Никол и тъй нататък.

— Спомням си.

Родригес въздъхна.

— Ако имаш проблем... — той ме погледна косо, докато шофираше.

— Всичко е наред, Винс. Вече си направил, каквото си могъл, за да се почувства по-добре. Благодарен съм ти.

Известно време пътувахме мълчаливо. Родригес пусна радиото, после го загаси.

— Какво ще кажеш да поговорим малко по работа?

Погледнах го.

— Става!

— Уилсън ми се обади тази сутрин.

— Как е господин кметът?

— Щастлив като прасе в кочина. Разправи ми за твоята железопътна катастрофа. А също и за „Транско“ и Си Ем Ти Холдинг.

— Може би си е казал, че така или иначе ще научиш всичко от мен. Е, какво мислиш?

— Мисля, че кардиналът му е в малкото джобче. Заедно с мантията, органа и хористите.

— Хубаво е кметът да е доволен — казах. — Между другото какво става с Алварес?

Рита Алварес бе получила своите ексклузивни права да отразява случая. В двата ежедневника на Чикаго бяха излезли нейни репортажи от мястото на събитието в „Кабрини-Грийн“, а от полицията ѝ бяха обещали и „поглед отвътре“ върху действията на екипа, заловил и застрелял Джим Дохърти.

— Как се сети да попиташ? — Родригес се усмихна едва-едва.

— Среца ли си чукнахте вече?

— Вечеря в „Чоп Хаус“, довечера.

Облегнах се назад на седалката и се замислих за моя приятел полицаия и тази репортерка. Може би не бяха лоша комбинация.

Родригес даде мигач, зави наляво и спря на червения светофар на ъгъла на „Ласал“ и „Чикаго“.

— Междуременно се случи още нещо — каза той.

Млада жена крещеше на млад мъж на автобусната спирка. Мъжът я сграбчи за ръката. Тя се изтръгна, обърна се и закричи сърдито през уличното платно.

— Какво? — попитах аз.

Мъжът последва жената и едва не попадна под един преминаващ автобус. Качи се обратно на тротоара, седна на пейката и запали цигара.

— Снощи при диспечера е имало анонимно обаждане. Застреляна жена в метрото.

— Не съм чувал такова нещо.

— Няма как да си чул. Била е Катрин Лосън. Проследили са обаждането до мобилния ѝ телефон. Открили са трупа отстриани до линията, където беше намерена и Мария Джаксън.

Извърнах се рязко към него.

— Трупа ли каза?

Родригес кимна; в този момент светна зелено и той даде газ.

— Простреляна е три пъти с два различни пистолета. С трийсет и осми калибър в крака и с два двайсет и два калиброви куршума в черепа.

— Странно.

— Тъхъ. Между другото онзи трийсет и осмак с изтритите номера, дето ти го бях дал преди акцията в „Кабрини“, още ли е у теб?

Макар да гледах напред, усещах тежкия му поглед върху лицето си.

— Вероятно вече не — отвърнах.

Родригес изръмжа и известно време шофира мълчаливо.

— Когато говори с кмета тази сутрин — обадих се аз, той каза ли ти за Лосън?

Полицаят отново погледна към мен.

— Имаш предвид как е измъквала пари от Църквата ли?

Кимнах.

— Да, спомена нещо. А ти кога се сети за това?

— Едва снощи. Щях да ти кажа, но... — Вдигнах рамене.

— Някои неща предпочитам да не ги знам.

— Вероятно. Ти ли поемаш случая?

Родригес поклати глава.

— Обикновено федералните разследват инциденти, при които е загинал някой от техните.

— Което означава...?

— Лосън е била корумпирана. Ако беше служител на чикагската полиция, всичко щеше да се потули. Предполагам, че и в Бюрото не са по-различни. Доказателственият материал е при нас, но се хващам на бас, че ония няма да го пипнат.

— Значи, случаят е приключен?

Полицаят повдигна вежда.

— Ами така изглежда. Ти накъде си?

— Към къщи.

Родригес кимна.

— Добра идея.

После обърна колата и подкара към Лейк Шор Драйв.

Събудих се в следобедната тишина и се сетих за Катрин Лосън. Бях я оставил жива в тунела на метрото. После някой друг бе минал оттам и бе решил да свърши работата докрай. Запитах се кой ли би могъл да бъде. И още по-важно, защо?

Изправих се в седнало положение на канапето и погледнах дебелия платнена чанта на холската масичка. Бях разправил на Уолтър Соупак, доверения счетоводител на кмета, част от историята на Лосън. Онази част, в която ставаше дума за нейното малко момиченце. Соупак се съгласи да се срещне с мен в едно денонощно мексиканско ресторантче на „Райтуд“ и „Ашланд“, като донесе и лаптопа си. За времето, през което излапахме по две пълни купички чили и чимичанга, счетоводителят успя да влезе в компютъра на Лосън и през него да източи една от офшорните ѝ банкови сметки. Чантата на масичката беше пълна с резултатите от това му добро дело на обща стойност седемстотин и петдесет хиляди долара. За утре сутринта си бях уредил среща с един служител от „Чейс Манхатън“, който се занимаваше с попечителски фондове. Сметката щеше да бъде открита на името на Мелани Лосън. Тя щеше да бъде информирана за наличието на такава сметка, когато навършеше двайсет години, а година по-късно щеше да бъде в състояние да тегли от нея. Човекът от „Чейс Манхатън“ предполагаше, че дотогава сумата по сметката ѝ ще възлиза на около два милиона. Аз лично не бях убеден, че след толкова години „Чейс“ щеше изобщо да съществува, камо ли да изплаща лихва на вложители, но какво друго можех да направя? Реших да рискувам.

Пристъпих към бюрото и заключих парите в едно чекмедже. От друго извадих бутилка уиски заедно с няколко късчета от миналото. На първата снимка се виждаше преграда от огнеупорно стъкло, а зад нея — баща ми, облечен в единствения си костюм, очакваше служителите от погребалното бюро да запалят пещта и да го изпратят в небитието. Лицето му се беше свило в смъртта, превърнало се бе в куха черупка, какъвто беше и целият му живот. Зачервените му от пиене очи, които помнех от деветгодишна възраст, слава Богу, бяха със защити клепащи.

Юмруците, с които бе строшил челюстта на майка ми на пет места, също ги нямаше; на тяхно място се виждаха чифт костеливи ръце, стиснали броеница, сякаш се бояха някой да не им я вземе. Пийнах глътка „Макалън“ за Бог да прости стареца, макар да се съмнявах, че заслужава прошка.

Втората снимка беше на Хюбърт Ръсел секунди след като го бяха свалили от вентилатора. Въжето още беше увито около врата му; виждаше се и малката татуировка на жълта звезда в основата на шията. Спомнях си я още от първия път, когато го бях срещнал в Поземления регистър на окръг Кук, млад и изпълнен с увереност, че животът тепърва започва.

Обърнах снимката на Хюбърт с лицето надолу, после си взех чашата и застанах до прозореца. Врабецът се бе върнал, подскачаше напред-назад по клончето си и ме гледаше с видимо пренебрежение. Открехнах леко прозореца и птичката отлетя. Отворих го докрай и усетих мъртвешките пръсти на зимното слънце по лицето си. Вдишах дълбоко и леденият въздух опари дробовете ми. Сетих се за Рейчъл и се запитах дали някога телефонът ми ще извъни. После погледнах надолу към улицата. Черната кола си беше на мястото, на което бе и вчера. Още тогава бях проверил номера в компютъра си и изобщо не се учудих, че е на епархията. На тях явно им правеше удоволствие да се дебнем взаимно. Или просто си нямаха друга работа.

Не знаех дали чикагските отци действително имаха пръст в смъртта на Хюбърт. Инстинктите ми казваха, че не. А аз вярвах на инстинктите си. Що се отнася до кръвта по ръцете им отпреди трийсет години, бях решил да оставя това на Страшния съд и на Великия съдник. Дотогава свещениците щяха да живеят под строгия поглед на чикагския кмет. По-голямо чистилице не можех да си представя за когото и да било.

Затворих прозореца и си допих чашата. След това намерих палтото си и тръгнах към вратата. Времето беше омекнало и улиците в квартала, слава Богу, бяха пълни с народ. Тръгнах напосоки и се смесих с всеопрощаващата тълпа.

ЕПИЛОГ

Хранилището за веществени доказателства на чикагската полиция се намира в мазето на Блок 4 в Саут Сайд. На един висок рафт, приблизително по средата на дългия стелаж, горе-долу в центъра на огромното помещение, е поставена картонена кутия, запечатана с полицейско тиксо. В нея има няколко листа, слепени от спечена кръв, които бяха открити под трупа на Катрин Лосън.

Никой не бе направил усилие да ги прочете внимателно. Доколкото усещах, всеки си имаше своя причина да не рови повече случая. Федералното правителство беше твърде арогантно. Градските власти на Чикаго — твърде самодоволни. А Майкъл Кели — твърде гневен.

Ако някой все пак си бе дал труда да се поинтересува, щеше най-напред да попадне на един материал, който Лосън бе фотокопирала от папката „Тероризъм 2000“, намерена у Джим Дохърти при смъртта му. В него Дохърти лично бе подчертал с жълт флумастер онова, което го бе интересувало — така наречения от Пентагона Сценарий „Метро“ относно внасянето на електрически крушки, пълни с антракс, в метрото на някой голям американски град.

Всеки, който би продължил да чете нататък, щеше да се натъкне на бележките, нанесени от Катрин Лосън в полетата и отнасящи се до съучастника на Дохърти — Робълс, включително двугодишната му служба във Форт Детрик, щата Мериленд, както и до провежданите от въпросната лаборатория експерименти с антракс като бойно отровно вещество. И накрая любознателният читател би открил статията за изчезналите количества биологични оръжия, която Лосън си бе изрязала от „Болтимор Сън“.

Цялата тази информация се съдържаше в бележките на Катрин Лосън. Стига да имаше кой да ги прочете. Вместо това целият нелицеприятен проблем беше натъпкан в една кутия за веществени доказателства и погребан за вечни времена. Междувременно на няколко километра от хранилището, недалеч от мястото, където бе

открит трупът на Лосън, две електрически крушки потрепваха и помръдваха като живи във фасонките си, като се отвиваха с части от милиметъра при преминаването на всеки влак. Никой не можеше да предвиди със сигурност кога щяха да паднат и дали заедно или поотделно. Както и никой не знаеше какво има вътре. Или какво няма. Като с всичко друго и тук нещата опираха до късмет — ръка карти или едно хвърляне на зарове. И до куража да се приемат последиците.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Част от приходите от книгата ще бъдат дарени на Фонда за подпомагане на камбоджанските деца. Ако искате да научите повече за тази благотворителна организация, посетете сайта ѝ: www.cambodianchildrensfund.org.

На 4 февруари 1977 г. четири вагона на един влак, движещ се по надземно трасе на чикагското метро, дерайлираха и паднаха на кръстовището на „Лейк“ и „Уобаш“. Загинаха 11 души, а снимките от инцидента се появиха на първата страница на вестниците в цялата страна. Като причина за катастрофата бе изтъкната оперативна грешка. За по-подробно описание вижте материала на „Чикаго Трибюн“ от следващия ден на адрес <http://chicago-l.org/articles/1977crash1.html>. Един от авторите му е млад репортер, наречен Дейвид Акселрод, по-късно архитект на предизборната кампания на Барак Обама, а сега негов старши съветник.

За тези от вас, които решат да посетят кафе „Филтър“ в квартал „Бъктаун“, ще кажа да не си правят труда. Него го няма вече, но хората го помнят. За тези, които попаднат на Саутпорт Стрийт и потърсят старата дървена постройка на станцията на метрото, отново казвам: не си правете труда, скоро я смениха с чисто нова, тухлена.

С тези уточнения искам да подчертая, че това е художествена творба. Имената, героите, местата и случките, минали и настоящи, или са продукт на моето въображение, или са значително променени. Всяка прилика с действителни личности, събития и институции е напълно случайна.

БЛАГОДАРНОСТИ

Първо искам да благодаря на всички, които са си купили и прочели „Така го правят в Чикаго“ и „Петият етаж“. Надявам се да харесате и третата ми книга.

Благодаря на моя редактор Джордан Павлин и на всички от „Кнопф“ и „Винтидж“, които ми оказаха удивителна подкрепа. Признателен съм на Лора Барато, Сю Бец, Джейсън Буър, Бриджит Фицджералд, Ерин Хартман, Джим Кимбъл, Лесли Лавийн, Дженифър Маршъл, Мария Маси, Клер Брадли Онг, Ръсел Перо, Зак Уагман и Айрис Уайнстайн.

Благодаря на Дейвид Гърнърт — невероятен литературен агент и приятел. Благодаря и на чикагския писател Гарнет Килбърг-Коен за това, че преора първата чернова, като ми показа добрите попадения и най-вече какво не е наред.

Благодаря на моето семейство и приятелите ми за тяхната обич и подкрепа. А на един от тях — Мал Фланаган, искам да извикам: „Оздравявай бързо, човече!“

И накрая нека си спомним за Джейк О’Донъл. Имах щастието да го наричам мой приятел. Липсваш ни, Джейк!

Ами това е. Обичам те, Мери Франсис!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.